

Franckesche Stiftungen zu Halle

Georgii Pasoris Lexicon Graeco-Latinum In Novvm Domini Nostri Iesv Christi Testamentvm

Pasor, Georg

Lipsiae, Anno MDCCII.

VD18 12314374

T

Nutzungsbedingungen

Die Digitalisate des Francke-Portals sind urheberrechtlich geschützt. Sie dürfen für wissenschaftliche und private Zwecke heruntergeladen und ausgedruckt werden. Vorhandene Herkunftsbezeichnungen dürfen dabei nicht entfernt werden.

Eine kommerzielle oder institutionelle Nutzung oder Veröffentlichung dieser Inhalte ist ohne vorheriges schriftliches Einverständnis des Studienzentrums August Hermann Francke der Franckeschen Stiftungen nicht gestattet, das ggf. auf weitere Institutionen als Rechteinhaber verweist. Für die Veröffentlichung der Digitalisate können gemäß der Gebührenordnung der Franckeschen Stiftungen Entgelte erhoben werden.

Zur Erteilung einer Veröffentlichungsgenehmigung wenden Sie sich bitte an die Leiterin des Studienzentrums, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

Terms of use

All digital documents of the Francke-Portal are protected by copyright. They may be downloaded and printed only for non-commercial educational, research and private purposes. Attached provenance marks may not be removed.

Commercial or institutional use or publication of these digital documents in printed or digital form is not allowed without obtaining prior written permission by the Study Center August Hermann Francke of the Francke Foundations which can refer to other institutions as right holders. If digital documents are published, the Study Center is entitled to charge a fee in accordance with the scale of charges of the Francke Foundations.

For reproduction requests and permissions, please contact the head of the Study Center, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

urn:nbn:de:gbv:ha33-1-199681

σωματικώς, personaliter, Col. 2, 8. Α
 ἄσωμα & ἀσώματον, ὁ κενὸς, in-
 corporeus.

Σώσωμαι, ὁ κενὸς ἢ, κενὸς σώσωμαι,
 ejusdem corporis particeps. Eph. 3, 6.
 εἶναί τε ἔστι συγκληρονομία καὶ σώσω-
 μα, καὶ συμμετοχή τῆς ἐκκλησίας αὐ-
 τῆς ἐν Χριστῷ gentes videl. est cohere-
 des & concorporates, participesqve pro-
 missionis ejus in Christo.

† ΣΩΠΑΤΡΟΣ, ὁ, ὁ, Sopater. Nomen viri Græcum, compo-
 situm ex σῶς pro σῶς, salvus, & πα-
 τερ, pater. q. d. salvus pater. Act. 20, 4.

ΣΩΡΟΣ, ὁ, ὁ, (ἀσάωω conserro)
 acervus, cumulus.

Σωρῶν, coacervo. Fut. σωρῶμαι,
 Rom. 12, 20. ἀνδρες καὶ πνεῦς σωρῶ-
 σεις ἐν τῷ κεφαλῷ αὐτοῦ, carbones i-
 gnis coacervabis in caput ejus, hoc est,
 facies, ut hostis in se descendat, seipsum
 accuset, tibiqve nocere desinat, vel sal-
 tem remittat, nisi sit perfrecta fron-
 tiā, pessima natura, & vacuus omni
 Deireverentia, coram cujus & καρδι-
 ογνώσκῃ oculis semper sumus. Prov. 15,
 3. conf. 1. Sam. 24, 5. 11. 17. ἀνδρες
 καὶ πνεῦς pro πεπορωμένοις, carbones i-
 gnitos. est Hebraismus. Præter. ἀσ-
 σωρῶκα. α. 1. ἀσ. ἰσῶρῶμαι, &c.

Σωρῶν, ὁ, ὁ, sorites, est argumen-
 tationis quoddam genus apud Logicos,
 ubi syllogismo principi alii illicati & D
 implicati sunt: pro syllogismi, ideoqve
 in tali syllogismo plures duabus sunt
 præmissæ.

Σωρῶν, adβ, acervatim, cumu-
 latè, Sap. 13, 23.

Ἐπισωρῶν, accumulo, acervatim
 aggero, coacervo &c. 2. Tim. 4, 3.
 ταῖς ἐπισωρῶσιν διδασκαλίαις, κη-
 ρύσασθαι αὐτοὺς, sibi ipsis coacer-
 vabant doctores, auribus prurientes,
 κηρύσσοντες τῷ ἀκούῳ, ellipsis & κατὰ.

† ΣΩΣΘΕΝΗΣ, ὁ, Sosthe-
 nes, nomen viri, Rectoris Scholæ Ju-
 dæicæ, quem illi nominarunt δεχιστω-
 ἀγωγῶν, hoc est, Synagoga principem.
 Compositum ex nomine σῶς, ὁ, ὁ, &
 per crasin σῶς ὁ, ὁ κενὸς, pro qvo etiam
 dicitur σῶς, salvus, incolumis, & ὁ-
 ρος, ὁ, ὁ, robor, q. d. salvum ro-
 bur. cujus vires adhuc sunt integra.
 Act. 18, 17. ubi legimus σῶς ἐνέτω. Sci-
 licet quædam nomina prima contra-
 B tionem admittunt nonnunquam fle-
 xionem primæ simplicium. Ne mi-
 sérus (inquæ Priscianus, priscus ille
 Grammaticus libr. 6.) si apud Latinos
 legeris ὁ Socrate. Nam Attici pro-
 pria nomina prima declinationis con-
 tractorum, ut σωκράτης, accusandi &
 vocandi casu, instat nominum primæ
 declinationis declinant, τὸν σωκράτην
 ὁ σωκράτην. Hactenus Priscianus. 1.
 Cor. 1, 1.

† ΣΩΣΙΠΑΤΡΟΣ, ὁ, Sosti-
 pater, nomen duci. 2. Macc. 12, 19.
 item cognatus Pauli. Rom. 16, 21. vox
 composita ex σῶς, conservatio, &
 σῶς, servo, f. σῶσις, & πατήρ, ὁ, ὁ, pa-
 ter, q. d. conservatio patris. σῶσις Ser-
 vator. σῶσις, ὁ, ὁ, præmium, qvod
 conservatori loco gratitudinis offeri-
 mus. Thema verò est σῶς, ὁ, ὁ, sal-
 vus, vel, ut alii volunt, σῶς, ὁ, ὁ, unde
 est σῶς, & hinc σῶς.

Θ est litera decima nona, in
 numeris valet 300. No-
 men accepit ab Hebræo ת
 qvæ vox significat terminum. Sic
 verò dicta fuit ab adjuncto ordine,
 qvod Hebræum Alphabetum termi-
 net. Arabes more Latinorum vocant
 ت te. Tau Hebræum cum da-
 gesch valet τῶν Græcorum, secus idem
 qvod therā.

† ΤΑΒΕΡΝΑ vid. τῆς ταβερνακῆ
 † ΤΑ

† TABIΘA, *Tabitha. Fuit A* nere, unde est *μαρτυρία* matmon, the-
discipula Christi, hoc est, Christiana.
Adj. 9. 30 Syriacē *ܬܒܝܬܐ* bel *ܬܒܝܬܐ*
caprea, dama. à masculino *ܬܒܝܬܐ*.
Hebraice diceretur *ܬܒܝܬܐ* caprea. Dent.

12. 22. Sic uxor Jacobi appellata fuit
ܬܒܝܬܐ i. e. ovis. uxor David *ܬܒܝܬܐ*
vitula. 2. Sam. 3. 5. Græcē *δορκάς*, d-
dō. *ης*, caprea. à *δορκός*, *ης*, Ca-
pra sylvestris dama, thema est *δορκάω*,
video, sic appellata, quod illa ani-
mantia sint *δεδορκη*, hoc est, acuto
visu prædita. Vide supra *δορκάς*.

††† TAA'ANTON, *α, 6, ta-*
lentum, tritina, pondus 125. libra-
rum. instrumentum, quo pondus ex-
ploratur *παρὰ τὸ πάλιν*, a ferendo,
quod pondus ferat. Deinde significat
ipsum pondus. Matth. 18, 24. *ε, 6.*
25, 15. 16.

Ταλυνταῖος, *αῖα, αῖον*, talentarius,
2, um. talentum æquans. Apoc. 16, 21. C
χάλαζα μεγάλη, ὡς ταλυνταῖα gran-
do magna quæsi talentaria, hoc est
pondus talenti æquans.

TAA'Ω, *ω, tolero; sustingo, au-*
deo. Hinc

Τάλαι, ανθ, 6, miser, infelix. fam.

τάλαια, neut. *τάλαι*. Sap. 15, 14.

Ταλας, *εως, 6, tolerantia. Sed*

Ταλάσιον, *8, π, lana.*

Ταλάσια, *αῖ, 6, lanificium.*

Ταλάσιος, *8, 6, lanifex.*

†† TAAIΘA KOYMI, *Marc.*

3, 41. Syriacē *ܬܒܝܬܐ ܕܥܒܪܐ*
angelista verba hæc explicat per *ܬܒܝܬܐ*
quæson *ܕܥܒܪܐ*. *ε, 6* Suidas per *ܬܒܝܬܐ*
γέρν, hoc est, puella surge. *ܬܒܝܬܐ*
est nomen gen. fam. à masc. *ܬܒܝܬܐ*
ex *ܬܒܝܬܐ* Syr. puer, juvenis.

TAM'IAΣ, *8, 6, (ab Hebr. ܬܡܝܐ*
tamán, abscondere, recondere, repo-

nere, unde est *ܬܡܝܐ* matmon, the-
saurus) promus condus, quæstor,
cellarius, qui cella vinaria aut fru-
mentaria præst.

Ταμιών, 8, π, proprie significat
locum secretiorem, in quo recondi-
mus aliquid. item cellam penuriam,
seu locum, ubi quæstor recondit ac-
cepta, item ararium, item conclave
quodcunque. per synecd. speciet.
Matth. 6, 6. *εἰσελθε εἰς τὸ ταμιών σου*
in introito in conclave tuum. Pro *τα-*
μιών legitur etiam *ταμιών, 8, 6, in*
eadem significatione. Matth. 24, 26.
Luc. 12, 3. 24.

Ταμιών, quæstoris munus obco,
item recondo, asservo.

TANYΩ, extendo, Sir. 43, 13.
χείρες ὑψίστα ἐπέυσαν αὐτῷ, manus
distissimæ extenderunt illud; à τένω.

TAPEINOΣ, *8, 6, humilis, e.*

Adj. sicut humilis ab humo dicitur;
ita *ταπεινός* quidam dictum putant
tanquam *ἐδαφένος*, ab *ἐδαφ*, solum,
pavimentum: alii tanquam *ταφένος*
ab *ἐταφ* sepelivi. Est enim *εωμε-*
terium schola humilitatis. Proprie
opponitur *τῷ ὑψηλῷ*, procero. Jac.
1, 9. opponitur *τῷ πεποισῷ*, diviti, ut
liquet ibidem ex antithesi 6. 10. Fre-
quentissimè verò per metaphoram *τῷ*
ὑψηλόφρονι, superbo, Matth. 11, 29.

D *ταπεινός τῇ καρδίᾳ*, humili corde. op-
ponitur etiam magno, *ε, 6* vertitur vi-
lis, abjectus. Luc. 1, 52. *καθὼς δυ-*
νάται ἀπὸ θρόνων, καὶ ὑψώσει ταπεινούς
detraxit potentes de thronis, *ε, 6* extulit
humiles. Jac. 4, 6. *ταπεινούς ὃ δίδωσι*
χάρι, humilibus verò largitur grati-
am. 2. Cor. 10, 1. opponitur *τῷ ὑψη-*
λῷ καὶ τολμηρῷ, confidenti *ε, 6* audaci.

Ταπεινότης, ανθ, 8, humilitas, Sir.
13, 20.

Ταπεινός, ω, humilio, humilem,
reddo,

reddo, deprimo, demitto, submitto.

2. Cor. 11, 7. ἐκωπὼν ταπεινῶν, mel-
psum submittens. Fut. ταπεινώσω,
Matth. 23, 12. ὅστις ταπεινώσῃ ἑαυτὸν,
ὠφελήσεται, qđi se humiliabit, ex-
colletur. Præt. act. ταπεινώκα. aor.
1. act. ἐταπεινώκα, Ps. 119, 71. ἀγαθόν
μοι, ὃν ἐταπεινώσας ἐγώ, bonum, hoc
est, utile est mihi, qđod me (varis ten-
tationibus) humiliasti. Sic Deus ve-
nena suis filiis convertit in medici-
nam. Phil. 2, 8. ἐταπεινώσας ἑαυτὸν, i-
pse se submitit seu humiliavit. Matth.
18, 4. ὅστις ἂν ταπεινώσῃ (3. sing. aor.
1. act. subj.) ἑαυτὸν, qđisqđis igitur se
submiterit, 2. Cor. 12, 21. μὴ πάλιν ἐλ-
θόντε μοι ταπεινώσῃ ὁ θεός, ne me ad
vos reversum deprimat (seu affligat)
Deus. præt. pass. ταπεινώμεν, ἡμεῖς,
humilior. Phil. 4, 12. οἶδα ὅτι ταπεινῶ-
ς, οἶδα καὶ ἀεικλιεῖν, nobis autem
deprimi, seu carere, (per meton. effe-
cti) nobis etiam abundare. Præt. pass.
ταπεινώμεθα, ταπεινώμεθα, unde est

Ταπεινότης, ἡ, humilitas, ani-
mi demissio, Luc. 1, 48. ὃν ἐπέλεξεν
ἐπὶ τῷ ταπεινῶσιν ἡ δούλη σου, qđia
respexit humilem ancillam suam. Ad
verb. humilitatem ancillae suae, hoc est,
vilem & abjectam ejus conditionem.
Phil. 3, 21. ὅ ὅτι ταπεινότης,
corpus humilitatis, hoc est, humile, vel
potius corpus humiliationis, hoc est,
corpus humiliatum, tot morbis, tot
afflictionibus in hac lacrymarum bal-
le materatum. Scilicet lutum non
fit urceus, nisi tundatur: Sic nec cor-
pora nostra sunt vasa gloriae, nisi pri-
us tot fuerint subacta calamitatibus.
Hebraism. Jac. 1, 10. ἐν τῇ ταπεινώσει
αὐτοῦ, in submissione sui, aor. 1. pass.
ἐταπεινώθην, depressus fui. Jac. 4, 10.
ταπεινώθητε (2. plur. aor. 1. pass. im-
per.) humiliamini. Fut. 1. pass. τα-
πεινώσομαι, humiliabor, Matth.

A 23, 12. ταπεινώθησεται, deprimetur,
Luc. 3, 5. βυθὸς ταπεινώθησεται, collis
deprimetur.

ΤΑΡΑΨΣΩ vel ταράττω, (affine
Syriaco agitare.) turbo,
commoveo, perturbo, proprie de a-
qđa dicitur, qđum limbus in ea com-
movetur, & ipsa aqua turbida reddi-
tur, in qđa significatione reperitur
Job. 5, 4. 7. ubi angelus certo tempo-
re legitur descendisse, & piscinam Be-
thesdam turbasse. Per metaphoram
idem est qđod perplexum reddere,
affectus movere, terrere, seducere.
Gal. 5, 10. ὁ ὅτι ταράσσων ὑμᾶς, qđi ve-
rὸ vos turbat. imperf. ἐταράσσει, tur-
bavam. Job. 5, 4. καὶ ἐταράσσει τὸ ὕ-
δωρ, & turbabat seu agitabat aquam.
Fut. ταράξω. Præt. act. ἐτάραχα. 2.
1. act. ἐτάραξα, Job. 11, 33. καὶ ἐτάρα-
ξεν ἑαυτὸν, & perturbavit seipsum.
C Act. 15, 24. ἐταράξαυ ὑμᾶς λόγῳ, vos
turbavimus verbis. Præt. pass. ταράσσο-
μαι, perturbor, Job. 14, 1. μὴ ταράσ-
σοί με (præt. imper.) ὑμῶν ἡ καρδία,
ne turbator cor vestrum, hoc est, ne
terretor. Præt. perf. ἐταράχην, per-
turbatus fui, Job. 12, 27. καὶ ἡ ψυχὴ
μου ἐταράχεται, nunc anima mea tur-
bata est, hoc est, ἀειδυνῶς ἐστίν. (Matth.
26, 38.) valde tristis est. Luc. 24, 38.
τί ἐταράχθητε ἰσὶ; Quid turbati es-
tis? aor. 1. pass. ἐταράχθην. Matth.
2, 3. ἐταράχθη, & perturbatus, hoc
est, perterritus fuit. Matth. 14, 26.
καὶ ἐταράχθησαν, & territi fuerunt.
Job. 5, 7. ὅταν ταράχῃ (3. perf. aor.
1. subj.) qđum turbata fuerit. Job. 13,
21. ἐταράχθη τὸ πνεῦμα, turbatus
fuit spiritu. 1. Pet. 3, 14. μὴ ταράχ-
ῃτε (aor. 1. pass. subj.) ne perturbe-
mini, ne metuite, ubi ὁ ταράσσων
idem est qđod ὁ φοβούμενος, terreri.

Ταραχὴ, ἡ, turba, Marc. 13, 8.
καὶ

καὶ ἔσονται λιμοὶ καὶ πύρρως, & erunt fames & turbæ. turbatio, Job.

5, 4.

Τάραχος, α, ο, tumultus, Act. 12, 18. (Act. 19, 23.) καὶ τὸ πύρρως ἐστὶν ὁλίγη ἐν τοῖς στρατιώταις, ἢ ἄρα οὐκ ἔστιν ἰσχυρὸς, & erat inter milites non parvus tumultus, quidnam accidisset Petro.

Ἀνταρραχθῆναι, α, ο, ἢ, imperturbatus, 2. Macc. 11, 23.

Ἀνταρραχθῆναι, α, ο, ἢ, status animi imperturbati.

Ταραχώδης, α, ο, ἢ, turbulentus, Sap. 17, 9. καὶ μηδὲν αὐτὸς παραχώδης ἐφ' ὅσον, si nihil eos turbulentum terrebatur.

Διαπερσῶσα, conturbo, commoveo, exagito. Luc. 1, 29. καὶ ἡ ἰδύσασα, διαπερσῶσα (3. sing. aor. pass. indic.) ἐπὶ τῷ λόγῳ αὐτοῦ, illa verò quum tum vidisset, perturbata fuit super ejus sermone.

Ἐκπερσῶσα, percello, terrefacio, Act. 16, 20. οὐκ ἐπερσῶσιν ὑμῶν τὸ νόον, conturbant civitatem vestram.

Ἐμπερσῶσα, inexturbo, perturbo. 2. Macc. 9, 24.

Συμπερσῶσα, conturbo, perturbo, 1. Macc. 3, 6.

Συμπεραχθῆναι, α, ο, ἢ, conturbatio.

Πεσπερσῶσα, insuper conturbo, Sir. 4, 3.

ΤΑΡΙΧΟΣ, α, ο, it. α, ο, ἢ, salamenium piscium; caro sale condita & exsiccata.

Ταράχων, fale condio; item, condio, macero. Epist. Jer. 6, 28.

† ΤΑΡΕΟΣ, α, ο, ἢ, Tarsus, metropolis Cilicia maritima, Apostoli Pauli patria Act. 9, 11. sic dicta à conditore Ὡψων, qvifuit filius Japhan, nepotis Noachi ex Japheto, Gen.

10, 1, 2, 4. Notatio ergo est ab efficien- te. Deinde pars Oceani, qvæ urbem hanc alluit, etiam dicta fuit Tarsus.

1. Reg. 22, 49. Ps. 72, 10. qvòd urbs hac esset emporium maritimum, & portus maris mediterranei celeberrimus, unde in omnes mundi partes qvæqva ver- sum navigare solebant mercatores. Cum urbe hac hodie comparare licet Amstelodamum, Venetias, Danti- scum. Dantiscum est portus maris Baltici celeberrimus: Amsteloda- mum Oceani Belgici: Venetia maris mediterranei. Ὡψων Tarsisch

verò est vox composita ex Ὡψ ex- plorare, unde ἐστὶν Ὡψ negotiator, mercator, qvif terras varias solet ex- plorare, 1. Reg. 10, 15. & Ὡψ Schajisch contractè Ὡψ Schefisch marmor, 1. Chr. 29, 2. Tarsus ergo sic dicta fuit ab explorando marmore,

qvæ notatio est ab objecto. Nomina- tur etiam Ὡψων gemma qvædam, qvam vulgus Turcicum ein Türckis vocant, interpretes verò nostri be- ryllum thalassium, idqve à colore ca- ruleo, qvorefert colorem Oceani. Qvif vertunt contemplationem gaudii, non attendunt Ὡψ gaudere scribi

per Sin, non per Schin. In novo Te- stamento legitur Act. 9, 30. & c. 11, 25. & c. 22, 3. Hinc

D ΤΑΡΟΣ, α, ο, ἢ, Tarsensis. Act. 9, 11. & c. 21, 39.

ΤΑΡΤΑΡΟΣ, α, ο, profundissimus inferorum locus, tartarus. Sic dictus, πύρρως Ὡψ, qvòd opa- cis suis & densissimis tenebris terro- rem damnatis incutiat.

Ταρτρώω, α, ο, in tartarum detrudo, conjicio, precipito. 2. Pet. 2, 4. ἀλ- λὰ σεναις Ὡψ πύρρως (part. a. 1. act.) sed catenis caliginis vinclos in tartarum destruxit.

TAT-

TAT TΩ vel τῶρα, ordino, con-
stituo, statuo (ab Hebr. [𐤕𐤕𐤓]
taab, determinare. vel à Chald.
[𐤕𐤕𐤓] dātha, lex.) Fut. τῶρα.
Præf. act. τῶρα. aor. 1. act. ἐτάξα.
Act. 15, 2. ἐτάξαν (3. plur.) statuerunt.
1. Cor. 16, 15. ἐτάξαν ἑαυτοὺς, constitue-
runt seipso, hoc est, se totos devote-
runt, dicarunt, addixerunt. aor. 2.
act. ἐτάξας. Præf. pass. τῶραμαι vel
τῶραμαι, ordinator, Luc. 7, 8. ὁ κύριος
ἐταξάτω ὑμᾶς, sub potestate consti-
tutus. Præf. pass. τῶραμαι, ordinatus
fui. Act. 22, 10. ὅτι πάντες, ὧν ἐταξά-
ται μοι, de omnibus, quæ constituta
sunt tibi. Hellenismus. Act. 13, 48.
ἐταξάσαντες, ὅσοι τῶραμοι ἦσαν (3.
plur. plusquam. pass. indic.) eis ζῶντες
αἰώνιον, & crediderunt, qui * ordi-
nati fuerant ad vitam æternam. Ly-
33, 12: quotquot præordinati fuerant,
in glossa addit, à Deo, cuius ordi-
natio frustrari non potest. Chry-
sostomus exponit per τῶραμοι.
b. c. separati. Rom. 13, 1. ἐταξάτω ὑμᾶς
ὁ θεὸς τῶραμοι εἰς, potestates à Deo
ordinate sunt. aor. 1. pass. ἐτάχθην.
a. 1. med. ἐτάχθην, constitui. Matth.
28, 16. εἰς τὸ ὄρος, ὃ ἐταξάτω αὐτοῖς ἱε-
ροῦσιν, in montem, ubi constituerat iis
Iesus, scilicet ut adessent. Deus ad
Ezechiā letaliter decubentem di-
xit, Es. 38, 1. τῶρα (aor. 1. imper.
med.) ὁ θεὸς εἰς οὐ, da præcepta
domui tue. Act. 28, 23. τῶραμοι ὅτι
αὐτὸς ἡμεῖς, quum igitur constitui-
sent ei diem.

Τάγμα, τὸ, ὁ, ordo, 1. Cor. 15, 23.
ἕκαστος ἐν τῷ ἰδίῳ τάγματι, unusquisque
autem suo ordine.

Τάξις, εἰς, ὁ, ordo, 1. Cor. 14, 40.
πάντα ὁρθομένως καὶ ὡς τὰς τάξεις
omnia decenter & ordine fiant. Lus. 1,
8. ἐν τῇ τάξει, in ordine.

Ἀτάξις, αἰ, ὅ, confusio.

Τακτός, ὁ, ὁ, statutus, a, um, Act.
12, 21. τακτῇ ἣ ἡμεῖς, statuto autem
die.

Ἀτακτός, ὁ, ὁ, inordinatus,
confusus, a. 1. Thess. 5, 14. κατὰ
τὰς ἀτάκτας, monete inordinatos, hoc
est, dissolutos item qbi deserti à statione
sua, scilicet inmittunt in alienam
messē, qbi turbas dare solent.

Ἀτάκτως, inordinate. 2. Thess.
3, 6.

Ἀτακτία, ὡ, inordinate me gero,
dissolutè vivo, 2. Thess. 3, 7. ἀντὶ
τακτοῦ αὐτοῦ (1. plur. aor. 1. act. indic.)
ἐν ὑμῖν, non inordinate nos gessimus
inter vos.

Ἀνατάσσω, compono, Luc. 1, 1.
ἀνατάσσας (aor. 1. med. inf.) διῃγη-
σας, componere narrationem.

Ἀντιστάτω, oppono me; cum
Dat. Jac. 4, 6. 1. Petr. 5, 5. ὁ θεὸς
ὑμῶν ἀντιστάτω, Deus su-
perbus resistit Rom. 13, 2. ἀντιστά-
τω τῇ ἐξουσίᾳ, qbi resistit pos-
sati.

Εὐτακτία, ὡ, ordinem servo, or-
dinate me gero. Sic miles dicitur
εὐτακτὴν, qbi ordinem non deserit;
aut qbi disciplinam militarem servat.
Item pactis sto, promissum servo, præ-
sto, solvo. 2. Macc. 4, 27. πῶς ἰσχυ-
ρῶν τῷ βασιλεὶ χρηματῶν ἔδωκε
τακτῇ 3. sing. imperf. ind. act. pro
εὐτακτία) promissum regi pecunia-
rum nihil præstabat.

Εὐτάξις, αἰ, ὅ, bonus ordo.

Υπο-

* hoc est, quotquot ordinem in consilio Dei ad consecutionem vite æternæ
designatum sunt secuti.

ὑποτάσσω, subordino, *item* certo ordine subijcio. Fut. ὑποτάξω. aor. 1. aēt. ὑποτάξα, 1. Cor. 15, 27. Eph. 1, 22. Hebr. 2, 8. cū τῷ ὑποτάξαι (a. 1. aēt. inf.) in subiectis, hoc est, q̄b. subiecit. 1. Cor. 15, 28 τῷ ὑποτάξαι, (part. aor. 1.) ei, q̄b. subiecit. Præt. aēt. ὑποτίπαχα. Præs. pass. ὑποτάσσομαι, subijcior, *construitur cum* Dativo, 1. Cor. 14, 32 πνεύματι ὡφθῆντων ὡφθῆταις ὑποτάσσεται, spiritus prophetarum prophetis subijciuntur. B Paren, vel subijcio me. Luc. 10, 17. δαίμονια ὑποτάσσεται ὑμῖν, demonia se subijciunt nobis, Luc. 2, 51. καὶ ᾧ ὑποτασσώμεθ, Et erat obediens, hoc est, ὑποτάσσει, parebat, Præs. imper. ὑποτάσσεσθαι, Rom. 13, 1. subijcias se, subdita sit. plur. ὑποτάσσεσθε, Eph. 5, 22. αἱ γυναῖκες τοῖς ἰδίοις ἀνδράσι ὑποτάσσεσθε, vos mulieres vestris ipsarum viris parēte. Præs. subj. 1. Cor. 16, 16. ἵνα καὶ ὑμεῖς ὑποτάσσεσθε (2. plur. præs. pass. subj.) τοῖς κυρίοις, ut et vos obediatis talibus. Præs. pass. inf. ὑποτάσσεσθαι, parere, vel pro ὑποτάσσει ἰαυθῆ, subijcere se. Rom. 13, 5. 1. Cor. 14, 34. Tit. 2, 9. Et c. 3, 1. Part. præs. pass. ὑποτασσώμεθ subiectus, Eph. 5, 21. 1. Pet. 3, 1. Tit. 2, 5. Præt. pass. ὑποτίπαγμα, 1. Cor. 15, 27. πάντα ὑποτίπακται, omnia sunt subiecta. Heb. 2, 8. ὅραμεν αὐτὸν πᾶντα ὑποτίπαγεῖν, videmus ei omnia esse subiecta. aor. 1. pass. ὑποτίπαγην, pro q̄bo usitatus est aor. 2. pass. ὑποτίπαλν, subiectus fui. Rom. 8, 20. τῇ ματαιότητι ἡ κτίσις ὑποτίπαλν, vanitati creatura est subiecta. Rom. 10, 3. τῇ δικαιοσυνῇ ἡ θεὸς ὑποτίπαλν, iustitiae Dei non fuerunt subiecti. aor. 2. pass. imper. ὑποτίπαλν, ἵπτο. 1. Pet. 5, 5. ὑποτίπαλν (2. plur. aor. 2. pass. imp.) πρεσβυτέρους, parēte senioribus. aor. 2. pass. subj.

ὑποταγῶν, ἧς ἦ, 1. Cor. 15, 28. ὅταν ἡ ὑποταγῇ αὐτῷ πᾶν πάντα, postquam vero subiecta ei fuerint omnia. 1. Pet. 3, 22. ὑποταγόντων (part. aor. 2. pass.) αὐτῷ ἀγγέλων, subiectis ei angelis. F. 2. pass. ὑποταγήσεται, subijciat, 1. Cor. 15, 28. ὁ ὧς ὑποταγήσεται, filius subijciatur. Hebr. 12, 9. ὑποταγήσόμεθα, parebimus, Præt. med. ὑποτίπαχα, unde si nomen verbale

ὑποταγή, subiectio, 1. Tim. 2, 11. cū πύσῃ ὑποταγῇ, cum omni submissione. Legitur praeerea 2. Cor. 9, 13. Gal. 2, 5. 1. Tim. 3, 4.

Ἀνυπότακτος, refractarius, 1. Tim. 1, 9.

Ἀποτάσσω vel ἀποτίπλω, renuncio; secerno, attribuo, destino. 1. Macc. 11, 3. ἀπίτασσε τὰς δυνάμεις, secernēbat exercitus.

Ἐκτίσσω vel ἀτίσω, aciem instruo; exercitum ordino. 2. Macc. 15, 20. τὴς στρατῶς ἀκταγῆς, exercitu ordinato.

Παρετάσσω vel τίσω, aciem ordino.

Παρετάσσομαι, in acie sto, dimico, 2. Macc. 1, 11, 12.

Παρετάξις, εὐς, ἡ, instructio aciei; instructa acies.

Ἀποτάσσομαι, valedico, cum Dativ. Luc. 14, 33. ἀποτάσσει) πᾶσι τοῖς ἰαυθῇ ὑπαρχουσιν, valedicit omnibus suis bonis, hoc est, omnes huius mundi opes tanquam bona caduca habet pro derelictis, seu, ea, si auferantur, non curat. Μαθὺν ἀμῖττε τερρενα, q̄bām celestia. Deus est à nobis diligendus supra omnia. Fut. 1. med. ἀποταξέμαι, valedicam. aor. 1. med. ἀπταξάμην, α, αἶν, valedixi. Aēt. 18, 21. ἀπταξάτο αὐτοῖς, valedixit iis, extremum valedixit. aor. 1. med. inf. ἀπταξάσθαι, valedicere, Luc. 9, 61. part. aor. 1. med. ἀπταξάμεθ, ἀπταξ.

6, 46. q̄vum amandasset eos, vel q̄vum A
valedixisset iis. 2. Cor. 2, 13. δὲντα-
ξαίμεθα αὐτοῖς, q̄vum iis valedixis-
sem.

Διατάσσω, præcipio, Matth. 11, 1.
Διτάσσω τοῖς δώδεκα μαθηταῖς αὐτοῦ,
præcipiens duodecim discipulis suis. F.
Διτάξω. Præt. act. Διέταξα, præ-
cepi, mandavi, iussu, Act. 18, 2. Διέ-
ταξα χίνας (prat. act. inf.) Κλαύ-
διον, propter præcepisse Claudium, hoc
est, q̄vum Claudius iusserat. aor. 1. act.
διέταξα, 1. Cor. 16, 1. ὡςπερ διέταξα,
q̄vumadmodum ordinavi. Luc. 8, 55.
καὶ διέταξεν αὐτῇ δοῦλω, & iussit ei
dari. 1. Cor. 9, 14. ἔτι καὶ ὁ Κύριος
διέταξε, sicut etiam Dominus constituit.
Διτάσσομαι, ordinar, item dispo-
no, in pass. & med. signif. 1. Cor. 7,
17. ἔτι Διτάσσομαι, sic dispono, or-
dino. Fut. 1. med. Διταξέμαι, di-
sponam, constituam, 1. Cor. 11, 34.
Præt. pass. Διενταγμαι, Act. 20, 13.
ἔτι ᾧ Διενταγμένῳ (pro διεν-
τακτο) sic enim edixerat. Act. 23, 31.
ὁ Διενταγμένος αὐτοῖς, prout iis
edictum erat. aor. 1. pass. διέταχθῆναι,
Luc. 17, 9. ὃν ἐποίησεν τὰ Διταχθῆναι
αὐτοῖς, q̄vum fecerat, q̄vum ipsi man-
data fuerant. aor. 2. pass. διέταχθῆναι,
unde est part. aor. 2. Διταγείς. Gal.
3, 19. aor. 1. med. διταξάμεναι, Tit. 1,
5. ordinasti. à prat. med. Διενταξα
oritur

Διατάγη, ἡ, ἡ, dispositio, Act. 7,
53. εἰς Διταγὰς, pro διὰ Διταγῶν,
per dispositiones, Hebraif. Rom. 13,
2. τῇ ᾧ ἡ Διταγὴ ἀρτίσκει, ordi-
nationi Deirestitit.

Διάταγμα τῷ, ᾧ, mandatū, e-
dictum. Hebr. 11, 23. οὐκ ἐφοβήθησαν τῷ
Διτάγματι τοῦ βασιλέως, non metue-
runt edictum regis, scilicet Pharao-
nis.

Διάταξις, ἡ, institutio.

Ἐπιτάσσομαι, superaddo, Gal. 3, 15.
Ἐπιτάτω, impero, mando, jubeo.
Marc. 9, 25. ἐγὼ σοι ἐπιτάσσω, ego ti-
bi mando. Luc. 4, 36. ἐπιτάσσει τοῖς ἀ-
καθάρτοις πνεύμασι, imperat impuri-
spiritibus. Fut. 1. ἐπιτάξω. Fut. 2. ἐ-
πιταγῶ. Præt. perf. ἐπένταξα. aor. 1.
ἐπένταξα, Marc. 6, 39. ἐπένταξεν αὐτοῖς
ἀνακλινῶν πάντας, imperabit illis, ut
accumbere curarent omnes. Luc. 14,
22. ἤγειρεν ὡς ἐπένταξας, factum est, ut
imperastis. Luc. 8, 31. ἢ μὴ ἐπένταξῃ
(a 1. subj.) ne imperaret.

Ἐπιταγή, ἡ, ἡ, imperium, præce-
ptum, Rom. 16, 26. κατ' ἐπιταγὴν τοῦ
αἰῶντος ἡμῶν, ex imperio Dei. 1. Cor. 7, 6.
ὡς κατ' ἐπιταγὴν, non ex imperio. 1.
Tim. 1, 1. Tit. 1, 3. κατ' ἐπιταγὴν, ex
imperio. Tit. 2, 15. μὴ μνησθῆναι ἐπιτα-
γῆς, cum omni imperio.

Πεγράττωμαι, prætatuor, Act. 17,
26. ὁ ἐστὶν πεγράττωμένος καιρὸς, de-
finiens statuta tempora.

Πεγράττω, præcipio, injungo, im-
pono. Legitur tantum in aor. 1.
act. & prat. pass. aor. 1. act. πε-
γράττω, præcepi. Matth. 1, 24. ἐ-
ποίησεν ὡς πεγράτταξεν αὐτῷ, fecit, ut
mandavit illi. Matth. 8, 4. ὁ πεγρά-
ταξας Μωϋσῆς, q̄vum præcepit Moysi.
Marc. 1, 44. ὁ πεγράταξας Μωϋσῆς, q̄vum
præcepit Moyses. Luc. 5, 14. καὶ ὁ
πεγράταξας Μωϋσῆς, prout præcepit Mo-
yses. Præt. pass. πεγράττωμαι, Act. 10,
33. ἀκούσας πάντα τὰ πεγράττωμαι
ἐν ᾧ ἡμῶν, ut audiamus omnia,
q̄vum tibi præcepta sunt à Deo.

Πεστάγμα, τῷ, ᾧ, mandatū,
præceptum.

Πεστάξις, ἡ, ἡ, ordinatio, manda-
tum, 2. Mace. 9, 10.

Συντάττω, proprie construo, item
injungo, præcipio. aor. 1. συντάξα-
ναι. Matth. 23, 10. καὶ οὐ συντάξω μοι Κύριος
Θεός, sicut injunxit mihi Dominus.

Συν-
τάξις

Σύνθεσις, *συν*, *θεσις*, *h*, *constru*^o, *con-*
junctio.

ΤΑΥΡΟΣ, α, ὁ, taurus, à Chaldaica voce ἢ pro ἑβραῖα Hebraei טור. Solent enim Chaldaei ἢ Hebraei (more Atticorum) mutare in ט. Matth. 22, 4. οἱ ταῦροι μου, tauri mei. Hebr. 9, 13. אֵימָה טָאוֹרִים, sanguis taurorum. ibid. c. 10, 4. אֲדוֹנָיִם הֵן אֵימָה טָאוֹרִים וְהָאֵלֶּיךָ, ἀφαιρέτω ἀμαρτίας, fieri enim nequiti, ut sanguis taurorum & bircorum tollat peccata.

TAXIS, *inf. g. taxis, taxis,*
in u. gen. v. taxis, pernix, celer, veloce,
Jac. 1. 19. ταχὺς εἰς τὸ ἀκούσαι, βραδὺς
εἰς τὸ λαλῆσαι, celer ad audiendum,
tardus ad loquendum. in Ace. ταχῶς.
Nomina enim in u. s. u. quorum Ge-
nitivus habet purum, accusativum
in v. formant, ut ὁφίς ὄφιν, ἄφιν. ὁ-
φὺς ὄφιν, ὄφιν, &c. raro in u. u. ὄφια.
Comparatur per u. πῆκε, ὑπὸτα, ἔλιν
u. s. u.

Ταχινός, ἡ, ὁ, idem quod ταχὺς,
2. Pet. 1, 14. Ὁ c. 2, 1. ἐπιβάντες ἐαυτοῖς
ταχινῶ ἀπώλειαν, accersentes sibi ce-
lerem interitum.

Tαχὺ, cito, Adφ. Matth. 5. 25. ὁρῶν τὸ ἀντίδικόν σου ταχὺ, redi in-
gratiam cum adversario tuo cito.

Tachys, idem quod ταχὺ Adh. ci-
tò, confestim, sine ulla mora, celerus
è vestigio. Luc. 14. 21. ἔρχετο ταχὺς,
exi cito. Luc. 16. 6. καθίσας ταχὺς κα-
ψα, sedens cito scribe. Job. 11. 31. τα-
χὺς ἀνίστα, cito surrexit. 1. Cor. 4. 19.
ἐλθούμαι ταχὺς εἰς υἱάς, brevi ad-
veniam, 2. Thess. 2, 2. ταχὺς πα-
ροφύμαι, cito dimovendi. 1. Tim. 5, 22.
χῆρας ταχὺς μισθὶ ἐπιτιθεῖ (pro ἐπι-
τίθη) manus cito ne cui imponi-
to.

Τάχιον, citius, Joh. 20, 4. προέδωκε
μα τάχιον τῷ Πέτρω, præcurrit citius
Petro. citò, subito, Joh. 13, 27. ὁ πρῶτος

A eis, meliorum melior, quod facis, mel fa-
cito. pro quo dicitur dñs, vel dñtior,
idem, 2. Macc. 4, 31.

Ταχιστα, citissime, ocysissime, celerissime. *Act.* 17, 15. ἵνα ὡς πεχιστα ἔλθωσι, ut quāto celerissime veniant.

Ταχ⁹ π, celeritas festina-
 tio. cū ταχ⁹ idem q̄d ταχύς He-
 braismus. Act. 12, 7. ἀναστὰς cū ταχ⁹
 surge cito. Act. 22, 18. ἔβηθι cū ταχ⁹
 ocyus exi. Apoc. 22, 18. ἂν δεῖ ἵστασθαι
 cū ταχ⁹, q̄d oportet fieri cito. 3. Macc.
 3, 24. ταχ⁹, idem q̄d cū ταχ⁹, cito,
 subito.

Τάχα, forsitan, fortassis. *Adverb.*
Rom. 5, 7. utique. *Philem.* 6. 15.

Ταχύως, accelero, festino, f. υἱῶ.
 aor. 1. ἐπέχυναι, 1. Macc. 2. 35. ἐπέχυν-
 ναι ἐπ' αὐτοῖς πόλεμοι, acceleraverunt
 contra eos praelium. Cap. 13, 10. ἐπέ-
 χυνε & πεδίσαυ τὰ τείχη, festinavit
 consummare muros.

C TE, conjunctio. Et. Semper pos-
ponitur, ut Latiworum qve, εστι qve
ex numero dictionum encliticarum.
Vocula Latina & hinc orta est, facta
literarum metathesi. DiDiuncula τε
καί inter se opposita distributionem
notant, sicut & καί. Rom. 1, 16.
Homerus αἰδῶν τε θῶν τε, qve Vir-
gilius reddidit hominum, divūm qve.
Elegantior redundat sequente καί. Rom.
1, 27. ὁμολῶς τε καί, similiter qve Att.
D 19. μεταξὺ ἡμῶν τε καὶ αὐτῶν, in-
ter nos & illos. autem. Att. 13, 44.
τῇ τε ἐκ κορυφῆς σταββάτης, sequente au-
tem sabbaeo. Et in principio πάλαι
Att. 12, 8. αἶτις τε dixit qve. In prin-
cipio periodi ἡδὲ v. 12. σιωπῶν τε, &
re considerata. ponitur in principio
versus Att. 10, 28. ἐφῃ τε πρὸς αὐτῶν,
dixit qve ad illos. & Att. 16, 26. ἀνε-
κχρησέν τε, apertaqve fuerunt. ubi
καί negqve antecedit, negqve sequitur.
Att. 17, 3. τῇ τε ἑνὶ ἄλλῃ altera vero dic-
Ccc

ibid. 6. 5. π, π. Ec. ibid. 6. 17. φοβούμενοι π, timentesque. Rom. 16, 26. Διὰ π χαρῶν, & per Scripturas. 1. Cor. 4. 21. ἢ π live. Luc. 24, 20. ὅπως π, & quomodo. Refertur quandoque ad καὶ præcedens. Act. 10, 2. Οὐκ ἔστις & φοβούμενος, ποιῶν τε ἐλεημοσύνας, pius ac timens Deum, qvbi & erogabat elemosynas. Vel, qvbi & præstabat elemosynas. π καὶ exponi possunt per & & dictum tum, Rom. 1, 20. ἢ π αἰδομένου αὐτοῦ διώκεις καὶ θεοῦ, aterna ejus tum potentia tum divinitas. Heb. 2, 11. ὁ, π π ἀγαθῶν καὶ οἱ ἀγαθοὶ, nam & qvbi sanctificat, & qvbi sanctificantur, ὁ, π scribitur ad differentiam adverbii ὅτε quando Hebr. 2, 11. ὁ, π π ἀγαθῶν, nam & qvbi sanctificat. Sic π, π differt ab Adv. τίτε tunc, & simili virgula differiminatur. Heb. 9, 1. Ἡ, π ἅγιον κοσμικόν, & sanctum mundanum. Rom. 1, 12. ὑμῶν π καὶ ἡμῶν, & vestri & mei. Eph. 1, 10. τὰτε ἐν τοῖς αἰῶσι, καὶ τὰ ἐν τῷ αἰῶνι, scilicet ὅττα, tum qvba in caelis sunt, tum qvba in terra: connotatur hic distributio. Apoc. 1, 2. ὅσα π εἶδον & qvæcunqve vidit. Legitur etiam per pleonasmum καὶ π, prout Latini dicunt atqve, ex ac & qve. ὁδὸν. ψ. 13.

Μῆτε neque, quingvies in uno versu legitur Luc. 9, 3.

Ὡς, adeo ut, construitur cum indicativo Gal. 2, 13. ὥς σιωπήσῃς, adeo qvidem, ut abreptus fueris. Sapientius cum infinitivo, Matth. 8, 28. ὥς μὴ ἰσχύειν πᾶσα πνεῦμα ἀλλὰ τῆς ὁδοῦ, adeo ut non valeret qvbusqve præterire per viam illam. & c. 15, 31. ὥς τὸ ὄχλος θαυμάσῃ, adeo, ut turba mirata fuerit. & cap. 24, 24. ὥς ἀπαύσῃ, adeo ut seducant. 1. Cor. 7, 7. ὥς μὴ μάλλον χαρῆναι, adeo ut magis gaudisus fuerim. 1. Thess. 1, 8. ὥς

Α μὴ ἔχειν ἡμᾶς ἔχειν λαλεῖν π, ita ut necesse non habeamus qvbcunqve loqui. Ponitur nude pro ita ut Rom. 7, 6. ὥς ἀλαλοῦν ἡμᾶς, ut serviamus. Luc. 9, 52. ὥς ἐπιμαύσῃ, ut paravento. Quandoqve ἀλλήλῃ, deest. 2. Cor. 10, 16. Aliquando idem valet qvbd καὶ ἦ, 2. Cor. 5, 17. ὥς εἰς τὸ καὶ καὶ καὶ καὶ, καὶ ἰδὲ ἵνα καὶ τὰ πάντα. Etenim si qvbi in Christo est nova creatura, & c. ecce nova facta sunt omnia. Sæpe idem est qvbd & igitur, qvaze, itaqve, idqve in initio periodi. 1. Thess. 4, 18. ὥς παρκαλεῖται ἀλλήλους ἐν (Hebr.) τοῖς λόγοις ταῖς, itaqve consolamini alii alios istis sermonibus.

Ὁυπ, neque, Act. 25, 8. μὴτε idem.

Ἐν, five, 1. Cor. 3, 22. in uno versiculo legitur octies. Interdum est copulativum 2. Cor. 5, 9. 1. Cor. 13, 8. & 1. Cor. 15, 11. Col. 1, 20. 2. Thess. 2, 15. & c.

TEI'NΩ, tendo. (ab Hebr. תנא per metathesin) Fut. תנא. Prat. תנא. 20r. 1. ἔτενα. 20r. 2. ἔτανον. Prat. pass. תנא. Prat. med. תנא. Arist. Eth. 10. τὰ τε ὅττα ὥς δὲ τὰ qvba ad virtutem pertinent.

Τόνος, s, o, tenor, sonus, vocis intentio, accentus.

Ἐνθίως, acriter, vehementer, magna cum contentione, Luc. 23, 10. Act. 18, 28. ab adj.

Ἐντι, valde intensus. comparat. ὀνιότι, magis intensus, vehementior. 2. Macc. 12, 23.

Μορενία, ai, v, una soni & spiritus intensio. est vitium Rhetori vitandum. Vox

Ἄτονος, qvba caret accentu.

Βερύτιος, qvba gravi accentu est notata,

Ὁξύν.

ὀξύτων, q̄ba in fine acutum habet:

Παροξύτων, q̄ba penultima est:

Πεγοπαροξύτων, cujus antepenultima syllaba accentu acuto est signata.

Notetur discrimen inter vocabula

Graca, q̄ba sonum significant. ψο-

φ, u, o, sonus muris aliquid rudentis. item sonus in genere. Vide A-

ristot. lib. 4. de historia animal. cap.

9. τῶς proprie est sonus ex intensis fi-

diis in musica instrumentali. φλοῖον B

β, u, o, est sonus fluctuum mari-

porum. δῆνον, u, o, est sonus aqua-

rum ex edito loco delabentium. ἡχον,

u, o, est sonus reciprocus. βεβηον, u,

o, est sonus ignis seu flammæ. φῶγον,

u, o, proprie est sonus vocis hu-

manæ. ἀρπον, u, o, est sonus armo-

rum cadentium.

Χειρονομία, u, manum protendo, i-

tem, scilicet, protensa manu eligo, per

suffragia creo, q̄boniam in suffragiis

ferendis manus elevari solebant. De-

moib. o dñu. τὰς ἱμᾶς γινώσκας ἀν-

τιμεῖας τῆς πόλεως ἐχειρονομῶν, hoc est,

scito suo probabat, sublatione manu-

um testabatur, se habere decreta mea

rata. Fut. χειρονομήσω. Præc. act. κα-

χειρονομῶ. aor. 1. act. ἐχειρονόμησα,

Act. 14, 23. χειρονομήσαντες δὲ αὐτοῖς

πιστεύουσιν, q̄vumq̄ve ipsis per suffra-

gia creassent presbyteros. χειρονο-

μα, ἡμα, creor. aor. 1. pass. ἐχειρο-

νομήθην, 2. Cor. 8, 19. χειρονομήσει

ὑμῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, suffragiis delectus

ab Ecclesiis. Vulgata versio, ordina-

tus ab Ecclesia. Arist. 9. Ethic. c. 2.

S. 1. ἐρετίζῃ χειρονομίῳ τὸν πολέμῳ

καὶ, imperator deslegendus est belli pe-

ritus.

Χειρονομία, ac, u, proprie manus

protensio; suffragium, plebiscitum,

creatio magistratus.

Χειρονομία, u, o, suffragiis crea-

tus.

Πεγοχειρονομία, ἡμα, prius desi-

gnor. Act. 10, 41. μαρτυροῦν τῶς ἀπο-

χειρονομίαις τῶν θεῶν, testibus prius

designatis à Deo.

Διατείνω, extendo, distendo; neu-

traliter pertingo, Sap. 8, 1.

Ἐκτείνω, extendo, Act. 4, 30. χε-

ρῶς ἐκτείνων, manum extendere. Fut.

ἐκτινῶ, extendam. Job. 21, 18. ἐκτείνεις

τὰς χεῖρας σου, extends manum tuam,

Metonym. adj. hoc est, figens cruci.

aor. 1. act. ἐξέτεινα, extendi, Matth.

12, 13. ἐξέτεινεν, extendit, Luc. 22, 53.

οὐκ ἐξέτειναι τὰς χεῖρας ἐν ἐμῇ, non

extendisti manus in me. aor. 1. act.

imper. ἐκτεινέτω. Matth. 12, 13. ἐκ-

τεινέτω τὴν χεῖρά σου, extende manum

tuam, Part. aor. 1. act. ἐκτεινόμενος,

as, qui extendit &c. Matth. 8, 3. Πράξα

passi. ἐκτείναντες, extensus fui. Hof.

5, 1.

Ἐκτινός, i, o, u, u, u, u, u, u, u, u, u, u,

intentus, assiduus, a, um. Act. 12, 5.

προσεύχων ἐκτινός, precatio assidua, 1.

Pet. 4, 8. τὴν εἰς ἑαυτοῦ ἀγάπην ἐκ-

τινὴν ἔχετε, charitatem alii in alios

intensam habentes. 3. Macc. 3. πᾶς

ἐκτινὸς προσέειπεν, u, u, u, u, u, u, u, u,

omnem diligentiam adhibere.

Ἐκτινός, Adv. totis viribus, im-

pensè. 1. Pet. 1, 22. ἀλλήλους ἀγαπήσα-

τε ἐκτινός, alii alios diligite impen-

sè.

Ἐκτινός, intentus, Luc. 22,

44. ἐκτινός, u, u, u, u, u, u, u, u, u, u,

ardentius orabat.

Ἐκτινός, ac, u, u, u, u, u, u, u, u, u, u,

perpetuitas. οὐ ἐκ-

τεινέτω, Act. 26, 7. perpetuo, pro ἐκτινός,

Hebraismus.

Ἐκτείνω, verb. med. conten-

do. Phil. 3, 14. τοῖς δὲ ἐμῶν ἐπικ-

τεινόμενοι, ad ea verò, q̄ba à fronte

sunt, contendens.

C c c

Χειρ-

ὑπερτείνω, extendo me ultra A quam fas est. 2. Cor. 10, 14. ὑπερεκτείνομεν ἑαυτοὺς, extendimus nos ipsos ultra quam deceat.

ἔτεινω, intendo. Xenoph. pad. 4. τίνα ἐντείνω (aor. 1. med. inf.) arcus intendere.

ἔτεινός, ἐ, ὅ, ἡ, contentus, intentus.

ἔτεινω, intendo oculos, intentis oculis aspicio, Act. 10, 4. ὁ δὲ ἐπνίσας αὐτὸν, intentis verò oculis eum aspiciens.

ἄπεινός, ἐ, ὅ, ἡ, intentus, a hic non est privativum, sed intensivum, ἐπι-τελικόν.

ἄπνιζω idem quod ἐπνίζω, oculos in aliquem desigo, Act. 3, 12. ἢ ἡμῖν τί ἀπνίζετε; aut quid intentis oculos in nos habetis? Act. 1, 10. ἀπνίζοντες ἦσαν εἰς τὸν ἄνθρωπον, intentis oculis cælum aspexerunt. Fut. ἀπνίσω. aor. 1. act. ἠπνίσα. aor. 1. act. inf. ἀπνίσαι. 2. Cor. 3, 7. ὥστε μὴ διωκόμενοι τὴν φῶσιν Ἰσραὴλ εἰς τὸ προσώπον Μωϋσέως, adeò ut non possent intentis oculis intueri in faciem Moysi. Part. aor. 1. act. ἀπνίσας, Act. 3, 4. ἀπνίσας δὲ Πέτρον εἰς αὐτὸν, Petrus verò oculis in eum defixis. Act. 6, 15. καὶ ἀπνίσαντες εἰς αὐτὸν, intentis oculis aspicientes ipsum. Luc. 22, 56. καὶ ἀπνίσουσα αὐτὸν εἶπε, intentus in eum (Petrum) oculis, dixit.

ἔπιτεινω, intendo, contendo. Præf. pass. ἐπιτείνομαι, intendor; aug-geor, augmentor. 2. Macc. 9, 11. ἐπιτετέλεστο τῶν ἀλγυδιῶν, augmentatus doloribus; cum intenderentur dolores. A τεῖνω est.

τάζω, tendo. fut. τέσω, aor. 1. ἔτασα. p. τέτακα. perf. pass. τέταμαι. a. 1. pass. ἔτάθην.

ἔπιτάζω, idem cum ἐπιτεινω. Plusq. pass. ἐπιτετάμην, aor. ἐπιτέτα-

το. Sap. 17, 21. Item; inducor, incubo.

παρτείνω, produco, Act. 20, 7. παρτείνει π. (aor. 1.) ἐν λόγῳ, produxit sermonem seu concionem.

παρτείνω, produco, Act. 22, 25. αἱ δὲ ἀπετίθεν (3. sing. aor. 1. act.) αὐτὸν τῷ ἱματί, quum autem objectisset eum loris; (ut dicimus, objicere aliquem gladio) hoc est, quum ei jam verbera intentaret, vel quum eum dispendisset loris, ita ut ἀπετίθεν hic idem sit quod ἀγρῶνεν.

ΤΕΙΧΟΣ, ἐ, ὅ, ἡ, murus. (ἀ τεύχω, struo) Apoc. 21, 14. τῶν τοῦ πύλων, murus civitatis. Act. 9, 35. καθῆκαν (αὐτὸν) εἰς τὸ τεῖχος, demiserunt eum per murum. Apoc. 21, 17. ἡμετέρας τῶν τεύχων, mensus est murum. Hebr. 11, 30. πῶς τὰ τεῖχη Ἰεριχὼ πίπτον, fide muri Jerichonis corruit.

Τεύχιζω, muris cingo. Num. 32, 17. πόλεις περικειράμεναι, urbes muris cingemus.

Τειχιστής, ὁ, murarius. Περιτειχίζω, muro circumdo (su cingo, 1. Macc. 13, 33. περιτειχίσαντες τοὺς ὑψηλοῖς, cinxit turribus excelsis).

Περατείχισις, εὐς, ἡ, circumvallatio.

Περατείχισμα, ατ, ὅ, ἡ, περιτειχισμός, ὁ, ἡ, idem. A Περύτειχον, ἐ, ὅ, ἡ, castrum, 4. Reg. 24, 21.

ΤΕΚΜΑΡ, ατ, ὅ, ἡ, finis, signum. (Εἶναι ἀ τίκω pario, efficio. Finis dicitur quum res effecta est.) Aristot. Rhæt. 1. ὁ δὲ τέκμαρ καὶ πᾶσι ταῖς ἡμετέροις κατὰ τὸν δέχανον λαβῆται, hoc est, τέκμαρ ὅτι πᾶσι idem sunt ex antiqua lingua. Vocabulum τέκμαρ ergo etiam ipsius Aristotelis aetate obsoletum minusque ritum fuit. Τεκν

Τεκμαίρω, certis signis probo, con-
jicio. Fut. τεκμαίρω. aor. 1. ἀέ. ἐτέκ-
μηρα. Præf. ἀέ. τετίκμηρα.

Τεκμαίρεται, εως, ή, conjectura, Thu-
cyd. 1. 2.

Τεκμαίρον, α, ο, certum & indubi-
tatum signum, seu necessarium, non
probabile aut contingens, quod nun-
quam fallit. Αέ. 1. 3. οἱς καὶ παρὶς η-
σὶν ἰαυθὲν ζῶντα μετὰ ὁ παιδὲν αὐ-
τοῦ, οὐ πολλοῖς τεκμηρίοις, quibus etiam
fuit se visum à passiane sua, multis
certissimis signis.

ΤΕΛΛΩ, ήμα ἔδε ἄχελος, The-
ma hoc inusitatum est.

Ἀνατίλλω, facio exoriri, & dicitur
proprie de astris. Matth. 5, 45. ὅτι ἡ
ἡλιος αὐτῷ ἀνατίλλει, quia facit, ut sol
suus oriatur. Frequentius intransi-
tively, orior. Luc. 12, 54. ὅταν ἴδῃτε
τὴν νεφέλην ἀνατίλλουσαν, quum videri-
tis nubem orientem. F. ἀνατῆλῶ, o-
riar. Præf. ἀέ. ἀνατίλλω, ortus
sum. Hebr. 7, 14. ὅτι ἐξ Ἰούδα ἀνατί-
λλω ὁ Κύριος, quia ex juda ortus
est Dominus. aor. 1. ἀέ. ἀνέτειλε, i-
dem, Jac. 1, 11. ἀνέτειλε ᾧ ἡλιος, exortus enim est sol. 2. Pet. 1, 19. καὶ
φωσφόρος ἀνατίλλει (3. sing. aor. 2.
ἀέ. subj.) & lucifer exoritur. Matth.
13, 6. ἀνατίλλω ᾧ ἡλιος καυ-
μαίνῃ, solis autem ardore tacta sunt
versantis in meridie. ἀνατῆλῶ (aor.
1. ἀέ. inf.) enim apud Græcos est non
tantum oriri, sed etiam ὁ μεσημβρι-
άζειν, ή ἡ καφάρις ἰσάνει, meridita-
ri vel super caput stare, quod Aegyptii
dixerunt μεσημερίαν.

Ἀνατῆλῶ, ής, ή, oriens, (δυμῶ, oc-
cidens.) Matth. 2, 2. ὅτι τῇ ἀνατῆλῇ,
in oriente. ἀνατολῇ, ὦν, αἱ, idem.
Matth. 2, 1. ἰδὲ μαγοὶ ὄντι ἀνατολῶν,
ecce magi ab oriente. Matth. 24, 27.
ὡς ἀνατολῶν, ubi multitudinis nume-
ro videtur significari triplex ortus,

nempe iustitius, æquinoctialis, & bo-
reus. Luc. 1, 78. ἀνατῆλῇ perimet. adj.
ponitur pro sole. & sol per metaph.
(Conf. Mal. 4, 2.) pro D. N. Jesu
Christo. Verba illius versus hæc sunt:
ἐπορεύσατο ὑμῖς ἀνατολῇ ἐξ ὄψεως, in-
viseit nos oriens ex alto. hoc est, ὁ ἡλι-
ος μεσημβριάζων, sol meridionalis.

Ἐξαντίλλω, succresco, exorior.
Marc. 4, 5. καὶ ὁ κρίνος ἔξαντίλλει, &
statim succrebit.

Ἐντάλλω, mando, Joh. 15, 14. ὅσα
ἐντάλλω ὑμῖν, quæcumque præci-
pio vobis. Fut. med. ἐντάλλω, man-
dabo, Matth. 4, 6. ὅτι τοῖς ἀγγέλοις
αὐτοῦ ἐντάλλεται, quia angelis suis man-
dabit. Sæpe arcane gubernare fi-
gnificat 1. Reg. 17, 4. τοῖς κόραξιν ἐν-
τάλλω ἀλεξίφειν σε ὡς, corbis
mandabo, ut te alant ibi. Præf. pass.
ἐντάλλω, mandavi, Αέ. 13, 47.
ἔγω ᾧ ἐντάλλομαι ὑμῖν ὁ Κύριος, sic
enim præcepit nobis Dominus. aor. 1.
med. ἐντέλλω, præcepi, Matth.
28, 20. τηρεῖν πάντα ὅσα ἐντέλλω
ὑμῖν, servare omnia, quæ mandavi
vobis. ἐντέλλω, Matth. 15, 4. Joh. 8,
5. aor. 1. med. imper. ἐντέλλω, ἀέδω
manda. Gen. 45, 19.

Ἐντάλλω, το, ο, præceptum,
mandatum, Matth. 15, 9. & Marc. 7,
7. ἐντάλλματα ἀνθρώπων, mandata
hominum. Col. 2, 22. κατὰ τὰ ἐν-
τάλλματα καὶ διδασκαλίας ἧ ἀνθρώ-
πων, ex præceptis & doctrinis homi-
num.

Ἐντέλλω, ής, ή, præceptum. Rom.
4, 9.

ΤΕΛΟΣ, το, ο, finis. (ἀ πῶ-
μα, finis.) Luc. 1, 33. ὁ βασιλεὺς αὐτοῦ
σὺν ἰσραὴλ τῷ, regni ejus, nempe
CHRISTI, non erit finis. Luc. 21, 9.
σὺν ὁ κρίνος ὁ τῷ, nondum statim
erit finis, scilicet hujus mundi. Marc.
3, 26. τῷ ἔχῃ finem haberet, scili-

TEA

TEA

TEA

TEA

TEA

TEA

TEA

TEA

TEA

TEA

TEA

TEA

TEA

TEA

TEA

TEA

TEA

TEA

TEA

TEA

TEA

TEA

et diabolus. Vectigal, Rom. 13, 7. ἡ τέλη δημοσία, plus. publica vectigalia, τὰ τέλη εισπραγμένα καὶ ἐξαγωγά, qba pro exportatis & importatis penduntur. (Discrimen inter τέλη, 1. & 2. vectigal, φόρος, 1. & 2. vectigal extraordinarium, & δασμὸς, 2. & tributum, qvōd pendimus hosti. ne noceat, vide infra in φόρος, Them. φίσκα) merces, ad formam Hebr. מַכְרָה vel מַכְרָה. item τὰ τέλη portoria. Vide Th. B. in Matth. 9, 10. 1. Pet. 1, 9. κομισθέντες τὸ τέλος & πόντους, reportantes mercedem fidei. scopus seu causa finalis. Rom. 10, 4. τέλος τοῦ νόμου Χριστός, finis enim legis est Christus. exitus seu eventus, 2. Cor. 11, 15. ὃν τὸ τέλος ἔσται κατὰ τὴν ἔργον, qvōrum finis erit secundum opera. Phil. 3, 19. ὃν τὸ τέλος ἀπάλλαξ, qvōrum finis est exitium. impletio, Luc. 22, 37. καὶ ὅτι τὰ ῥηθὶ ἐμὲ τέλος ἔχον, nam qba scripta sunt de me, finem habent. εἰς τέλος, ad extremum usque, Job 13, 1. εἰς τέλος Diosc. lib. 6, c. 11. idem est qvōd perpetuū, qba expositio textus Job. 13, 1. aqbe, imō propius convenit. εἰς τέλος, usque ad finem, 2. Cor. 1, 13. μέχρι τέλους idem, Heb. 3, 6. ἕως τέλους, idem, Heb. 6, 11.

Ἀτίλεια, αἰ, ὅ, ὡ, immunitas, 1. Macc. 10, 34.

Ἀπίλεις, ἰ, ὅ, ὡ, imperfectus, Sap. D 10, 7.

Βραχυπλῆς, ἰ, ὅ, ὡ, brevem finem habens; it. compendarius, brevius. Sap. 15, 9.

Ἐπὶ πλῆς, ἰ, ὅ, ὡ, perfectus, integer. Ex c. & πλῆς.

Ἐδελειχῆς, ἰ, ὅ, ὡ, & cūpλεχῆς, perfectus, assiduus, æternus. 3. Esd. 6, 24. ἔπος πρὸς τὸν αἰῶνα αἰῶνος ἐδελειχῆς, ubi immolant per ignem æternum. Sir. 17, 19. οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐν

ἄδελειχῆς, oculi ejus assidui.

Ἐδελειχῆς, αἰ, assidue. Ex c. & πλῆς.

Ἐδελειχῆς, ὡ, sum assiduus, continuo, fut. ἴσω. Sir. 30, 1. ἐδελειχῆς μαρτυρίας, continuabis flagella ejus, assidue ipsum castigabit.

Ἐδελειχῆς, fut. ἴσω, sum assiduus, continuo. Sir. 9, 4. μὴ ψαλλῶντος μου ἐδελειχῆς, cum cantatrice nescio assiduus. Cap. 37, 12. ἀλλ' ὡ μὴ ἀνδρὸς δεισῶνς ἐδελειχῆς, qvōm assiduo versare cum viro pio. Pass. ἐδελειχῆς μου, continuor. Sir. 20, 19.

Ἐδελειχῆς, ὡ, ὡ, assiduitas, continuatio. Sir. 7, 13. 3. Esd. 5, 52.

Ἐπιπλῆς, ἰ, ὅ, ὡ, tenuis, infirmus; item frugalis.

Ἐπιπλῆς, αἰ, exiliter, frugaliter, paucē.

Ἐπιπλῆς, vilipendo. contemno. Aliquid tanquam ἀπλῆς, h. e. tenuis, facilem impensam requirens. Ab ὁ & πλῆς, impensā, sumptus.

Ἐπιπλῆς, αἰ, ὡ, parva impensā; item frugalitas, interdum & villitas.

Τελίω, ὡ, solvo. Rom. 13, 6. φόρος τέλειται, tributa solvitis. servo. Rom. 2, 27. νόμοι τελέωνται, legem servans.

Fut. τέλειται. Præf. perf. τετέλεκα, feci. 2. Tim. 4, 7. & δεῖ μοι τετέλεκα, consummavi, seu confecti.

aor. 1. aet. τετέλεον, finem feci. Matth. 21, 1. καὶ ἰδοὺ ἐγὼ τετέλεον ὃ ἡσθῆς & factum est, qvōm finem fecisset Jesus. Matth. 10, 23. ὡ μὴ τετέλεον (2. plur. aor. 1. aet. subj.) τὰς πόλεις νεκρωθῶσαν obieritis urbes, seu iter qvōd per urbes illas emetimini, ad finem penduxeritis. Eodem sensu accipitur Gal. 5, 16. Scilicet cupiditates ad finem perducuntur, qvōm ipsum facinus perpetratur, conf. Jac. 1, 15. Apoc. 11, 7. τελέσω (3. plur. aor. 1. aet.)

act. subj.) peregierint. Præf. pass. π-
λίσσας, ἔμας, perficior. Præf. pass. π-
τίλισσας, Job. 19, 30. εἶπεν, π-τίλισσας,
dixit, consummatum est. aor. i. pass.
ἐτετέλειω, Apos. 15, 1. ἐτετέλειον ἡ θυμὸς
ἔ ηἶν, consummata est ira Dei. Luc.
12, 50. ὥς ἂν πτελεθῇ (3. sing. aor. i.
pass. subj.) donec perficiatur. Luc. 22,
37. δὲ τετετέλειω (aor. i. pass. inf.)
ὡς ἡμεῖς. oportet impleri in me. Fut. i.
pass. τετετέλειωσμαι perficiar, implebor,
Luc. 18, 31.

Ἀτέλειος, α, ο, η, imperfectus, in-
fectus. Sap. 3, 16.

Ἀποτελείω, ὦ, efficio, perficio. 2.
Macc. 15, 40.

Ἀποτελείωμαι, ὦμαι, perficior, Jac.
1, 15.

Διατελείω, ὦ, permaneo, Act.
27, 33.

Ἐκτελείω, ὦ, perficio, Luc. 14, 29.
ἔ 30. καὶ οὐκ ἔχουσιν ἐκτελείω (aor.
i. inf.) ἔ non potuit perficere, scili-
cet illud ad finem.

Ἐπιτελείω, ὦ, pèrigo, exequor. Luc.
13, 32. ἰάσεις ἐπιτελεῖ σήμερον καὶ αὐ-
ριον, sanationes peragam hodie ἔ-
cras. Hebraismus. ad finem perdu-
co. 2. Cor. 7, 1. ἐπιτελεῖντες ἀγωνί-
αν ὡς φέρω θῆν, ad finem conducen-
tes sanctificationem in timore Dei.
perficio. Fut. ἐπιτελείω, Phil. 1, 6.
ἐπιτελέσει ἡ χάρις ἡμεῖς ἰνσὺ Χριστοῦ,
perficiet usque ad diem JESY CHRI-
STI. Heb. 8, 5. μέλων ἐπιτελεῖν τῷ
σκηνώ, consummaturus tabernacu-
lum. aor. i. ἐπιτέλεσα, absolvi. in im-
per. 2. Cor. 8, 11. ἐπιτελέστω, absol-
vite. in subj. 2. Cor. 8, 6. ἐπιτελέστω, ab-
solvat. in inf. 2. Cor. 8, 11. ἐπιτελέστω,
in part. ἐπιτελέσας, Rom. 15, 28. ἐπι-
τελέωμαι, ἔμας, Gal. 3, 3. νῦν σαρκὶ
ἐπιτελείομαι; nunc carne perficimur-
ni?

Συντελείω, ὦ, finio. Rom. 9, 28. συν-

Α τελεῖν, scilicet ἔμας, conficiet. Fut.
συντελέσω, Hebr. 8, 8. pangam. aor.
1. συντέλεσα, Matth. 7, 28. ἔτε συν-
τέλεσα, quum finisset, absolvisset. Luc.
4, 13. συντελέσας (part. aor. i.) πάν-
τα πειρασμὸν, finitā omni tentatione.
συντελείωμαι, ἔμας, perficior, Marc.
13, 4. εἰπον ἡμῖν, ὅταν μέλλῃ ταῦτα
συντελεῖσθαι, dic nobis, quando futu-
rum est, ut hac omnia consumma-
rent. Luc. 4, 2. καὶ συντελεσθῶσιν
(part. aor. i. pass.) ὡς τῶν, ὅτε ἐπεί-
νασται, sed in exactis (finitis) posita e-
surunt.

Συντέλεια, α, ο, η, consummatio.
Matth. 13, 39.

Τέλειος, α, ο, η, perfectus, a, um,
Matth. 5, 48. ἔ c. 19, 21. εἰ θέλεις τέ-
λειος εἶναι, si vis perfectus esse. Jac. 1,
4. ἵνα ᾗτε τέλειοι, ut sitis perfecti. 1.
Job. 4, 18. ἡ τελεία ἀγάπη, perfectiō
charitas. Sincerus, Deut. 18, 13.

Τέλειος ἴσθ ἔναντι Κυρίου ἔ ηἶν σκ.
Sincerus eris ante Dominum Deum tuum.
adultus, 1. Cor. 2, 6. ἐν τοῖς τε-
λείοις, inter adultos. Heb. 7, 14. τε-
λείων δὲ ἴσθ ἡ τιμὴ τοῦ φῶς, adulto-
rum verò est solitius cibus. 1. Cor. 14,
20. ταῦς ὅ φερὶ τέλειοι γίνονται, pru-
dencia verò adulti estote. Comparat.
τελειότερος, perfectior, Heb. 9, 11.
Superl. τελειότατος.

Τελείως, ἄδ. usque ad finem, 1.
Pet. 1, 13. νήφοντες τελείως, sobrieta-
tem colentes usque ad finem.

Τελειότης, η, ο, η, perfectio, Col.
3, 14. Heb. 6, 1.

Τελετή, η, ο, η, finis; item, sacrifi-
cium, Sap. 12, 4. 14, 15. τελεσφόνης τε-
λεστών, filiorum occisiva sacrificia; i.
conf. Lev. 18, 21.

Τελεῖω, ὦ, perficio, absolvo, con-
summo, ad finem perduco. Fut. τε-
λειώσω. Præf. act. τετελείωκα, Hebr.
10, 14. τετελείωκεν εἰς διδωκέν, con-
summa-

summabit in perpetuum. aor. i. ἐτε-
λειώσω. Job. 17, 4. consummavi. Conf.
Heb. 7, 19. aor. i. act. subj. τελειώσω,
perficiam, Job. 4, 34. aor. i. act. inf.
τελειώσαι τὸ δόγμα, absolvere cursum,
Act. 20, 24. τελειώσω consummate,
Hebr. 2, 10. Nunquam simpliciter
posuit consecrare, sed cum addito.
Vide Ex. 29, 33. τελειώσω τὰς χεῖρας
αὐτῶν, ἀγιασάω αὐτῆς, ad implendas
manus eorum, idque ad eos consecran-
dos. Notandum hic, quod sacerdo-
tum initiandorum manus ad sacrifi-
candum hoc ritu fuerint consecratae,
scilicet traditione certorum instru-
mentorum in sacrificiis adhiberi soli-
torum, unde nata est haec phrasis, im-
plere manus alicujus, hoc est, creare
sacerdotem. Præf. pass. τελειώμεν, ἡ-
μαι, perficior, Luc. 13, 31. τελειώμεν,
consummor, hoc est, consummabor, id
est, occidam. enallage temporis. 2.
Cor. 12, 9. ἡ δυνάμις μου ἐν ἀσθενείᾳ
τελειῶται, potentia mea per infirmi-
tatem perficitur. Præf. perfect. τετε-
λειώμεν, Phil. 3, 12. ἡ ἡδὴ τετελειώ-
μαι, aut jam sum consummatus. 1.
Job. 4, 17. ἐν τῷ τετελειώῃ ἡ ἀγά-
πη, in hoc perfecta est charitas. Part.
præf. τετελειωμένος, consummatus,
Job. 17, 23. ἵνα ὡς τετελειωμένοι εἰς
αὐτὴν, ut sint consummati in unum.
Hebr. 7, 28. εἰς τὸ αἰῶνα τετελειωμένοι,
in aeternum perfectum. (hoc est, nulli
peccato obnoxium) Apostolus homines
in caelo receptos vocat τετελειωμένους,
Hebr. 12, 23. hoc est, perfectos & con-
summatus, etiam si altera sui parte
dormiant in pulvere terrae. usque ad
diem iudicii. 1. Job. 4, 17. ἀγάπη τε-
τελειωμένη, charitas perfecta. aor. i.
ἐτελειώθην, Jac. 2, 22. ἡ πίστις ἐτελει-
ώθη, fides perfecta fuit, hoc est, per-
fecta demonstrata & cognita. Hebr.
11, 40. ἵνα μὴ τελειωθῶσι (a. i. subj.)

A ne consummarentur. Job. 19, 28. ἵνα
τελειωθῇ ἡ γὰρ, ut impleatur scri-
ptura. Hebr. 5, 9. καὶ τελειωθεὶς &
consecratus. Vide supra τελειώσω
(part. a. i.)

Τελείωσις, ἥ, ὁ, perfectio, con-
summatio, Luc. 1, 45. sanctificatio,
Heb. 7, 11.

Τελειωτής, ὁ, ὁ, perfectior, consum-
mator, vel ut alii verunt, consecra-
tor. Sed res eodem vetidit. Nam
qñt nos Deo consecrat, ille qñqñenos
perficit: Deo servire est regnare Heb.
12, 2. ubi conjunguntur δεχνητός καὶ
τελειωτής, Luth. reddidit: der Anfan-
ger und Vollender.

Δημοτελής, ὁ, ὁ, ὁ, publicis ex-
penis, vel publico nomine factus;
publicus, 3. Matt. 4, δημοτελής δὲ
χρὶς σιωπῶντο, publicis expensis insti-
tutum est convivium. δημοτελής ἱερ-
τεῖ, seris publica; Chrysoft.

C Λοιτελής, ὁ, ὁ, ὁ, utilis, frugifer.
(qñsi ὁ λῶν πρὸ τῆς λύτης solvens velliga-
lia)

Λοιτελία, αἱ, ἡ, utilitas, 2. Matt.
2, 28.

Ἀλοιτελής, ὁ, ὁ, ὁ, inutilis, Heb.
13, 17.

Λοιτελῶ, ὦ, utilis sum, expe-
dio, confero, Luc. 17, 2. λοιτελῶ, ex-
pedit.

Ὀλοτελής, ὁ, ὁ, ὁ, totus, a. 1.
D Thess. 5, 23. ἀγιασάω υμᾶς ὀλοτελής,
sanctificet vos totos.

Πολυτελής, ὁ, ὁ, ὁ, pretiosus,
a. Marc. 14, 3. νάρθη τιμικῆς πολυτε-
λῆς, nardi liquida, pretiosa. 1. Tim.
2, 9. ἱμνησάω πολυτελεῖ, pretioso a-
mictu. 1. Pet. 3, 4. ὁ ἵσιν εὐώπων τῷ
ῥῆτι πολυτελής, qñi (spiritus) in con-
spectu Dei est pretiosus.

Τελευτή, ἡ, ἡ, finis, obitus, mors,
Matth. 2, 15. ἵνα τὸ τελευτῆς Ἡρώδης
usque ad mortem Herodis.

Τελευ-

Τελούται, αἶα, αἶος, ultimus, po-

stremus.

Τελούται, αἶ, finio, scilicet vitam,

per syn. generis, morior, Marc. 9, 44.

ὁ σκώληξ αὐτῶν ἃ τρώει, vermis

eorum non moritur. Matth. 15, 4, τρώ-

νῶν τῶν τρώει, morte moriatur. ubi

τρώειν est 3. pers. pres. imper. act.

Hebraismus. in Græcia versione Lev.

20, 10. habetur phrasis similis τρώ-

νῶν τρώειν (3. pers. pass. imper.)

יָמֻתוּ יוֹסֵפִים. Hebr. 11, 22. Ἰω-

σήφ τρώειν, Josephus moriens. Luc.

7, 2. ἡμεῖς τρώειν, moribundus e-

rat. Fut. 1. act. τρώειν, moriar.

aor. 1. act. ἐτρώην, mortuus fui.

Matth. 9, 18. ἀντὶ τρώειν, modò

obiit. Matth. 2, 19. τρώειν

(part. aor. 1.) ἔτεθ' Ἡρώδης, mortuo verò

Herode.

Παντελής, εἶ, ὁ, ἡ, plenus, eis τῷ

παντελὲς, prorsus in perpetuum. Luc.

13, 11. Heb. 7, 25.

Παντελώς, adv. totaliter, omninò,

2. Macc. 11, 1.

TE'MNΩ, seco. (Hebr. מַחֲרֵם in-

dam succidere. Chald. מַחֲרֵם in-

frusta considere) Fut. 1. τιμῶ. Fut.

2. τιμῶ. Præt. act. τίμηκα & per

syncopeν τίμηκα. aor. 2. act. ἔτιμον.

Præt. pass. τιμήμαι. Præt. perf. τί-

μημαι. aor. 1. pass. ἐτιμήην. aor. 2.

pass. ἐτιμήην. Præt. med. τίμα, un-

de est

Τομή, ἡ, ἡ, sectio.

Τόμος, ὁ, ὁ, pars.

Τόμος, acutus, τιμῶν, acutior,

Heb. 4, 12. λόγος τῷ θεῷ ἐνεργῆς καὶ

τιμῶν, ὡς πᾶσαν μάχην δυνά-

μει, verbum Dei est efficax, & pe-

netrautium quodvis gladiò ancipiti.

"Απμω, ὁ, ὁ, infestile, propriè dici-

tur de quantitate corporis. Deinde

per metaph. transfertur ad significan-

A dum temporis momentum. 1. Cor. 15,

52. ἀκαταρτήματα ἐν αἵματι καὶ ῥήματι

ὀφθαλμοῦ, mutabimur in momento &

ἰαυτὸν ὄσουλ. idem ἀκατῆς vel ἀκατῆς

momento temporis. ab ἀκατῆς, εἶ, ὁ,

ἡ, infestilis, ἀ κείρω, tondeo, scin-

do.

Ἀκατῆς, ὁ, ὁ, ἡ, cujus summæ

partes sectæ sunt; ut πύργος ἀκατῆς,

Sap. 11, 4. rupes adeo prærupta latera

habens, ut ferro rescissa esse videatur.

B Conf. Sir. 48, 17. ex ἀκατῆς, εἶ, ὁ,

ἡ, seu τιμή.

Ἀνατίνω, refeco, dissecō. Tob.

6, 4.

Ἀποτίνω, abscindo.

Ἀπότῃ, ὁ, ὁ, abscissus, præru-

ptus, item durus, severus, inexora-

bilis, Sap. 6, 5.

Ἀποτομία, ὁ, ἡ, severitas, Rom.

11, 22.

Ἀποτίμως, severè, rigidè, præcisè,

C Adv. Tit. 1, 13. ἐλεγχε αὐτῶν ἀποτίμως,

reprehende seu redargue eos præ-

cisè.

Γλωσσοτομία, ὁ, elinguo, lingvā

exseco. 2. Macc. 7, 4.

Διχοτομία, ὁ, dissecō, ex δίχα du-

pliciter, in duas partes, & τινῶν se-

co. διχοτομῶν, ergo propriè est divi-

dere in duas partes. Matth. 24, 51. καὶ

διχοτομήσῃ αὐτὸν, & dissecabit (alii,

separabit) eum.

Ἐκτίνω, exseco. aor. 2. ἐξέτινον.

part. ἐκτεμὼν, 2. Macc. 15, 33.

Ἐπιτίνω, incido, concido; ab-

brevis, in epitomen redigo. 2. Macc.

2, 24, 33.

Ἐπιτομή, ἡ, ἡ, epitome, amputa-

tio.

Καπτήμα, concido.

Καπτήμα, ἡ, ἡ, concisio, Phil.

3, 2.

Λαπίμω, ὁ, ὁ, lapicida.

Λαπιμῶ, ὁ, excindo. comp. ex

κέσ

λαῖς,

λῆς, λῆς, ὁ, lapideus, ex prat. A μῶ, u, eto. Gen. 24, 25. & c. 34, 17. *met.* τίσιμα ἃ verbo τίμω, scido, feci. Fut. ἔσω. Prat. λαλέω. α. 1. ὁ λαλέων, Matth. 27, 60. part. prat. παῖς λαλετήριος, excisus in saxo. Marc. 15, 46.

Ὁρθοτομία, ὦ, recte feci, 2. Tim. 2, 15.

Περίτμω, circumcido, Job. 7, 22. ἐν σαββάτῳ περιτέμνεται ἄνθρωπος, sab-
bato circumciditis hominem. Αἱ. 15, 5. & c. 21, 21. περιτέμνεις, circumcides. F. περιτέμω. Prat. act. περιτέμνη-
κα. aor. 2. περιτέμνεις, Αἱ. 7, 8. περι-
τέμνεις αὐτὸν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἐγδόῃ, &
circumcidit eum die octava. Luc. 1, 59.
καὶ ἤλθον περιτέμειν (aor. 2. inf.) ὁ
παῖς, & venerunt ad circumciden-
dum puerum. ἤλθον περιτέμειν est Hel-
lenismus, ubi verba motus infiniti-
vum regunt. Sic Matth. 5, 17. αἱ
Serbator: ὅτι ἤλθον καταλύσαι, ἀλλὰ
παραστήσαι (ὅτι νόμοι) non veni, ut dif-
solvam, sed ut impleam legem. περι-
τέμνεις, circumcisor. 2. Cor. 7, 18.
μὴ περιτέμνῃς (pres. pass. imper.)
ne circumcisor. Gal. 5, 2. ἵνα περι-
τέμνησθε (2. plur. pres. act. subj.) si
circumcidamini. Gal. 6, 12. ἵνα ἀ-
ναγκάσῃν ὑμᾶς περιτέμνῃς, ii cogunt
vos circumcidi. Gal. 5, 3. περιτέμνω-
μεθα (dat. sing.) circumciso, ἃ nomi-
nativo περιτέμνῃς, u, ὁ, qvī cir-
cumciditur. part. pres. pass. Prat. D
pass. περιτέμνηται, circumcisor fui,
Gen. 34, 22. περιτέμνεται, circumcisi
fuerunt. unde est participium ejus, 1.
Cor. 7, 18. περιτέμνῃς, circumci-
sus. aor. 1. pass. περιτέμνῃς, idem,
Col. 2, 11. περιτέμνῃς (2. plur. aor. 1.
pass. indic.) περιτέμνῃς ἀναγκασίται,
circumcisi estis circumcissione, qvā sit
sine manibus. Gal. 2, 3. ἀναγκάσθη
περιτέμνῃς (aor. 1. inf.) coactus fuit
circumcidi. aor. 2. med. περιτέμ-
νῃς

μῶ, u, eto. Gen. 24, 25. & c. 34, 17. περιτέμνῃς (aor. 2. med. inf.) cir-
cumcidi. Fut. 1. pass. περιτέμνησται,
circumcidar. Gen. 17, 12. Prat. med.
περιτέμνῃς, unde est

Περίτμω, ἡ, circumcisor, Job.
7, 22. Μωϋσὲς δίδωκεν ὑμῖν περιτέμνῃς,
Moses dedit vobis circumcissionem, hoc
est, mandatum Dei de circumcissione,
(meton. adj. occupati.) Rom. 2, 29.
ἡ περιτέμνῃς καρδίας, circumciso cor-
dis. (metaph.) Rom. 4, 11. ἀντιπρό-
στατος περιτέμνῃς, (Genitivus speciei) si-
gnum accepit circumcissionis, hoc est,
circumcissionem accepit, tanquam si-
gnum fœderis. Αἱ. 10, 45. οἱ ἐν τῇς
περιτέμνῃς, scilicet ὄντες, qvī sunt ex
circumcissione, hoc est, circumcisi (met.
adj.) Rom. 15, 8. λέγω ὑμῖν ἵνα ἵνα
ἵνα ἵνα ἵνα ἵνα περιτέμνῃς, dico au-
tem Jesum Christum ministrum fuisse
circumcissionis, hoc est, circumcisorum.
C conf. Matth. 15, 24. Sic Rom. 4,
12. Scriptura Abrahamum vocat πε-
ριτέμνῃς, b. e. circumcisorum. Meton.
adj.

Ἀπερίτμω, u, ὁ καὶ ἡ, incircum-
cisor, 2. Αἱ. 7, 51.

Συμπίμω, concido, præcido, de-
curro. Rom. 9, 28. συμπίμω, u, ὁ,
concisus, brevis, compendarius, neut.
συμπίμω, ὁ, breve, brevis, 2. Marc.
2, 32. ὁ συμπίμω τῆς λέξεως μετὰ δι-
κην, brevitatem dictionis sectari.

Συμπίμω, Adv. concisè, breviter,
paucis (δι' ὀλίγων, 1. Pet. 5, 12.) Αἱ.
24, 5. παρακαλῶ ἀκούσαι ὅτι ἡμῶν
συμπίμω, precor, ut audias nos pau-
cis.

Ἰλοτέμω, u, ὁ, lignorum cæsor,
Sap. 13, 11.

Ἰλοτέμω, ὦ, ligna in sylvis cædo.
Ab ἵλη, materia, & τέμνω. Ἀ τίμω
est etiam

ἵμω

Τέρμα, ὁ, ὅ, nemus sacrum, A pro τέρμα, attento, ὅ, τέρμα, ὁ, cal-
portio agri seorsim siti, ac velut à
ceteris resercti; cuiusmodi agri fere
Deo alicui aut Heroi consecrati erant,
unde significat etiam fanum seu de-
lubrum, 1. Macc. 1, 15. οἰκοδομήσαντες
βωμὸν καὶ θυσίαν, adificare aras &
delubra.

Τέρμα, ὁ, ὅ, prodigium,
ostentum, sic dictum, quod novum ὅ
insuetum quid exhibeat. (à τέρμα, tre-
mo) Matth. 24, 24. δάσκει σημεῖα καὶ
σημεῖα καὶ τέρατα, edunt signa magna
& prodigia, seu miracula.

Τετρακτύς ὁ τετρακτύος porten-
do, 3. Macc. 1, 14. it. portenta lo-
quor.

Τέρμα, ὁ, ὅ, terminus, fi-
nis, Sap. 12, 27.

Τερματίζω, termino, finio.

Τέρμα, ὁ, ὅ, extremus.

Τέρμα, ὁ, ὅ, delecto, exhalo, mul-
cco. Fut. ψα. P. φα. Sir. 1, 12. φόβος
κυρίου τέρμα καρδίας, timor Domini
exhilarabit cor. Praef. P. τίετομα.
Sap. 13, 3. τῇ καλοῦ τερπόμενοι, quib;
pulchritudine delectantur.

Τέρμα, ὁ, ὅ, delectatio.

Ἐμπερπής, ὁ, ὅ, delectabilis,
jucundus. 2. Macc. 15, 39.

Τέρμα, ὁ, ὅ, arefacio, sicco. Hinc

Ταγός, Ἀτ. πέρρος, ὁ, ὅ, crates,
super qua casei & alia solent ficcari;
item, ala avium, Sap. 5, 12. ὅ, ordo
remotum.

† ΤΕΡΤΙΟΣ, ὁ, ὅ, Tertius. no-
men viri Latinum à nomine tres, quod
est à Græco τρεῖς. Germani dicunt
Drey. Rom. 16, 22. notatio est ab adju-
cto ordine.

† ΤΕΡΤΥΛΛΟΣ, ὁ, ὅ, Tertul-
lus. nomen oratoris cuiusdam seu ra-
bula forensis, accusantis Paulum. Ἀτ.
24, 1. 2. Notatio huius vocis non li-
quet. posset videri composita ex τέρμα

pro τέρμα, attento, ὅ, τέρμα, ὁ, cal-
lus.

ΤΕΤΡΑΡΕΣ, quatuor, plural.
tantum. Ἀτ. τετράρες, Nom. οἱ
τέσσαρες. Ἀτ. 21, 13. εἰσὶν ἡμῖν ἄνδρες
τέσσαρες, sunt nobis (hoc est, apud
nos) viri quatuor. καὶ τέσσαρες, Ἀτ. 21,
9. τῶν δὲ ἡσάν θυγατέρες παρθέναι
τέσσαρες ἀσφαιλούσαι, huic autem
erant filiae virgines quatuor prophe-
tantes. καὶ τέσσαρες, Apoc. 5, 8. τὰ
τέσσαρα ζῶα, quatuor animalia. Ge-
nit. τῶν τεσσάρων. Marc. 2, 3. ὑπὸ τεσ-
σάρων, scilicet ἁνδρῶν. à quatuor vi-
ris. Matth. 24, 31. ἐκ τῶν τεσσάρων
ἀνέμων, à quatuor ventis. Apoc. 9, 13.
ἐκ τῶν τεσσάρων κερμάτων, ex quatuor
cornibus. Dat. τέσσαρες, Apoc. 7, 2.
τοῖς τέσσασι ἀγγέλοις, quatuor ange-
lis. Apoc. 10, 8. τέσσασι γωνίαις, qua-
tuor angulis. Ἀτ. 12, 4. τέσσασι τα-
τακτοῖς τακτοῦν, quater quaternis
militibus, ad verbum, quatuor qua-
ternionibus militum. Accus. Apoc. 7,
1. τέσσαρες ἀγγέλους, quatuor ange-
los. Ἀτ. 27, 29. ἀγκύραι τέσσαρες, an-
choras quatuor. Job. 19, 23. ἔπεισαν
τέσσαρες μέρη, fecerunt quatuor par-
tes.

Δεκατέσσαρες, quatuordecim,
Matth. 1, 17.

Τετάρτος, ὁ, ὅ, quartus, 4, um,
Matth. 14, 25. Apoc. 8, 12. ὁ τέταρ-
τος ἀγγελος, quartus angelus. Matth.
14, 25. τετάρτη φυλακή, quarta vigi-
lia. Apoc. 4, 7. ὁ τέταρτος ζῶων, quar-
tum animal.

Τετραΐδιος, ὁ, ὅ, quatridu-
anus, 4, um. Job. 11, 39. Sic dici-
mus τετραΐδιος πυρετός, febris quar-
tana.

Τετραδίου, ὁ, ὅ, quaternio, Ἀτ.
12, 4.

Τετρακτίς, Adv. quater.

Τεσσαράκοντα, quateraginta. plur.
sanctum

tantum gen. o. Matth. 4, 2. & cap. 15, 38.

Tetragētois, αἱ, α, quadringenti, x, 3, Act. 5, 36.

TEY'XΩ, fabricor, struo, paro. Hesiod. οἱ αὐτοὶ κακὰ τέχῃ ἀνὴρ, ἀλλὰ κακὰ τέχων, sibi ipsi mala machinatur, alii q̄i mala machinatur. Conf. hic lumen naturæ cum lumine gratiæ. Prov. 11, 13. Marc. 4, 24. Fut. τέξω. Præt. ἀτέ. τίτέχα. aor. 1. ἔτέξα. aor. 2. ἀτέ. ἔτεχον. Præt. pass. τίτυμαι pro τίτέγουμαι. aor. 1. ἐτέχθην (tangbam à τέχω) τέχουμαι, in media forma paro. τέξαδ' (a. i. med.) δόρπον, carnem parare.

Τέκων, οἱ, ὁ, faber, Matth. 13, 55. & τέκτω q̄s, fabri filius.

Ἀρχιτέκτων, οἱ, ὁ, architectus, 1. Cor. 3, 10. ὡς σοφὸς ἀρχιτέκτων ἡμέλει τὰ θεμέλια, tangbam peritus architectus fundamentum posui.

Τεκταῖω, fabricor, struo, machinor, Bar. 3, 18 οἱ & δόρυχαοι τεκταῖοι, argentum fabricantes, argentifabri. Sir. 11, 34. πονοῦν τεκταῖν, alii τεκταῖσται, mala machinatur.

Πεντάτεχον, αἱ, ἡ, scil. βιβλόν, liber q̄ingq̄e voluminum. Sic vocantur libri q̄ingq̄e Moysi. Est compos. ex πέντε q̄ingq̄e & τέχον, οἱ, ὁ, volumen.

TEΦPA, αἱ, ἡ, cinis, (vox hæc orta ab Hebræo טֶפֶר)

Τεφρώω, ᾧ, in cineres redigo. Fut. τεφρώσω. Præt. τετέφρωκα. aor. 1. ἐτέφρωσα, & 2. Pet. 2, 6. τεφρώσαι, par. a. i. ἀτέ.

TE'XNH, αἱ, ἡ, Act. 18, 3. ἦσαν ᾗ φιλοσοφιοὶ τῷ τέχνῳ, erat enim ars illorum conficere tabernacula (subauditur hic &c.)

Τεχνίζομαι, artificiosè fabricor,

A arte paro & conficio, part. aor. 1. med. τεχυστάμενος, fabricatus, Sap. 13, 11.

Τεχύνει, ἰδ' ὁ, ἡ, magistra, Sap. 7, 22. ἡ ᾗ πάντων τεχύνεις ἰδὲ δαξέ με σοφία, artifex seu magistra omnium me docuit sapientia.

Τεχνίτης, α, ὁ, artifex, Act. 19, 24. Κεκότεχον, αἱ, ὁ, ἡ, malis artibus deditus, malignus, Sap. 1, 4.

Ὁμοτέχον, αἱ, ὁ, ἡ, qui est ejusdem artificii. Act. 18, 3. compos. ex ὁμός, ἡ, ὁ, similis, e, & τέχνη, αἱ, ἡ, ars.

TH'KΩ, liquefacto. Fut. ξω. aor. 2. ἀτέ. ἔτεκον. τέκωμαι, liquefco, colliquesco. Ef. 64, 2. ὡς κηρὸς ἀπὸ πυρὸς τέκεται, ut cera ab igne liquefit. 2. Pet. 3, 12. καὶ στοιχεῖα καυσήματα τέκεται, & elementa asstantia colliguescent. τέκεται pro τεκίσεται enalage temporis. Deut. 28, 65. ψυχὴν τεκοῦσιν, animus effaminatus, ein selb. Herf. aor. 2. pass. ἐτέκην, αἱ, ἡ, liquefactus sum. Ex. 15, 15. Fut. 2. pass. τεκίσσομαι, ἡ, σται, colliguescam, fundar, Mich. 1, 4. Præt. med. τέτκαται, αἱ, α.

Ἐντήκω, instillo, illiquo.

Ἐκτέκω, eliquo; it. emacero, extabefacio. Sir. 31, 1.

Τηκνέει, ἡ, ὁ, liquefactivus; li- D quabilis.

Ἐυτεκετο, α, ὁ, ἡ, qui facile liquefit. Sap. 19, 21.

Τήγειον, α, ὁ, (q̄b. ἡγκαιοι, à τέικω) sartago, 2. Act. 7, 3.

Τηγανίζω, in sartagine corroeo; Ibid. 5, 5.

THP E'Ω, ᾧ, servo, i. Job. 3, 22. τηρέω, servamus. confervo. 1. Tim. 5, 22. σκεῦός ἐστιν ἀνὴρ τήρει, teipsum castum conservas. Jac. 1, 27. ἀσπιλον ἵκαν ἔχειν, incontaminatum seipsum conservare. 1. Job. 5, 3. νῆς ἀντολῆς αὐτῷ

αὐτῶν τῶνδε (praf. subj.) mandata e-
jus servemus. Apoc. 2, 26. τῶνδε, ser-
vamus. 1. Job. 2, 4. τῶνδε ponitur pro
οὕτως. Asservo. Præf. imperf. Matth.
27, 36. ἐτήρησαν αὐτὸν ἐν αὐτῷ, asservabant
eum illic. custodio. Job. 17, 12. τῶνδε
Apoc. 3, 10. καὶ γὰρ σὺ τῶνδε, & ego
te q̄d oq̄bē servabo. Job. 14, 23. τὴν λόγον
μου τῶνδε, sermonem meum servabit.
Præf. act. ἐτήρηκα, servavi, 2. Tim. 4,
7. ἐτήρηκα, reserastis, Job. 2, 10. τῶνδε
ἐτήρηκα, asservastis. Job. 12, 7. Juda v.
6. ἐτήρηκα, servastis. aor. 1. act. ἐτή-
ρησα. 2. Cor. 11, 9. ἀπαρξὶ ἡμεῶν ἐτήρη-
σα, minime molestum me prabui. Apoc.
3, 8. ἐτήρησας, servastis. Job. 15, 20. ἐ-
τὴν λόγον μου ἐτήρησαν, si sermonem
meum servaverunt, &c. Matth. 19, 17.
ἐτήρησαν (aor. 1. act. imperf.) πῶς ἐτε-
λάς, serva mandata. Job. 17, 11. τῶνδε
ἐτήρησα, custodi, Job. 14, 15. ἐτήρησαν,
servate, Job. 17, 15. ἵνα ἐτήρησας (aor. 1.
subj.) ut servas. Marc. 7, 9. ἐτήρησαν
(aor. 1. subj. 2. plur.) observetis. 1. Tim.
6, 14. ἐτήρησαν, servate (aor. 1. inf.) Ju-
da v. 6. τῶνδε αὐτὰς (part. aor. 1. acc.
plur.) a nominat. ἐτήρησαν, q̄d serva-
vit. Præf. pass. ἐτήρημαι, &μαι, asser-
vor. Act. 25, 21. ἐκίλευσε τῶνδε αὐ-
τῶν, iussit eum asservari. 2. Pet. 3, 7.
πυρὰ τῶνδε, igni asservantur. im-
perf. pass. ἐτηρέμην, asservabar, Act.
12, 5. ἐτηρέτω ἐν τῇ φυλακῇ, detineba-
tur in custodia. Præf. pass. ἐτηρέμηναι,
2. Pet. 3, 17. οἷς ὁ ζῶς ἐτηρέμηναι, q̄d
bus caligo reserata est. Part. præf.
pass. ἐτηρέμηναι, &ον, servatus, aum,
1. Pet. 1, 4. 2. Pet. 2, 4. Juda v. 1. aor.
1. pass. ἐτηρέην, 1. Thess. 5, 23. τῶνδε
ἐτήρη, (3. sing. aor. 1. pass. opt.) servetur.
Act. 25, 21. ἐτηρέηναι (a. 1. inf.) as-
servari.

Τῆρησις, &αι, ἡ, custodia, carcer.
Act. 4, 3. & c. 5, 18. observatio, 1.
Cor. 7, 19. τῆρησις ἐν τῶνδε, ob-

A servatio mandatorum Dei.

Τοντῆρησις, ὁ, vicarius. Gallicè
Lieutenant.

Διατηρίω, conservo, semel legitur
Luc. 2, 31. διατήρη (3. pers. imperf.)
πάντα τὰ ῥήματα, conservabat omnia
verba. Act. 15, 29. Διατηρήντες (part.
præf. act.) ἑαυτοὺς, caventes vo-
bis.

Παρετηρίω, ὦ, verbum hoc in N.
Test. in malam partem accipitur, q.
d. prater jus & fas observo, super-
stitiosè observo, παρὰ in compos. sa-
pereddicitur perperam. Q̄damvis haud
negarum extra N. Test. etiam in bo-
nam partem accipi, prodiligenti a-
nimadversione noto. Tertia plura-
lis imperfecti παρετήρησαν, observabant;
legitur Marc. 3, 2. Luc. 6, 7. Act. 9, 24.
aor. 1. act. παρετήρησαν, Susan v. 12. πα-
ρετήρησαν ὁρῶν αὐτὴν, observabant vi-
dere illam. part. παρετηρήσαντες, ob-
servantes. Luc. 20, 20. Legitur etiam
in media forma, Gal. 4, 10. ἡμεῖς
παρετηρέμεθα, dies observatis. Luc. 14,
1. ἡμεῖς παρετηρήμεθα (pro παρετηρή-
ν) observabam.

Παρετήρησις, &αι, ἡ, splendor, pom-
pa, Luc. 17, 20. σὺν ἡγεταῖς ἡ βασιλεία
ἡμεῶν παρετηρήσεται, ita ut obser-
vari possit. hoc est, regnum Christi
non veniet cum splendore externo,
q̄dalem Pharisei sibi imaginantur.

Σωτηρίω, ὦ, conservo, observo,
revereor, Marc. 6, 20. σωστήρη (3.
sing. imperf. act.) αὐτῶν, Herodes Jo-
hannem observabat, alii reverebatur,
alii tutabatur. Vulgata versio cu-
stodiebat. legitur Luc. 2, 19. 3. plur.
præf. pass. σωτηρεύνται conservantur,
legitur Matth. 9, 17. Luc. 5, 38.

Σωτήρησις, &αι, ἡ, conservatio,
observatio; synteresis conscientia.

† TIBEPHIA'Z, ἡ, Tibe-
rias, adis. ur̄s Galilae ad Locum
Gene-

aor. 2. act. ἔδω, posui. aor. 2. act. im-
per. τίς, pone. aor. 2. act. subj. ὦ,
ἦ, ἦ. 1. Cor. 15, 25. ἀχρεὶς ὃς ὡς θῆ do-
nec posuerit. aor. 2. act. inf. θῆναι po-
nere. Luc. 5, 18. aor. 2. act. part. θῆς,
ἐτῶ, qvī posuit, Luc. 14, 29. Et c. 23,
41. Præf. pass. ἤναι, ponor, Marc.
15, 47. ἐτῶν, πῶ ἤν). spectabant,
ubi ponere. Præf. pass. τίθειναι,
positus fui. Hinc

Θίω, αὐτῶ, ὅ, id quod ponitur;
thelaurus, Tob. 4, 9. appositā fercu-
la dicuntur θίωμα ἐρωμάτων, Sir. 30,
28. a 3. perf. eliso: est

Θέσις, τας, ἡ, positio, positus. 1.
Esd. 1, 3. Sap. 7, 19. ἀτρεπὺς θέσις, si-
derum positus.

Ἀθίω, ας, ἡ, inconstantia in pa-
ctis, pravaricatio, scelus. 1. Macc.
26, 17. ἐνέειν ἀθίωις μεγάλῳ, fecit
scelus magnum. plusq̄vamp. pass.
ἐταθείω, positus fueram (legitur
zantium in οὐνῆναι Job. 9, 22.) aor.
1. pass. ἐτάδω, positus fui, formatur a
τάθειω, sed penultima corripitur
abjecto jota; Et 9 prateriti mutatur
in τ, aspirata in tenuem, ἀθίωας ἔ-
νεκα, ne dua litera aspirata concu-
rant. 1. Tim. 2, 7. εἰ δὲ ἐτάδω ἰγὰ κή-
ρυξ, ad qvōd (annuntiandum) con-
stitutus sum præco. Luc. 23, 55. ἐτάθῃ
ὁ σῶμα, positum fuit corpus. subin-

elligitur 1. Cor. 6, 13. καὶ ἐρωμάτων τῇ
καρδίᾳ, scilicet ἐτάθῃ, cibi ventriculo
destinati sunt. Et paulo post σῶμα
καὶ ὁ περιεῖα, subaudi ἐτάθῃ, corpus
verò non scortationi destinatum est.
1. Pet. 2, 8. εἰς δὲ ἐτάθῃσιν, ad qvōd κ
positi fuerant. NB. ex decreto Dei
constituti. Marc. 4, 21. ταῖς (3. sing.
aor. 1. pass. subj.) ponantur. Apoc. 10,

A 13. ἕως ταῦτον (3. plur. aor. 1. pass.
subj.) donec ponantur. Apoc. 11, 9.
ταῖς ταῖς (aor. 1. inf.) poni. a. 2. med.
ἐτάδω statui, ἔτασ, pro qvō ἔτα ab-
jecto σ, Et mutato eo in α, Act. 5, 4.
ἐτεν, Act. 1, 7. ὅς οὐκ ἔτεν ἐν τῇ ἐ-
κκλησίᾳ, qvā (tempora) Pater im-
suā ipsius auctoritate statuit. Act. 19,
21. ἐτεν (3. sing. aor. 2. med.) ὁ Παῦ-
λος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, Paulus in ani-
mum induxit. 1. Tim. 5, 9. κοῦ ἐτε-
ν ἡμῶς ὁ θεὸς εἰς ὀργὴν, non posuit
nos Deus in iram, hoc est, nos non re-
probavit, Act. 5, 25. ὅς ἐταῖς (2 plur.
aor. 2. med. indic.) ἐν τῇ φυλακῇ,
qvos posueratis in carcere. Act. 27, 12.
οἱ πλείους ἐτεν (3. plur. aor. 2. med.
indic.) ἐν τῇ φυλακῇ, pleriq̄ve ceperunt con-
siliū, aor. 2. med. imper. θέσ, θέ-
σω, pone. Luc. 9, 44. θέσ (2. plur.
aor. 2. med. imper.) εἰς τὰ ὦτα ὑμῶν,

B reponite in aures vestras, hoc est, at-
tente audite. Luc. 21, 14. θέσ εἰς
τὰς καρδίας ὑμῶν, habere fixum in
cordibus vestris, hoc est, ad animum
revocate, 2. Cor. 5, 19. ἡμῶν (part.
aor. 2. med.) ἐν οὐνῇ τῇ λαγὼν τῇ καρδίᾳ,
qvi posuit in nobis sermonem
illum reconciliationis. 1. Tim. 1, 12.
ἡμῶν εἰς ἀγκυλίαν, (pro ἐν ἀγκυ-
λῇ) posuit in ministerio.

D Θίμων, ὠν, ὁ, acervus rerum sic
mul positarum, cumulus.

Θηωρία, ας, ἡ, idem, Sir. 20,
28.

Θήκη, ἡς, ἡ, vagina, Job. 18, 11.

Ἀναθήμαι, expono. Vel, ut in-
terpretatur Budens, est, consilia &
arcana communicare, in sinum ami-
corum effundere, ut illi qvāsi consilia-
rii & sinceri iudices ea probent, im-
probent;

* εἰς δὲ, ad qvōd, refertur ad τὸν οὐκ ὡς τὸν credere in eum, in v. 6. vid.
Gerb. in comment. pag. 185.

probenz; addant, demant, suade-
ant, aut dissuadeant, prout eis e-
re nostro esse videatur, item simplici-
ter exponere, proprie sursum ponere,
ex *ἀνω* pro *ἀνω* sursum & *ἥνω* pono.
suspendere, dicare, consecrare, com-
minere, item retractare q. d. iterum
ponere. metaphora ducta ab eis, qbi
calculos perperam collatos, errore in-
tellecto, melius & in debito loco col-
locant. Gal. 2, 1. *ἀνέθεντο* (a. 2. med.)
αὐτοῖς & *διὰ γέλιον*, exposui eis Evan-
gelium. Act. 25, 14. *ἀνέθεντο* τῷ *Κ* *τῷ*
Παύλῳ, exposuit de Paulo.

Προσυνάθηναι, confero. Gal. 1, 16.
& *προσυνάθεντο* (1. sing. aor. 2. med.
indic.) *σπερὶ καὶ αἵματι*, non contuli
cum carne & sanguine Gal. 2, 6. *ἐδὲν*
προσυνέθεντο, (3. plur. aor. 2. med. in-
dic.) nihil mecum communicarunt.

Ἀνάθημα & *ἀνάθημα* hinc orta.
plurimum differunt.

Ἀνάθημα, τῷ, *τῷ*, donarium, Luc.
21, 5. ex *ἀνω* pro *ἀνω* sursum, qbia e-
parietibus aut columnis publica do-
mus ut curia &c. suspendebatur. De-
mosth. *ἀνάθημα* *ἀνὰ θέναι*, donaria
consecrare. Aeschin. *ἀνέθεντο* *χρυσῶς*
αἰσίδα, dicavimus aurea scuta. Or-
namenti templi. 2. Macc. 9, 16. *κατα-
λίσσει ἀνάθημα* *κοσμήσεν*, se pulcher-
rimis anathematis (templum) exor-
naturum.

Ἀνάθημα, τῷ, *τῷ*, anáthema, bo-
mo diris devotus, filiorum DEI com-
munione indignus, ab *ἀνάθηναι* sepo-
no, removeo. Hesych. *ἡμέτερον* *ἀνάθηναι*
ῥώμῃ. Rom. 9, 3. *ἡμετέρον* *ἵνα* *ἀνάθηναι*
ἵνα *ἀνάθημα* *εἶναι* *δοτῇ* *τῷ* *Χριστῷ*, opta-
vim enim ego ipse anathema esse, sepa-
ratus à Christo. Gal. 1, 8. *ἀνάθημα* *ἔστω*,
anáthema sit, hoc est, maledictus,
pertinens ad semem serpentis, ad re-
gnum Diaboli. Item idem qvòd *ἀ-
νάθημα*, donum, donarium 2.

Maccab. 2, 13.

Ἀνάθημα, τῷ, *τῷ*, exsecror, devoveo,
Act. 23, 14. *ἀνάθημα* *ἀνάθημα* *ἀνάθημα*
ἔστω (1. plur. aor. 1. act. indic.) *ἵνα* *ἵνα*
devotione devovimus nos ipsos. He-
braismus q. d. devovendo devovimus
nos, hoc est, dire & horribiliter de-
vovimus nos. Act. 23, 12. *ἀνάθημα* *ἔστω*
(3. plur. aor. 1. act. indic.) *ἵνα* *ἵνα*, de-
voverunt sese. Marc. 14, 71. *ἡρέατο*
ἀνάθημα *ἔστω* *καὶ* *ἐμύνη*, capit sese di-
ris devovere & jurare.

Κατανάθημα, τῷ, *τῷ*, anáthema de-
votum, per metonym. adj. homo ex-
ecrabilis & exitio devotus. talis sci-
licet non erit in Ecclesia celesti. Apost.
22, 3.

Κατανάθημα, τῷ, *τῷ*, devoveo, Matth.
26, 74. *ὅτι* *ἔστω* *κατὰ* *κατὰ*
qvafi dicatur *κατὰ* *ἵνα*, contra se.
ipsum.

Ἀνάθημα, oppono.

Ἀντίθεσις, τῷ, *τῷ*, oppositio, 1. Tim.
6, 20. *ἀντίθημι*, depono, Eph. 4, 25.
aor. 2. med. *ἀντίθεντο*, deposui, Act.
7, 58. *ἀντίθεντο* (3. plur. aor. 2. med.
indic.) *τῷ* *ἵνα* *ἵνα* *αὐτῶν*, deposuerunt
pallia sua. Col. 3, 8. *ἀντίθεντο*, depo-
nite (2. plur. aor. 2. med. imper.)
Eph. 4, 22. *ἀντίθεντο* (aor. 2. med. inf.)
deponere. Heb. 12, 1. *ὅτι* *ἵνα* *ἵνα* *ἵνα*
(part. a. 2. med.) *ἵνα*, deponentes
omne pondus. Jac. 1, 21. *ἵνα* *ἵνα* *ἵνα*

ἵνα *ἵνα* *ἵνα*, qvapropter abieci
omnibus sordibus.

Ἀπόθεσις, τῷ, *τῷ*, depositio, 1. Petr.
3, 21. *ἵνα* *ἵνα* *ἵνα* *ἵνα*, non de-
positio, carnis, seu corporis sordium.
2. Pet. 1, 14. *ἵνα* *ἵνα* *ἵνα* *ἵνα*,
depositio tabernaculi mei, hoc est,
mors mea.

Ἀποθήκη, τῷ, *τῷ*, horreum, ubi fru-
ges reponuntur. Matth. 3, 12. *ἵνα* *ἵνα*
ἵνα *ἵνα* *ἵνα*, colliget
frumentum suum in horreum.
Matth.

Matth. 1, 16. ἡ δὲ συναγωγήν εἰς ἀνθή-
και, neque cogunt in horrea. Luc. 12,
18. καθελὼ (fut. 2. aē.) καὶ τὰς ἀν-
θήκαι, destruaui horrea mea.

Βιβλιοθήκη, ης, ἡ, bibliotheca. 2.
Macc. 2, 13.

Διαθήμην, pacifcor. lēgo prima-
longa. fœdus pango. propriè dispo-
no. Luc. 22, 29. καὶ γὰρ Διὰθήμην υμῖν,
Ego lēgo vobis (rignum) Fut. 1. med.
Διὰθήμην, Heb. 8, 10. ἡ Διὰθήμην
τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ, qvōd (fœdus) pan-
gam cum domo Israël. aor. 2. med.
διὰθην, εο, ετο, pactus sum, Aē. 3,
25. καὶ Διὰθήμην, ἡς διὰθην, ὁ θεός, E
fœderis, qvōd pepigit, Deus. ἡ pro ἡ
Hellenismus, ubi relativum convenit
cum precedenti casu, non verò à se-
qvēnti verbo regitur. Heb. 9, 17. ὅτι
ἡ Διὰθήμην (part. aor. 2. med.)
qvum vivit testator, vel vivēntis testa-
tore. Διὰθήμην ergo inter alia signi-
ficat idem, qvōd testor, seu testamen-
to aliquid mando heredibus.

Διάθεσις, τας, ἡ, dispositio; affectio,
affectus. 2. Macc. 5, 24. ἀπὸ καὶ ἔχον
Διάθεσιν πρὸς πρὸς, hostiliter in ali-
qvem affectum esse. conditio 3. Macc.
3. ὁ εὐσεβεὶς καὶ βαλυσὶν Διάθεσιν
κατὰ κράτος, in bono statu E opti-
ma conditione constitutum iri. Cap.
2. οἰκονομὴ Διάθεσις, servilis condi-
tio.

ἈντιΔιὰθήμην (part. pres. pass.)
contrario animo affectus, 2. Tim. 2,
25. à verbo decomposito ἀντιδιὰθηναι
contraria sentio, statuo.

Διὰθήκη, ης, ἡ, testamentum, Hebr.
9, 17. Fœdus, Matth. 26, 28. Aē. 3, 15.
conf. Gen. 17, 2. Jer. 31, 31. 32. Διὰθήκη
ergo (qvā voce LXX. Hebraicum בְּרִית
semper expresserunt) significat etiam
fœdus, qvōd vivēntes ferire E inire
solent, Gen. 15, 18.

Ἐνθήμην, impono, recondo. part.
aor. 2. ἐνθήμην, plur. ἐνθήμην, 2. Macc.
3, 27.

Ἐνθήμην, impono, Luc. 8, 16. E
c. 15, 5. ἐνθήμην, imponit. Matth. 23,
4. ἐνθήμην pro ἐνθήμην (3. plur.
pres. act.) per dialectum Jonicam. 1.
Tim. 5, 22. καὶ ἐνθήμην τῷ χειρὶ, im-
ponit, manus cito ne cui imposito. ἐν-
θήμην pro ἐνθήμην, pres. imper. act. ad
formam circumflexi τῷ, tanqvām

B à themate ἡν, ὦ. Ritus verò im-
positionis manuum ortus est ex more
Sacerdotum V. T. qvī pecudī immo-
lande manus imponebant, eanqvē
hoc gestu Deo consecrabant. Ex. 29,
10. Sic qvum in N. T. iniriandis
sacri ministerii candidatis imponimus
manus, ostendimus illos Deo conse-
crari. (conf. Num. 27, 18.) Apoc. 22,
18. ἐνθήμην (3. sing. pres. act. subj.)
apponat. imperf. Aē. 8, 17. ἐνθήμην
C (3. plur. imperf. act.) imponebant,
pro ἐνθήμην, ad formam circumflexi,
ἐν, intuler, tanqvām ab ἐνθήμην, ὦ.
Verba in μ solent qvandoqve imi-
tari circumflexa, ex qvorum genere
ipsa suam trahunt familiam. Fut. i-
μήμην, imponam, Matth. 16, 18. A-
poc. 22, 18. Pres. act. ἐνθήμην. aor.
1. act. ἐνθήμην, imposui, ex qvō tertius
singularis E plur. leguntur. ἐνθήμην,
imposuit, Marc. 3, 16. 17. E c. 8, 25.

D Luc. 13, 13. Joh. 9, 15. Apoc. 1, 17. ἐ-
νθήμην, imposuerunt, Matth. 21, 7.
E c. 27, 29. 37. Luc. 23, 26. Joh. 19, 2.
aor. 2. act. ἐνθήμην, imposui, Matth.
9, 18. ἐνθήμην (aor. 2. imper.) impone.
Aē. 8, 19. ἡ ἐνθήμην (aor. 2. subj.) ut
imponam. Marc. 5, 23. ἐνθήμην, im-
ponat, Matth. 19, 13. ἡ τὰς χεῖρας ἐν-
θήμην αὐτοῖς, ut manus imponat illis.
Aē. 15, 10. ἐνθήμην (aor. 2. inf.) im-
ponere. Luc. 4, 40. ἐνθήμην, (part. a.
2.) Aē. 19, 6. ἐνθήμην. Pres. med.
ἐνθήμην

ἐπιτίθειαι, *Att.* 15, 28. ἐπιτίθημι, *imponere*. aor. 1. pass. ἐπιτίθω, *Marc.* 4, 21. ἵνα ἐπιτίθῃ, (3. sing. aor. 1. pass. subj.) *ut imponatur*. Fut. 1. med. ἐπιτίθεμαι, *imponam*, *Att.* 18, 10. ἐπιτίθω, *imposui*, *Att.* 28, 10. ἐπίθεντο (3. plur. aor. 2. med. indic.) τὸ πρὸς τῶν χρείαν, *imposuerunt* quibus *egebamus*, seu *necessaria ad nos alendos*. τὸ πρὸς τῶν χρείαν, *scilicet* τῶν νοσούντων, *ad necessarium victum pertinentia*.

Ἐπίθεσις, *eis, ἡ*, impositio. *Att.* 8, 18. Διὰ τὴν ἐπίθεσιν τῶν χειρῶν, *impositione manuum*. Hoc gestu in primitiva Ecclesia edebant miracula. *Marc.* 16, 18. item in V. T. persona Deo consecrabantur hoc gestu, *Num.* 27, 17. nec non in N. T. 1. *Tim.* 4, 14. etiam bestia immolanda in *Vet. Test.* hoc gestu consecrabantur. *Ex.* 29, 10. symbolum quod fuit benedictionis, *Matth.* 19, 13. invasio, conatus, 2. *Macc.* 4, 49. ab

Ἐπιθῆναι, *invado*. Simplex est ἔσω, *curro*, *curfu contendo*, f. *ἐπιθῶμαι*.

Ἐκτίθειαι, *expono*, in media forma. imperf. med. ἐκτιθῆμι, *exponebam*, *explicabam*, *interpretabar*. *Att.* 11, 4. Ἐκτίθω, 13. ἐκτίθητε, *exponebant*. aor. 1. pass. ἐκτίθω, *expositus fui*, *Att.* 7, 21. ἐκτιθέντε (part. a. 1. pass.) *expositum*. aor. 2. med. ἐκτίθω, *explicavi*. *Att.* 18, 26. ἐκτίθεντο τῶν ἱερῶν ὁδῶν, *exposuerunt vias Dei*, hoc est, *modum Deum recte colendi docuerunt*.

Ἐκτίθεσις, *eis, ἡ*, expositio. Proprie capitur, ἔς quidem de abiectione infantis Moysi, *Sap.* 11, 15. δὲ ἐν αὐτῇ περὶ αὐτῶν ἀπὸ πονηρίας, *quem in expositione aliquando projectum dispocebant*.

Ἐκτίθειαι, *eis, ἡ*, καὶ ἐκτίθεντο, *expositus, a, um*, *Att.* 7, 19. Ἐκτίθεντο τὸν βρέφη αὐτῶν, *ut exponerent infantes suos*.

Κατατίθειαι, *depono*. *Marc.* 15, 46. κατατίθειαι (3. sing. aor. 1. aor.) αὐτὸν ἐν μνημείῳ, *deposuit eum in monumento*. *Att.* 24, 27. θέλων ὅτι χάριτας κατατίθῃ (aor. 2. med. inf.) τῷ τῶν Ἰουδαίων, *volens autem gratiam inire a Judeis*. *ibid.* c. 25, 9. κατατίθῃ χάριν, *eodem sensu*.

Παρακατατίθειαι, *depono*, *fidei allicujus committo*, *custodiendum trado*, 2. *Macc.* 3, 15. τοῖς παρακατατίθειαις (dat. plur. m. g. part. aor. 2. med.) πῦρτι σῶα διὰ φυλάξαι, *his qui deposuerunt hac salva custodire*.

Παρακατατίθειαι, *eis, ἡ*, depositum, 1. *Tim.* 6, 20. τὴν παρακατατίθειαι φυλάξον, *depositum illud custodi*.

Συγκατατίθειαι, *assentior*, cum *Datiῳ*, *Luc.* 23, 51. ἡ δὲ οὐκ ἔσθ' οὐκ συγκατατίθειαι (part. pres. pass.) τῇ βουλῇ, *qui non assensus fuerat consilio*.

Συγκατατίθειαι, *eis, ἡ*, consensus, 2. *Cor.* 6, 16.

Μετατίθειαι, *transpono*, *transfeco*. *Juda* 6, 7. τὴν χάριν μετατίθειαις (part. pres. act.) *gratiam transferentes*. *Heb.* 11, 5. μετήνηκε, (aor. 1. act.) *transtulit*. *μετηνήμαι*, *transferor*.

Gal. 1, 6. μετηνήθητε, (2. plur. pres. pass. indic.) *transferimini*. *Heb.* 7, 12. μετηνήθης (part. pres. pass. g. fam.) ὁ ἱεροποιός, *mutatus enim hoc sacerdotio*. *Heb.* 11, 5. τίς μετήνηκε (3. sing. aor. 1. pass.) *Eva*, *fide translatus est Enochus*. *Att.* 7, 16. μετηνήθητε (3. plur. aor. 1. pass. indic.) *translati sunt*.

Ἀμετατίθειαι, *eis, ἡ*, immutabilis, *Heb.* 6, 18. Substantivè accipitur ἀμετατίθειαι, *immutabilitas*, *Heb.* 6, 17. ἀμετα-

ex-
ponere

15. 46.
auti
onimen-
us kate-
Judais.
eodem

fidei ali-
trado,
med.
depo-

ositum,
ulo qu-

cum
lū cor-
aff.) rē
at con-

nfio, 1.

nsfero.

nsferen-

nsferor.

praf.

or. 7. 12.

fam.)

oc fa-

anla-

gnan

anla-

tabilis,

ir aut-

6. 17.

Men-

Metáθεσις, αὐτῶν, mutatio, Heb. 7, 12. translatio, Heb. 11, 5.

Παρατίθημι, appono, Luc. 9, 16.

παρατίθημι (praf. inf. aet.) τῷ ἔχλῳ

appondere turbæ. Fut. aet. παραθήσω.

Luc. 11, 6. apponam, aor. 1. act. πα-

ρήσω, apposui, Aet. 16, 34. proposui,

Matth. 13, 24. aor. 2. act. παρίδω,

idem, Marc. 8, 6. ἵνα παραδῶσι, ut

apponerent. Marc. 8, 7. παραδέναι

(aor. 2. aet. inf.) apponere. Praf. med.

παρατίθεναι, propono. 1. Tim. 1, 18.

commendo, Aet. 20, 32. παρατίθημαι

ὑμῶς τῷ Θεῷ, commendo vos Deo. 1.

Pet. 4, 19. παρατίθεσθαι (3. pl. praf.

med. imper.) τὰς ψυχὰς ἑαυτῶν com-

mendant animas suas. appono, 1. Cor.

10, 27. Luc. 10, 8. ἐδίδετε τὰ παρατιθέ-

μενα ὑμῖν, edite, quæ vobis apponun-

tur. Fut. 1. med. παρατίθεσθαι, Luc.

23, 46. depono, commendo. (futur-

um pro præsenti) pro παρατίθεμαι,

aor. 2. med. παρατίθω, aor. 1. to, com-

mendavi. Luc. 12, 48. ὃ παρίδεντο

(plur. aor. 2. med. indic.) πολὺ, cui

commendaverint multum. Aet. 14, 23.

παρίδεντο αὐτὰς τῇ Κυρίῳ, commen-

darunt eos Domino. 2. Tim. 2, 2. πα-

ρεῖς pro παραδόν, (2. sing. aor. 2.

med. imper.) committe.

Παρατίθημι, αὐτῶν, appositio. 1.

Macc. 9, 52. παρατίθεναι βρωμάτων,

appositiones ciborum.

Προτίθημι, ἐμῶν, propono, legitur

tantum in aor. 2. med. προτίθω,

proposui, Rom. 1, 13. προτίθω ἑ-

αὐν ὑμῶς, consilium venire ad vos.

Rom. 3, 25. Ἐφ. 1, 9. προτίθετο (3.

sing. aor. 2. med. indic.) propo-

suit.

Προθέσις, αὐτῶν, propositio, Heb.

9, 2, ἡ προθέσις τῶν ἀπτῶν, hypallage

A Hebraica, pro ἀπτῶν τῆς προθέσεως,

panes propositionis, hoc est, propositi-

ti (de quibus panibus lege Lev. 24, 5.

quæ Ex. 25, 30. dicuntur ἀπτῶν ἐνώπιον

panes in conspectu positi.) Luc. 6, 4.

τὰς ἀγνους τῆς προθέσεως ἑλάβε, panes

proposititios accepit. Propositum,

Aet. 11, 23. τῇ προθέσιν τῆς καρδίας,

proposito cordis. decretum. Eph. 3, 11.

κατὰ προθεσιν, secundum decretum.

Προτίθημι, appono. imperf. aet.

προτίθω, Aet. 2, 47. προτίθω pro

προτίθημι, tanquam a προτίθημι, vide

paulo ante verbum ἐπιτίθημι. Fut. 1.

aet. προτίθω, apponam. aor. 1. act.

προτίθηκα, adieci, Luc. 3, 20. προτί-

θηκα καὶ ἔτι ἐν τῷ πᾶσι, adieci ἔς hoc

supra omnia. aor. 1. act. προτίθω,

idem, in imper. (Luc. 17, 5.) ἀκούετε

(2. sing. aor. 2. aet. imper.) ἡμῖν πῖ-

στιν, auge nobis fidem. peigo, Luc. 19,

11. προτίθεις (part. aor. 2. aet.) ἐμῇ,

C pergens dixit. Hebraismus. Matth.

6, 27. προτίθεναι, addere, apponere,

προτίθεμαι, adjungor, Aet. 5, 14.

προτίθεντο (3. plur. imperf. pass.)

adlebantur. Aet. 13, 36. προτίθημι (a.

1. pass.) πρὸς τὰς πατέρας, adjunctus

seu appositus fuit patribus, hoc est, se-

pultus fuit. Hebraismus, Aet. 2, 41.

προτίθενται, adjuncti fuerunt. Fut.

1. pass. προτίθουσιν, apponar, ad-

jiat. Num. 31, 2. ait Deus ad Moysen

Ὁρα ὅτι προτίθω (2. sing. fut. 1. pass.)

πρὸς τὸ λαὸν σου postea (videl. sum-

pta vindicta à Midianitis) apponēris

ad populum tuum, (hoc est, morieris.)

Matth. 6, 33. καὶ ταῦτα πάντα προ-

τίθημι ὑμῖν, ἔσθαι ὅλα adjiciuntur

vobis. aor. 1. med. προτίθω, perre-

xi phrasin Hebraica. Luc. 20, 11. προ-

τίθετο παῖς ἕτερον δούλον, perrexit

mittere alium servum. Aet. 12, 3. προ-

τίθετο συλλαβεῖν καὶ Πέτρον, pergebat

comprehendere etiam Petrum.

Ἐπιθεῖναι, *insuper adjungo; A*
proficio. Prol. Sir. ὅπως ἐπιτεθῶσι
(3. plur. aor. 2. subj.) ut profici-
ant.

Περίθεμι, *circumpono, 1. Cor.*
12, 23. περιθεμεν, circumponimus,
Marc. 15, 17. περιθήσαντι pro περι-
πονήσαντι (3. plur. pres. Ionicè) circum-
ponunt. aor. 1. περιθήκα, circumpo-
siui, Matth. 21, 33. Marc. 12, 1. περι-
θήκα circumposuit. Matth. 27, 28.
περίθηκαν, circumposuerunt. aor. 2.
περίθελυ, idem. Matth. 27, 48. περι-
θήεις (part. aor. 2.) Job. 19, 29. περι-
θήεις.

Περίθεσις, *cas. ἡ, circumpositio,*
1. Pet. 3, 3.

Συνθεμεναι, *constituo, legitur tan-*
tum in plusquamperf. ἔ aor. 2. med.
Job. 9, 22. συνεθεμεντο (3. plur. plus-
quamperf. pass.) constituerant, decre-
verant. Luc. 22, 5. συνεθεμεντο (3. plur.
aor. 2. med.) & pacti sunt. Sed Act.
24, 9. assenserunt, seu consenserunt.

Συνθεμα, *act. ὅ, signum, quod*
ex composito datur, tessera, 2. Macc.
13, 15 Cap 8, 23.

Συνθήκη, *cas. ἡ, foedus. Sap. 12, 21.*
ἔρχεσθαι καὶ συνθήκας ἰδῶκα ἀγαθὰν
ἐπαχέμεν, iuramenta & fœdera de-
disti bonarum promissionum.

Συνθήμα, *act. ὅ, idem quod συν-*
θεμα. Vid. paulò suprâ.

Ἀσυνδίω, *cas. ἡ, ὁ, ἡ, foedifragus, D*
turbulenter. Rom. 1, 31. ἀσυνδίτους,
pacta violantes.

Ἀσυνδίω, *ὦ, praevaricor. Esd. 10,*
10. οὐκ ἄσυνδικατε (2. plur. pres.
act.) vos praevaricati estis, egistis con-
tra fœdus, in quo promissisti, vos velle
vivere secundum verbum meum, in quo
prohibui, ne duceretis uxores alieni-
genas.

ὑπερθεμεναι, *superimpono. Pres.*
pass. ὑπερθεμεναι, differo, procrastino.

Ἀνυπερθεμεναι, *cas. ἡ, ὁ, ἡ, qui differri*
& procrastinari nequit.

Ἀνυπερήτως, *adv. sine mora, sine*
dilatione, 3. Macc. 5.

ὑποτίθεμι, *emay, suppono, subji-*
cio. Rom. 16, 4. τὴν ἰαπων τῶν ἀχάων
ὑποτίθεκα, suam ipsorum cervicem
supposuerunt (Latine, objecerunt.)
1. Tim 4, 6. ταῦτε ὑποτιθέμενοι (part.
pres. med.) τοῖς ἀδελφοῖς, hac si sub-
jeceris fratribus.

ὑποthesis, *cas. ἡ, ὁ, positus, a, um.*
ὑποthesis, ἡ, ὁ καὶ ἡ, proprie bene
positus. καὶ ἡ ὑποthesis, καὶ ὁ ὑπο-
thesis, tempus opportunum. Psal 32, 7.
appositus, apertus, idoneus. Luc. 9, 62.
ὁ δὲ ἀδελφὸς ἐστὶν εἰς τὸ βασιλεῖον
θεῶν, non est aptus ad regnum Dei,
nempe ad ministerium verbi. intelli-
gitur hic aptitudo ad officium. ac-
commodus Luc. 14, 35. ὅτι εἰς κοστή-
μα ἀδελφῶν ἐστὶν (ὃ ἀλλοῦ) neque ad her-
editatem est accommodatum, schick-
sich nicht. utilis. Heb. 6, 7.

Ἀνυποthesis, *cas. ἡ, ὁ καὶ ἡ, non apposi-*
tus. Act. 27, 12. ἀνυποthesis δὲ ἡ καὶ
ὑποthesis scil. ὅτι, quum appositus portus
non esset.

Ἀδύτης, *cas. ἡ, ὁ καὶ ἡ, irritus, ineptus,*
inutilis.

Ἀδύτης, *ὦ, aboleo, Gal 2, 21. οὐκ*
ἀδύτης τὸ καὶ ἡ, non irritam
facio gratiam Dei. sperno. Job. 12, 48.

Ἀδύτης, *cas. ἡ, ὁ καὶ ἡ, qui me rejicit. Marc.*
7, 9. ἀδύτης, abrogatis. Juda 8, 8.
καὶ ἀδύτης, dominatum verò
ἀδύτης, aspernantur. Fut. ἀδύτης. 1. Cor. 1,
19. aor. 1. ἀδύτης. Luc. 7, 30. ὑποτι-
θεκα, abrogarunt. recusò contra fidem
datam. Marc. 6, 26. οὐκ ὑποτίθεκα
τὸ ἀδύτης (aor. 1. act. inf.) noluit
illi (adolescentula) recusare.

Ἀδύτης, *act. ὅ, abrogatio; ini-*
quitas, perfidia. Jer. 12, 1.

Ἀδύτης, *cas. ἡ, ὁ, abrogatio*
Hebr.

Hebr. 7, 18. & cap. 9, 26.

Ναδαιω, ω, admoneo. cum Accus. Ait. 20, 31. ναδαιω ινα ικατον, adhortor unumquemque. Septis legitur, & semper in praesenti tempore.

Ναδαιω, α, η, q̄asi amissa mentis repositio. Ad verbum in animo positio. Sic dicitur admonitio, q̄d in animo moniti ponat, & imprimat, q̄bidnam factum oporteat, aut oportuerit. 1. Cor. 10, 11. ἐπεὶ οὖν ὁ παῖς νεοτατος ημῶν, scripta vero sunt ad nostri admonitionem.

Νουοδαιω, υ, ο, legislator, Jac. 4, 12. οὗτος ἐστὶ νουοδαιος, unus est legislator.

Νουοδαιω, ω, leges sancio. Fut. ησω. Praet. νουοδαιηκα. Praet. perf. pass. Heb. 8, 6. νουοδαιηται, sanctum est. Hebr. 7, 11. ο λαὸς ἐκ αὐτῶ νουοδαιητο (3. pers. pl. uq̄q̄ pass.) populus propter illum leges accipit. Abjicitur augmentum pl. uq̄q̄ pass. fecit.

Νουοδαιω, α, η, legislatio seu legis constitutio. Rom. 9, 4.

Ορδοδαιω, α, η, terminus positus, Ait. 17, 26.

Υιοδαιω, α, η, adoptio, Rom. 8, 15. 23. & 6. 9. 4. Gal. 4, 5. Eph. 1, 5.

Υιοδαιω, ω, adopto.

Υιοδαιω, υ, ο καὶ η, adopta. Datus, a.

ΤΙΚΤΩ, pario, proprie est mulieris. Hesiod. πεκτος δὲ γυναικὸς τοικόντα τέκνα γαῖαν, pariunt vero mulieres liberos similes parentibus. Homer. tamen illud. ε. 6. 547. abusive etiam viro tribuit. Joh. 16, 21. ὅταν πετή (3. sing. pres. act. subj.) q̄vum parit. Gal. 4, 27. ὑποτασσέσθαι τῇ ἐκκλησίᾳ, q̄a non parit. Per metaph. tribuitur concupi-

Ascentia. Jac. 1, 15. item terrae, q̄a est communis nostrum omnium nutrix, & tum idem significat q̄d οὐδαιω, produco, profero. Heb. 6, 7. Fut. 1. med. πέτοι, pariam, πέη, paries, Luc. 1, 31. πέη υἱόν, paries filium, πέτοι, pariet. Matth. 1, 21. per metaph. Prov. 27, 1. ἂν οἶδας, ἢ τὰς πέτοι, nescis, q̄d fiat dies sequens. Praet. act. τέτοι, inusitatum. (unde est passivum τέτομαι.) aor. 2. act. ἔ-

τετον, peperit. Matth. 1, 25. ὁὗς ἔτεκε, usque dum peperit. Apoc. 12, 5. καὶ ἔτεκεν υἱόν ἀρσεν, & peperit prolem masculam. ibid. 6. 4. τέκεν. (3. pers. aor. 2. subj.) Luc. 1, 57. ὁ γέννηται, (aor. 2. inf.) tempus pariendi. Luc. 2, 11. ἐτέχθη (aor. 1. pass. indic.) οὗτος, natus est Servator. Matth. 2, 2. ὁ τεχθεὶς (part. aor. 1. pass.) natus. Praet. med. τέτοκα, peperit, unde

Τοκάς, ἀδ, η, q̄a peperit, η τετοκα. Non solum autem mulieribus, sed & pecudibus tribuitur, 3. Reg. 4, 26. τεκάδης ἵπποι, eq̄væ.

Τοκῆς, ο, ο, partus, puerperium; nativitas, Sir. 23, 14. ἡμέραν τῆς τοκῆς οὐ μὴ καταγῶσθαι, diem nativitatis tuæ ne exerceas.

Τόκος, υ, ο, proprie partus. illud. ε. 6. 5. ὡς τοκοῦ μήτηρ, ὡς πατρὸς εἰδήα τέκοιο, primò enixa parens, non antea partum experta, item per metaph. usura, Matth. 25, 27. Luc. 9, 23. οὐκ ἔτις ἐπὶ τῷ τόκῳ, cum usura exegissem. dolus Hebr. 7, 14. Ps. 72, 14. ubi Exx. interpretes ad vocem Hebraam ομαφωον, Graciam eleganter flexerunt.

Ἐτεκλῶ, fenori do, Deut. 23, 20. οὐκ ἐτεκλῶς, (Attice pro ἐτεκλῶς) τῷ ἀδελφῷ, non fenori des fratri.

Κατεκλῶμαι, fenore obruor.

Ddd 3

Δυ-

Δυστοκία, α, difficulter pario. Gen. A 35, 16. ῥαχὴλ ἰδυστοκῆσεν, Rabel difficulter peperit.

Πρωτότοκος, υ, ο, primogenitus. Matth. 1, 25. ὃν ἦν αὐτῆς ὁ πρωτότοκος, filium suum primogenitum. Rom. 8, 29. πρωτότοκος ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς, primogenitum inter multos fratres. Col. 1, 15. πρωτότοκος πᾶσι κτίσεως, genitus ante omnem creaturam.

Πρωτότιμα, π, jus primogeniti, B Heb. 12, 16. q̄ba voce Lxx. usi sunt Gen. 25, 32.

Πρωτότοκος, υ, η, primipara, q̄ba primū peperit.

Τέκνον, υ, η, proles, soboles, sive sit mascula, sive feminina. Latius ergo patet q̄bām ἡς, per syn generis filius, Matth. 9, 2. ἡμεῖς τέκνον, bono animo esto fili. Phil. 6, 10. πνευμαλὴ τι ποιεῖ ὁ υἱός τέκνον, ὃν ἡμεῖς ποιοῦμεν ἐν τοῖς δόμοις, precor autem pro filio meo, q̄bam genui in vinculis, ὃν pro ὁ anomaliam generis. Sic Homerus ἰλιάδ. χ. 84. φίλος τέκνον, care fili. τέκνα π, liberi, Matth. 15, 26. σὺ ἐγὼ καλὸν λαβεῖν ἔχεις ἀπὸ τῶν τέκνων, non est bonum accipere panem liberorum &c. Rom. 8, 16. ἡμεῖς τέκνα ἡμῶν, sumus filii Dei. τέκνα τῆς σοφίας, filii sapientiae, Matth. 11, 19.

Τέκνον, υ, ο, filiolus, τέκνα, π, filiolii Joh. 13, 33. 1. Joh. 2, 1.

Ἀτεκνός, υ, ο, q̄bι, q̄bι est absque liberis, Luc. 20, 20.

Ἀτεκνία, α, η, sobolis carentia, vita improlis. Sap. 4, 1.

Ἀτεκνός, α, liberis privo, 1. Sam. 15, 33. Gen. 31, 38. εἰς αἰῶνα οὐ σὺν ἱτεκνῶσιν (3. pl. a. i. pass.) capra tua non fuerunt steriles.

Πολύτεκος, υ, ο, q̄bι habet numerosam sobolem.

Φιλότεκος, υ, ο, η, amans liberorum. Tit. 2, 4.

ΤΙΛΛΩ, vello, véllico, Marc. 2, 23. ἵλασες, Luc. 6, 1. ἱλάσας (3. pl. imperf.) vellitabant. Fut. ἱλλῶ. Præter ἱλλῶ.

Ἐκτῆλω, evello, idem q̄bōd ἐκρίζω, eradico. Fut. ἐκτῶ. Jer. 45, 4. ἀορ. 2. ἀδ. ἐκτῶ. Dan. 11, 41. ἐκπλήσεται (3. sing. f. 2. pass.) eradicabitur, funditus tollitur.

Κατὰ τῆλω, depilo, compilo, confelo lo 3. it. evello. 3. Eid. 8, 71. καὶ κατὰ τῆλω (aor. 1. ind. att.) ὁ τεράτωνος κεφαλῆς καὶ τῶν πύγων, ὅς ἐβλήθη pilos capitis & barba.

† ΤΙΜΑΪΟΣ, υ, ο, Timaeus. Marc. 10, 46. pater Barthimae cæci. Ἦ ἐστὶ vox Syriaca, & significat filium. Τιμαῖος verò τῷ Syriacē scribitur, à radice τῶν pollutus fuit. Unde videtur ortum contaminio.

† ΤΙΜΟΘΕΟΣ, υ, ο, Timotheus, Pauli Apostoli comes & σωτὴρ ὁς fidelissimus, pius & Christianus patris parentibus, q̄bι cum Τιμόθεος in baptismo nominarunt, ut q̄bōties audiret nomen, de sine vita sua tam ipsi parentes, q̄bām filius admoneretur. Est verò nomen hoc Græcum, compositum ex τιμῶς, honoro, & θεός, Deus, q. d. cultor Dei, vel honorans Deum. Act. 16, 1. Rom. 16, 21. Τιμόθεος ἐστὶ σωτὴρ μου, Timotheus, adjutor meus.

† ΤΙΜΩΝ, υ, ο, Timon, nomen diaconi cujusdam Act. 6, 5. sic dictus τιμῶν ὁ τιμῶν ab honorando. τιμῶν verò derivatur à τιμῶν, honor, pretium: & hac vox verbali est, à prat. passivo τιμῶν, q̄bōd est à themate τιῶν, honoro, item ulciscor, vindico, item solvo.

TINA'S.

TINA'ΣΣΩ. F. ξω. P. τενάχα. Aor. 1. ἐντάξα, qvatio, concutio, vi-
bro.

Ἀποτάσσω, excutio. Luc. 9, 5. δὲ τὴν ποδῶν ὑμῶν ἀποτάσσας (aor. 1. imper.) ἀ pedibus vestris excutite.

Ἀτ. 28, 5. ἀποτάσας (part. aor. 1.) Ἐντάσσω, incutio, projicio, 2. Macc. 4, 41. ἐντάσσαντες (3. pl. imperf. ind. att.) οἱς τὰς ἀπὸ τοῦ λυσίμαχου, projiciebant in eos qvi erant circa Lysimachum.

Ἐντάσσω, 3. s. incussio.

Ἐκτάσσω, idem, Matth. 10, 14. ἐκτάσας (aor. 1. imper.) Ἀτ. 13, 51. ἐκτάσας (part. a. 1. med.) τὸν κοίτην, excussio pulvere.

T I'Σ, quis vel quæ, τί quid, nomen adj. interrogativum, semper habet accusum, & casus bisyllabi τίνος, τίνι, τίνα, τίνας, τίων, τίον, τίνας sunt penaculi (assine Chaldaico תי די, qvi.) Joh. 8, 25. σὺ τίς εἶ; Tu qvis es? Marc. 5, 31. τίς μὲ ἐψάτω; Qvis me tetigit? Ἀτ. 10, 21. τίς ἡ αἰτία; Qvæ causa est? Matth. 20, 21. τί θέλεις; qvid vis? Joh. 2, 4. τί μοι καὶ σοὶ γυνή; Qvid rei mihi tecum mulier? Matth. 8, 29. τί μοι καὶ σοὶ; Qvid rei nobis tecum? (τί scilicet πᾶν γυνή) Luc. 1, 66. τί ἀρετὴν πενδύει τοῦτο; Qviamnam puerulus hic erit? Jer. 9, 1. τίς δώσῃ; pro ὁ φέροι ἀνὴρ δόλη, utinam qvis daret! Hebraismus, Joh. 6, 9. τὰ ὅτι (pro τοῦτο) τί ἐστίν; hac qvid sunt? Luc. 20, 24. τίνα ἐχὼ εἰκόνα; Cujus habet imaginem? Gen. 32, 17. τίνα οἶ; Cujusnam es? Ps. 27, 1. δὲ τίνα δευλιάσω; A qvo timebo? 1. Sam. 12, 3. τίνα μὲν εἰληφά; Cujusnam vitulum accepi? Luc. 20, 33. τίνα αὐτῶν γυνή; Cujus eorum erit uxor? γυνή hic autem habet in ultima, qvia in fine periodi. Nec signum inter-

A rogationis esse potest, nisi in fine periodi. Luc. 7, 21. τί ὁμοίωσω; Cui nam assimilabo? Luc. 11, 19. ἐν τίνα; qvonam? Luc. 12, 20. τί ἔσται; ejus erunt? Hebraismus pro τίνα ἔσται; τίνα ἔσται? Joh. 6, 68. πῶς τίνα ἀποτάσσωμεν; Ad qvem ibimus? Joh. 8, 53. τίνα σὺ τὴν πενίαν; Qvem tu teipsam facis? Joh. 20, 15. τίνα ἔντες; Qvem qvaris? Luc. 11, 11. τίνα πατέρα; ec-qvem patrem? Joh. 18, 29. τίνα (gen. f.) κατηγόρου φέρεται; Qvam accusationem assertis? Es. 60, 8. τίνας οἶδε; qvinam hi sunt? Ἀτ. 19, 15. τίνας ἰσὶ; Qvinam esis? Deut. 6, 20. τίνας (nominat. plur. gen. n.) ἰσὶ τὰ μαρτύρια; Qvanam sunt testimonia? Matth. 17, 25. δὲ τί τῶν λαμπάνων τίνα; ἀ qvibusnam accipiunt tributa? Seqvnti Genitivo. 1. Cor. 2, 11. τίς οἶδεν ἀνθρώπων; Qvis hominum novit? Huc pertinent loqvendi formulæ, qvæ saltem potestate sunt interrogativæ, ubi τίς & τί non possunt Latine verri aliquis aliquid. Marc. 15, 24. τίς τὴν ἀρετὴν, qvis qvid tolleret. Eph. 3, 18. τί τὸ πλάτος; qvæ sit illa latitudo. Hic τί non est reipsa interrogativum neqve indefinitum. Refero tamen ad interrogativum, qvia verri neqve aliquid. Luc. 22, 23. τίς ἀρετὴν ἐξ αὐτῶν, ecqvis ex ipsis esset; ubi in ipso textu non est interrogatio, sed modus loqvendi interrogationi est affinis. Joh. 12, 28. πῶς τί ἐπὶ αὐτῶν, qvorsum dixisset ei. Luc. 1, 62. τί τὸν ἵνα καλεῖται αὐτὸν, qvcmodonamcumqve vellet vocari. Ἀτ. 19, 31. τίνα ἔνεκα; ejus rei gratia. Joh. 10, 6. πῶς ἔγνωσαν τίνα (nomin. pl. g. neut.) λέω; & ἰδὲ αὐτοῖς, non intellexerunt, qvanam essent, qvæ eis loqvebatur.

Διὰ τί quare; (idem qvod Διὰ τίνα αἰτίας; τίνα ἔνεκα qvamobrem?) Adverb. interro-

gandi, compositum ex $\Delta\lambda\epsilon\acute{\alpha}$ $\pi\acute{\iota}$, prout A
divise legitur Matth. 17, 19. Luc. 19,
31. Rom. 9, 23. 2. Cor. 11, 11. $\Delta\lambda\epsilon\acute{\alpha}$ $\pi\acute{\iota}$;
Nonnunquam $\pi\acute{\iota}$ ponitur pro $\Delta\lambda\epsilon\acute{\alpha}$, ut
Luc. 6, 41. $\pi\acute{\iota}$ $\epsilon\lambda\iota\pi\epsilon\iota\varsigma$; Quid aspicias?
Rom. 3, 7. $\pi\acute{\iota}$ $\epsilon\pi\ \kappa\acute{\alpha}\gamma\omega$; Cur amplius
ego? Rom. 8, 24. $\delta\varsigma$ $\beta\lambda\acute{\iota}\pi\epsilon\iota$ $\pi\epsilon$, $\pi\acute{\iota}$ $\kappa\alpha\iota$
 $\epsilon\lambda\pi\acute{\iota}\zeta\epsilon\iota$; Quid quoniam videt, cur speret?
Job. 10, 30. $\pi\acute{\iota}$ $\alpha\upsilon\delta\epsilon\iota$ $\alpha\kappa\upsilon\sigma\epsilon\tau\epsilon$; quare illum
auditis?

T $\acute{\iota}$ quodque valet quomodo. Marc.
4, 24. $\beta\lambda\acute{\iota}\pi\tau\epsilon$, $\pi\acute{\iota}$ $\alpha\kappa\upsilon\sigma\epsilon\tau\epsilon$, videte, quod B
audiatu.

$\iota\upsilon\alpha\pi\acute{\iota}$ quare, ex $\iota\upsilon\alpha$ $\pi\acute{\iota}$ (prout divisè
legitur Act. 7, 26.) Græcus interpretati-
bus usitatissimum, quod Hebraicum.
T $\acute{\iota}$ $\epsilon\pi\epsilon\sigma\sigma\epsilon\tau\epsilon$ expresserunt. Ps. 2, 1. $\iota\upsilon\alpha\pi\acute{\iota}$
 $\epsilon\phi\epsilon\upsilon\delta\epsilon\alpha\upsilon$ $\tau\acute{\alpha}$ $\epsilon\delta\eta$; (quæ verba alle-
gantur Act. 4, 25.) Quid fremue-
runt gentes? Quorsum? Luc. 13, 7.
 $\iota\upsilon\alpha\pi\acute{\iota}$ $\kappa\alpha\iota$ $\tau\acute{\omega}$ $\gamma\acute{\eta}$ $\kappa\alpha\tau\alpha\pi\upsilon\epsilon\iota$; Quid
etiam terram inutilem reddit?
Act. 1, 6. $\kappa\alpha\iota$ $\tau\acute{\omega}$, vide supra in $\epsilon\pi$.

T $\acute{\iota}\varsigma$, $\pi\acute{\iota}$, aliquis, aliquid, $\alpha\delta\epsilon\iota\sigma\tau\omicron\nu$
indefinitum, dictio enclitica, ejusque
casus bisyllabi, quæ accentum reti-
nent, cum in ultima habent, & præte-
rea notandum, solere postponi, hoc est,
non esse in principio quælibetque di-
stinctionis. $\tau\iota\varsigma$, $\pi\acute{\iota}$, $\pi\acute{\iota}\nu$, $\pi\acute{\iota}\varsigma$, $\pi\acute{\iota}\omega$,
 $\pi\acute{\iota}\omega$, $\pi\acute{\iota}\omega\varsigma$. Jac. 2, 16. $\epsilon\pi\eta$ $\delta\epsilon$ $\tau\iota\varsigma$, di-
cat verò aliquis, Luc. 11, 14. $\eta\mu\acute{\omega}\nu$ $\sigma\acute{\alpha}\tau\epsilon\upsilon$
 $\pi\acute{\iota}$ $\epsilon\kappa$ $\tau\omicron$ $\sigma\acute{\alpha}\tau\epsilon\upsilon$ $\alpha\upsilon\tau\omicron$, venari aliquis
ex ipsius ore, Matth. 12, 19. $\epsilon\delta\epsilon$ $\alpha\kappa\upsilon\sigma\epsilon\iota$
 $\pi\epsilon$, neque audiet quoniam. Luc. 24,
1. $\kappa\alpha\iota$ $\pi\acute{\iota}\nu\epsilon\varsigma$, & nonnulli. 1. Cor. 3, 7.
 $\alpha\pi\epsilon$ $\epsilon\tau\epsilon$ σ $\phi\upsilon\tau\iota\omega\upsilon$ $\epsilon\sigma\tau\ \tau\iota$, itaque ne-
que is qui plantat est aliquid, hoc est,
ministri nihil conferunt ad conversio-
nem hominum, sed DEUS operatur
eam per efficaciam verbi sui. Act. 3, 3.
 $\kappa\alpha\iota$ $\tau\iota\varsigma$ $\alpha\pi\eta\rho$ pro $\kappa\alpha\iota$ $\alpha\pi\eta\rho$ $\pi\epsilon$, & vir
quidam. Quidam 1. Cor. 15, 6. $\tau\iota\varsigma$
 $\zeta\epsilon\kappa\alpha\mu\acute{\iota}\delta\alpha\tau\alpha\upsilon$, quidam verò obdor-

miserunt. Hic videtur $\tau\iota\varsigma$ in prin-
cipio distinctionis poni, sed id fit, quia
 $\delta\alpha\pi\epsilon\iota$ $\kappa\alpha\iota$ $\nu\epsilon\pi\epsilon\tau\epsilon\mu\delta\alpha\upsilon$ $\epsilon\zeta$ $\omega\iota$, & in-
primis, quia est distributivum. Conf.
exemplum simile Phil. 1, 15. 2. Cor. 10,
12. $\sigma\upsilon\gamma\kappa\epsilon\iota\tau\alpha\iota$ $\iota\omega\upsilon\tau\epsilon\varsigma$ $\tau\iota\omega$, conjungere
nos cum quibusdam. Luc. 7, 18. $\alpha\phi\epsilon\sigma\tau\omicron$
 $\kappa\alpha\lambda\epsilon\sigma\acute{\iota}\omega\mu\epsilon\theta\epsilon$ $\delta\upsilon\omicron$ $\tau\iota\omega\varsigma$ $\tau\epsilon$ $\mu\alpha\delta\eta\tau\acute{\omega}\nu$ ϵ
 $\alpha\upsilon\tau\omicron$, (pro $\delta\upsilon\omicron$ $\epsilon\kappa$ $\tau\epsilon$ $\mu\alpha\delta\eta\tau\acute{\omega}\nu$) qui ad-
vocatos duos quosdam ex discipulis
suis misit. Luc. 21, 3. $\kappa\alpha\iota$ $\tau\iota\omega\iota$ $\lambda\epsilon\gamma\acute{\omega}\nu$
 $\tau\omega\iota$, & quibusdam dicentibus. unus-
quisque. 1. Cor. 6, 11. $\kappa\alpha\iota$ $\tau\alpha\upsilon\tau\alpha$ $\eta\tau\epsilon$
 $\tau\iota\omega\iota$, & hæc eratis unusquisque. Sic
quidam hæc explicant. Verum vide
supra in Themate $\alpha\upsilon\tau\omicron\varsigma$ $\nu\omicron\kappa\epsilon\tau$ $\tau\alpha\upsilon\tau\omega\iota$
ubi sensus hujus pronomini verus eru-
itur. Aliquando subintelligitur. Act.
21, 16. $\sigma\omega\eta\lambda\theta\omicron\nu$ $\delta\epsilon$ (pro $\delta\epsilon$ $\tau\iota\omega\iota$) $\kappa\alpha\iota$
 $\tau\epsilon$ $\mu\alpha\delta\eta\tau\acute{\omega}\nu$. Veniunt etiam quid-
dam ex discipulis. Luc. 8, 20. $\lambda\epsilon\gamma\acute{\omega}\nu$
 $\tau\omega\iota$, scilicet $\tau\iota\omega\iota$, dicentibus nonnul-
lis. Luc. 21, 16. $\eta\mu\alpha\tau\acute{\omega}\nu$ $\sigma\epsilon\iota\lambda\epsilon\tau$
 $\tau\iota\omega\iota$ $\epsilon\zeta$ $\upsilon\mu\acute{\omega}\nu$, occident aliquos ex
vobis.

$\kappa\alpha\iota$ $\eta\tau\iota\varsigma$, $\delta\epsilon$, $\tau\iota$ (ad differentiam
conjunctionis $\delta\tau\iota$, quia, post o virgu-
la seu incisum, seu κόμμα scribitur)
qui, quæ, quod, Matth. 18, 4. $\delta\tau\iota\varsigma$
 $\kappa\alpha\tau\alpha\pi\iota\omega\sigma\eta$ $\iota\omega\upsilon\tau\omicron\iota$, quibusque humilia-
veris se. Eph. 3, 13. $\eta\tau\iota\varsigma$ $\epsilon\sigma\tau\ \delta\omicron\delta\epsilon\alpha$ $\upsilon\mu\acute{\omega}\nu$
quæ est gloria vestra. $\eta\tau\iota\varsigma$ $\epsilon\sigma\tau\ \eta\epsilon\kappa$ $\tau\iota\varsigma$ $\pi\alpha$
 $\epsilon\iota\tau\iota\omega\varsigma$ $\epsilon\iota\sigma\iota$. Precessit enim $\epsilon\kappa$ $\tau\iota\varsigma$
 $\delta\alpha\lambda\psi\omicron\nu$, scilicet Relativum inter duo
nomina cum utrolibet convenire
poteit. Matth. 18, 28. $\tau\iota$, $\tau\iota$ $\phi\epsilon\lambda\acute{\iota}\sigma\epsilon\iota\varsigma$,
quod debes. Luc. 10, 35. $\delta\epsilon$, $\tau\iota$ $\alpha\upsilon$ $\alpha\phi\epsilon\sigma\tau\omicron$
 $\delta\alpha\kappa\tau\iota\sigma\mu\acute{\omicron}\varsigma$, quicquid insuferas. Job.
2, 5. $\delta\epsilon$, $\tau\iota$ $\alpha\upsilon$ $\lambda\epsilon\gamma\omega$, quicquid dixeris.
1. Cor. 16, 2. $\delta\epsilon$, $\tau\iota$ $\alpha\upsilon$ $\delta\omicron\delta\omega\tau\alpha\iota$, quod
pro Dei benignitate licuerit. Genes. 30,
 $\epsilon\tau\iota\omega$, (Atticè $\sigma\tau\iota$ Matth. 5, 25. Luc.
13, 8. Job. 9, 28.) $\eta\tau\iota\omega$. Dativ. $\eta\tau\iota\omega$,
 $\eta\tau\iota\omega$. Accus. $\eta\tau\iota\omega$, $\eta\tau\iota\omega$. $\delta\epsilon$, $\tau\iota$.
Hebr. 10, 11. $\alpha\upsilon\tau\iota\varsigma$ $\upsilon\delta\epsilon\tau\epsilon$ $\delta\iota\omega\mu\alpha\tau\omicron\iota$
 $\alpha\upsilon\tau\omicron$.

ἀμαρτίας ἀμαρτίας, qvā hostia (scilicet pecudes mactatae & oblatae) nunquam possunt auferre peccata. Col. 2, 23. ἀτινά ἐστι λόγον ἔχοντα σοφίας, qvā speciem habent sapientiae. Job. 21, 25. ἀτινά ἰάν ῥεῖν ἡμῶν καθ' ἐν, qvā si scribantur (singula, pro ἀτινά legitur etiam (sed ἀρχαῖος) ἀτλα, & ἀτ-
τα.

Διότι quoniam, compositum ex ἀλφ. propter, & ὅτι quod. Rom. 1, 19. διότι ὁ γὰρ πᾶς ὁ κόσμος, quoniam id quod de Deo cognosci potest, propter eā. Rom. 1, 21. Logici distinguunt inter ὅτι & διότι, sicut inter effectum & causam. Formam quoque ut causam latentem & essentiam rei propriam vocant ὁ τί ἡ εἶναι, scilicet id quod quid sit. ὁ est articulus q. d. illud quidnam sit esse scilicet ὁ εἶναι ἰδίον, essentia propria & specifica, qvā forma dicitur. Rom. obscuram & abstrusam obscurissimis indicant vocibus. Quidnam res sit, ex ejus dissimilis definitione. Persicla verò definitio formam rei complectitur. Ferè simile exemplum lege Luc. 22, 23. ὁ τίς ἀγὼ εἶναι, qvānam esset. εἰ τις (divise) si qvā. Matth. 16, 24. εἰ τις θέλει ὁπίσω μου ἰδεῖν (Hebr.) Si qvā me vult sequi. Marc. 4, 23. εἰ τις ἔχει ὤτι ἀκούειν, si qvā habet aures, qvābus audire possit, hoc * est, NB. Si qvā est ex oculis meis, qvā sola audiunt vocem meam. Marc. 8, 23. εἰ τις βλέπει, an qvā videat. Luc. 19, 8. εἰ τις ὁ τί ἰσοκράτισται, si qvā euipiam per calumniam extorset. Phil. 2, 1. εἰ τίνα (gen. n.) πλάγχθη, si aliqua viscera, si qvā commiserationes. παρὰ τι penè, beynab. Luc. 5, 7. ἀπο παρὰ.

* hoc est, qvā non est contumax contemptor verbi, nec vilipendit salutem suam.

Α π βυβλῆος αὐτοῦ, adeò ut penè mergentur illæ.

Μῦθον, num. Luc. 6, 39. Job. 7, 31. μὴν πᾶσι τοῖς σπουδαῖς τῶν ποιητῶν, num. signa plura sit editurus hisce. Εἰ μὴν nisi. Luc. 9, 13. 1. Cor. 7, 5.

† TITAN, ἄνθρωπος, Titan, Saturni frater, ut est in fabulis, Cali & Vestæ filius; Poëtis pro sole usurpatur. Plur.

Τῖτνες, Titanes, terræ filii, qvōs ante Gigantes edidit. Titanes δὲ τῆς γῆς, ab ultione, dictos voluit. Hebraicum נַפְתִּי Tittines vertunt LXX. 2. Reg. 5, 18. alias γίγαντες, Gigantes; it. γίγαντες terræ filii vel terra geniti: Symmachus ἱερομαχοῖς adversus Deum pugnantes; qvā fabulas Græcorum respiciunt. Judith 16, 7.

ΤΙΤΘΟΨ, ὅ, ὁ, mamma, mamilla. Hinc

Τίττη, ἡ, seu τίττη, ἡ, ὁ, ὁ, idem; it. nutritrix.

Τιτνὴς, ὅ, ὁ, ὁ, nutritius, nutritia sive nutritrix, Es. 49, 23. ἰσχυροὶ βασιλεῖς πᾶσι τοῖς, erunt reges nutritii tui. 2. Reg. 4, 4.

Τιτνίς, ὅ, nutritio, nutritor; nutriticis more tracto, demulceo, f. ἡσυχία. 1. ἐν ἡσυχίᾳ. Sir. 30, 9. ἡσυχίᾳ τῶν καὶ ἐν ἡσυχίᾳ σε, tracta blandier filium & exercebit te. 3. Maec. 3. πολλὰ φιλανθρωπία πᾶσι τοῖς ἰδοῖν, multa humanitate indulgentes tractare populos.

††† ΤΙΤΑΟΣ, ὅ, ὁ, titulus. qvā vox facta est ex Latina per syncope litera u. Græcè ἱπποφῶν, ἡ, ὁ, inscriptio Überschrift. Job. 19, 19. D d d 5 †††

† ΤΙΤΟΣ, υ, ό, Titus, Episcopus seu minister verbi in insula Creta. Tit. 1, 4. Est verò vox Græca τίς, & columbam significat, sicut τίς, pul- lum, aviculam. Legitur Ἰλιὰδ. ν. ἀ- πτό, inglorius. compositum ex α & πτός, honoratus. Ergo Titus aut à columbā accepit nomen, ut Jonas Hebræus: aut dicitur q. πτός, honora- tus à verbo τίω, magni æstimo, in- pretio habeo, honoro: qvā poste- riorē notationem præfero.

ΤΙΤΡΑΪΩ, seu τίτηναι, & τίτραί- νω, fut. τίτσω, tanqvā à τίώω, aor. 1. ἐτίτηνα à πετρώω, perforo, terebro. Præf. pass. τιτρώμεν & τιτρώομεν, perforor. p. p. τίτημαι, part. τιτη- μέν, perforatus.

Τρήμα, α, τό, & foramen.

Τεγνός, υ, ό, perspicuus, apertus; metaphora desumpta ab iis, qvæ sunt ita perspicua & aperta, ac si essent perforata. Item, disertus; qvā perspicuitatem sermonis vel maximè requirunt in eo, qvī haberi disertus velit. Sap. 10, 21. γλώσσας νηπίων ἔγχεα τεγνός, lingvās infantium fecit dis- rtas. cap. 7, 22.

ΤΙΤΡΩΣΚΩ, vulnero, eutem, pertundo, perfodio, fut. τρώω, tan- qvā à τρώω. Præf. τίτρωκα. Præf. pass. τιτρώσκουμαι, vulneror. 2. Macc. 3, 16. πτώσκεις τὸν Ἀλέξανδρον, vulne- ravi animo, i. e. vehementer commo- veri. Præf. pass. τίτρωμαι, unde est.

Τρῶμα, α, τό, & vulnus.

Τρώμα, α, τό, & idem, Luc. 10, 34. κατόησε πρὸς τρώματα αὐτοῦ, obligavit ejus vulnera. τρώμα pro τρώμα, ab obsoleto τρώω, pro qvō τρώω. Inde composit.

Ἰππετρώω, vulnero, perf. pass. ὑ- πεπετρώσθην, vulneratus sum, part. ὑπεπετρώμενος, vulneratus, 2. Macc.

Α 9, 11.) sicut pro λῶν λαῶν, vide supra. Sic pro ἀλῶν ἀλῶν &c.

Ἀτρωατό, υ, ό, ἡ, invulneratus. 2. Macc. 8, 36.

Τραυματίας, υ, ό, vulneratus, sau- cius, 1. Macc. 1, 20. ἔπασιν τραυμα- τῶν ποδοί, ceciderunt vulnerati mul- ti.

Τραυματίζω, vulnero, saucio. Fut. σω. Præf. κα. Luc. 20, 12. ἔπιν τραυ- ματίζεσθαι (part. aor. 1.) ἐξέβαλον & hunc vulneratum ejecerunt. Act. 19, 16. πετραυματισθέντες, vulneratos. part. ac- cus. casus, pl. num. præf. pass.

Ἐκτιτρώσκω, abortum facio. Fut. ἐκτρώσω. Præf. ἐκτίτρωκα. Præf. pass. ἐκτίτρωμαι, unde est.

Ἐκτρώμα, α, τό, & abortus, 1. Cor. 15, 8. ὡς περὶ τῷ ἐκτρώματι ἀφῆν κα- μοί, tanqvā abortui visus est etiam mihi.

Καταπτερώσκω, vulneribus confi- cio, percussio, prosterneo, aor. 1. κατ- ἐπώσας, 2. Macc. 5, 27.

Τίω, pendo, ich bezahle. Fut. τί- σω, & τίσομαι Prov. 20, 12. Præf. τί- τικα. Præf. pass. τίτιμαι, unde est.

Τιμή, ἡ, ἡ, pretium, item honor, Job. 41, 44. προφῆτης ἐν ἰδίᾳ πατρίδι τιμῶ σὺν ἔχθρ, Propheta in patria sua honorem non habet, hoc est, (ut Lucas habet c. 4, 24.) non est acce- ptus. Rom. 13, 7. τὸ τὴν τιμὴν τι- μῶ, cui honorem (debitis,) hono- rem (præstate.) Pretium, Matth. 27, 6. τιμὴ ἀμαρτίας ἵτι, pretium sangui- nis est. Act. 5, 2. Syriacè scribitur ܬܡܝܐ, unde apparere potest, qvā in- veterata sit illa vitiosa pronuntia- tio, ubi pro etha legerunt itha.

Τιμάω, ὦ, honoro, Job. 8, 49. τι- μῶ τὸν πατέρα μου, honoro patrem me- um. Matth. 15, 8. χεῖραί με τιμῶ, labii me honorat. Matth. 15, 4. τίμα (præf.)

(*prae*. *imper*.) honora, ad formam paradigmatis βῆα. 1. Pet. 2, 17. βασιλῆα τιμᾶτε, regem honorate. Joh. 5, 23. ἵνα τιμᾶται (3. plur. *prae*. *subj*.) ut honorent. ibidem, τιμᾶν, honorans. F. τιμῶ, honorabo, Joh. 12, 26. τιμῶς ὧν ὁ πατήρ, honorabit eum pater. aor. 1. ἐτιμήσατε, honoravi, Act. 28, 10. πολλοῖς τιμαῖς ἐτιμήσαν ἡμᾶς, multis honoribus nos fuerunt profecti. 1. Pet. 2, 17. πάντες τιμῶσιν (aor. 1. *imper*.) omnes honorate. B. Matth. 15, 5. ἢ μὴ τιμῶσιν, (3. pers. a. 1. *subj*.) non honoraverit. ἢ μὴ, plane non. Graecismus, ubi duplex negatio fortius negat. *Præ*. act. ἐτιμήκα, aestimavi. *Præ*. pass. τιμάμεν, aestimo, or. *Præ*. pass. ἐτιμήμεν, aestimatus fui. Matth. 17, 9. τὸ τιμῶν ἐτιμήμεν, pretium aestimati (agri) aor. 1. med. ἐτιμήσατο, aestimaverant. Vocabula, quæ ibi sequuntur, δὲ ὧν ἱσχυρὰ, à filiis Israël, referenda sunt ad verbum præcedens ἔλαβον, acceperunt. Signis enim parentibus à versu distingvenda sunt hæc (τὸ τιμῶν ἐτιμήμεν, ὃν ἐτιμήσαντες, pretium aestimati (agri) quem aestimaverant.)

Τίμω, a, or, honorabilis, e, Act. 5, 34. τίμω πᾶσι λαῶ, honorabilis seu autoritate pollens apud omnes. Hebr. 13, 4. τίμω ὁ γάμος, honore digna sunt nuptiæ. Pretiosus, a, um. ἁ. 9. τίμω, lapis pretiosus, 1. Cor. 3, 12. Ἀποκ. 17, 4. Ἐ. c. 18, 12. 16. Ἐ. c. 21, 11. 10. τίμα ἰσχυρὰ, pretiosa promissa. carus, a, um. Act. 20, 24. ὃς ἔχω τὸ ψυχῶν καὶ τιμῶν, negve vita mihi cara est, hoc est, officium meum vita mea antefero. Deus enim diligendus est supra omnia, atque ita etiam supra nos ipsos. In comparat, τιμώτερον, a, or, pretiosior, us, 1.

A. Pet. 1, 7. τιμώτερον χρυσίου, pretiosius auro. Superlat. τιμώτατον, η, or, Ἀποκ. 18, 12. ἔσται τιμώτατον, lignum pretiosissimum. Ἀποκ. 21, 11. ὅμοιοι λίθοι τιμώτατοι, simile lapidi pretiosissimo. Τιμότης, η, or, opulencia, Ἀποκ. 18, 19.

Ἀτιμω, ὁ, η, inhonoratus, inglorius, Matth. 13, 57. Marc. 6, 4. 1. Cor. 4, 10. compar. ἀτιμώτερον, inhonoratior, 1. Cor. 12, 23.

Ἀτιμία, α, η, ignominia, Rom. 1, 26. eis πᾶθι ἀτιμῆαι, pro πᾶθισι ἀτιμῆαι, tradidit eos scædis affectibus. Geminus Hebraismus. 1. Cor. 15, 43. ὡς ἐπεὶ ἐν ἀτιμῆα, hoc est, ἀτιμῶν, sinitur factum.

Ἀτιμάζω, contumelia afficio, Rom. 2, 23. ἢ θεὸν ἀτιμάζεις, Deum dedecoras. Joh. 8, 49. ἀτιμάζετε με, contumelia afficitis me. Fut. ἀτιμάσω, aor. 1. ἠτιμάσῃ, Jac. 2, 6. ἠτιμάσατε τὸ πτωχόν, contumelia afficitis pauperem. Luc. 20, 11. ἀτιμάσαντες (part. aor. 1.) ἀτιμάζου, ignominia afficior, infamia notor. in media significatione accipitur Rom. 1, 24. ἢ ἀτιμάζετε τὰ σώματα αὐτῶν ἐν ἑαυτοῖς, ut scdarent corpora sua in semetipsis. aor. 1. pass. ἠτιμάσθην, Act. 5, 41. ἀτιμάσθην (aor. 1. pass. inf.) contumelia affici.

Ἀτιμασμός, ὁ, α, η, ignominia. 1. Macc. 1, 42.

Ἀτιμάω, ὦ, item ἀτιμῶν, ὦ, idem significant, quod ἀτιμάζω. Marc. 13, 4. ἠτιμασμοί, contumelia affectum, est part. *præ*. pass. accus. sing. à verbo ἀτιμῶν, ὦ. Fut. ἀτιμάσω. *Præ*. ἠτιμάω, unde est *Præ*. pass. ἠτιμάμεν, Ἐ. hinc partisip. ἠτιμασμένοι.

Ἀτιμήτος, ὁ, α, η, inæstimabilis. Sap. 7, 10.

Πολύτιμος, ὁ, α, η, valde pretiosus, a, Matth. 13, 46.

Βαρυτίμω, ὁ, ὅ, ἡ, gravis pretii, A Matth. 26, 7.

Ἰστίμω, ὁ, ὅ, ἡ, æque pretiosus,

2. Pet. 1, 1.

Ἐστιμω, ὁ, ὅ, ἡ, pretiosus, Luc. 1, 2.

Ἐτιμώτερος, dignior, Luc. 14, 8.

Ἐτιμῶς, adv. honorifice.

Ἐτιμῶς, ὦ, honoro. aor. 1. imper. pass. Ἐτιμώθη, 4 Reg. 1, 13.

Ἐπιτιμῶ, ὦ, proprie, pretium

augere. Demosth. ἐπιτιμῶν, frumenti pretium auctum. Et quum

homines inveni soleant in eos, qui pre-

tium eujuscunque rei augent, persape

idem est quod objurgo, reprehendo,

Marc. 8, 32. ἡγάγετο ἐπιτιμῶν αὐτοῦ, cepit eum reprehendere, id est, ei con-

tradidere. Luc. 4, 41. ἐπιτιμῶν, ob-

jurgans. imperf. ἐπιτιμῶν, objurga-

bam. Marc. 3, 12. Luc. 23, 40. ἐπιτι-

μῶ (3. sing. imperf. alt.) αὐτοῖς, in-

terminabatur iis. Marc. 10, 13. 48. ἐπι-

τιμῶν, objurgabant. F. 1. act. ἐπιτιμῶσα.

Præf. act. ἐπιτιμῶσα. 2. 1. 2. et ἐπιτιμῶ-

σα, Matth. 12, 16. ἐπιτιμῶσαν αὐτοῖς, et

interminatus est eis, hoc est, præcepit

iis, additis minis. Matth. 19, 13. ἐπι-

τιμῶσαν αὐτοῖς, et objurgarunt illos.

2. Tim. 4, 1. ἐπιτιμῶσιν, (aor. 1. alt.

imper.) increpa. Jude 8, 9. ἐπιτιμῶ-

σαι (3. pers. sing. aor. 1. alt. opt.) in-

crepet. videtur adhiberi hoc verbum,

ubi vis vi opponitur, et objicitur. Sic

Matth. 8, 26. ubi sedatur tempestas. D

et hic ubi Deus dicitur Satanam in-

crepare, hoc est, compescere et vi sua

omnipotente constringere. Luc. 9, 21.

ἐπιτιμῶσαι (part. aor. 1.) intermi-

natus.

Ἐπιτιμῶσαι, ὦμαι, castigor, 3.

Macc. 2. ἐπιτιμῶσαι, castigatus.

Ἐπιτιμῶ, ὅ, ἡ, multa, idem

quod

Ἐπιτιμῶν, ὅ, ἡ, (quæ vox in Apo-

cryptis significat culpam, Sir. 8, 5.

πάντας ἰσχυρὸν ἐν ἐπιτιμῶις, omnes su-

mus in culpa. poenam, 2. Macc. 6, 13.

ἀντιπλήν ἐπιτιμῶις, vindicare poenis.

Sir. 9, 5. pro ἐπιτιμῶις, poenis, cum

Drusio leges ἐπιτιμῶις, concupiscen-

tia) 2. Cor. 2, 6. Alii increpatio i-

dem quod ἐπιτιμῶις. Sed 2. Cor. 2,

6. non objurgationem intelligi, sed

tempus excommunicationis (quædam

hic multam vocat) ex seqq. liquet,

ubi hortatur Corinthios, ut illi con-

donent, hoc est, ut desinant eum mul-

tare.

Προσπιτιμῶ, insuper increpo,

Sir. 13, 12. προσπιτιμῶ, multo insuper,

ut ὁ νόμος προσπιτιμῶν ἐπιτιμῶις, lex mul-

tari eum iussit, Demosth. Unde προσ-

τιμῶ, ἀπο, ὅ, ἡ, et προστιμῶις, iussu

ἡ, item, προστιμῶν, ὅ, ἡ, multa seu

poenæ adjectio; multa, poena, 2.

Macc. 7, 36. ὅς ἐστι δίκαια τὰ προσ-

τιμῶ τῆς ἐπερφηλίας διπλοῦ, Dei

judicio iustas poenas superbie fe-

res.

Προτιμῶ, ὦ, pluris facio, ante ho-

noro, 2. Macc. 15, 2. τῇ προστιμῶν

ῥῳ ἡμέρῃ, jam ante (à Deo) hono-

rata die.

Φιλοτιμῶμαι, ὦμαι, ambio hono-

rem. In seqq. locis in bonam acci-

pitur partem, 1. Thess 4, 11. conten-

do. Rom. 15, 20. 2. Cor. 5, 9. διὸ καὶ φι-

λοτιμῶμεθα, quapropter et ipsi conten-

dimus.

Φιλοτιμῶ, ὁ, ὅ, ἡ, honoris cupi-

dus, ambitiosus; honorificus, magni-

ficus, Sap. 18, 3.

Φιλοτιμῶ, ὁ, ἡ, ambitio, æmula-

tio, contentio, Sap. 14, 18.

Φιλοτιμῶ, ὁ, ἡ, studio honoris

nimio, ambitiosè; strenuè, 2. Macc.

2, 22.

Ἀποτιμῶ pro ἀποτίσω (pro τίσω etiam

τίσω dicitur) dependo, Philem. 6. ἵνα ἡ

ἀποτίσω, ego solvam seu dependam.

Τίτω-

Τίτωμι, τινύω & τίω, idem quod A

τίω, luo, solvo.

Ἀποτινύω, persolvo, ulcisor. Sir.

20, 12.

ΤΟΙ particula enclitica, quæ ad-
verbis & conjunctionibus necesse solet,
ut ἦτοι aut, idem quod ἤ.

Καίτοι licet. Heb. 4, 3.

Καίτοι, et si. Job. 4, 2.

Μέντοι, tamen. Job. 7, 13. ἢ ἰδοὺ,
non tamen. Job. 20, 5. ἢ δεῖς ἰδοὺ,
nemo tamen. Job. 4, 27. ὅμως ἰδοὺ,
veruntamen. Job. 12, 42. modò, sanè,
Jac. 2, 8.

ΤΟΪΧΟΣ, ὤ, ὁ, paries. (τῖχ·
ὤ, ὁ, paries à πύχ·ω fabricor, sicut pa-
ries à paro. ferè convenit cum voce
τῖχ·ω· & τῖ, murus) canis periphras-
is in V. T. 1. Sam. 2, 34. ἀγῶν ὡς
τῖχοι mingens ad parietem. ἐπὶ mejo
Ait. 23, 3. τῖχα κεκοιμήμε, paries de-
albate, h. e. ὁ hypocrita.

Μισοτῖχον, ὤ, ὁ, intergerinus pa-
ries, Eph. 2, 14.

ΤΟΔΜΑ, ὤ, ὁ, audacia.

Τολμάω, ὤ, audeo. 2. Cor. 11, 21. τολ-
μῶ καγῶ, audacia utor & ego. Rom.
5, 7. τολμᾷ sustinet. 2. Cor. 10, 12. τολ-
μῶμεν (1. pers. plur. pres. subj.) aude-
mus. Phil. 1, 14. περὶ ὅσων τολμᾷν,
amplius audeo. imperf. ἐτόλμαον, ὤν,
audebam. Job. 21, 12. εἰδὲς ἐτόλμα,
nemo audebat. Luc. 20, 40. οὐκ ἔτι ᾗ
ἐτόλμων, nec amplius audebant. Fut.
τολμήσω, audebo. Rom. 15, 18. αὐτ. 1.
ἐτόλμισα, ausus sum. Tertia persona
singularis legitur Matth. 23, 46. Judæ
5. 9. part. aor. 1. τολμήσας, αὐτ. ὁ,
Marc. 15, 43. τολμήσας εἰσῆλθαι, sumpta
fiduciā introiit.

Τολμητής, ὤ, ὁ, audax. 2. Petr.
2, 10.

Ἀποτολμάω, ὤ, audacia utor, Rom.
10, 20.

Τολμηγός, ὤ, ὁ, audax, intrepidus,

Ἰσοτ. οἱ νεώτεροι ἀνδρώων τολμηγ-
οί, juvenes sunt audaciores.

Τολμηγός, audaculè, Adv. Rom.
15, 15. ubi τολμηγός, adverbiascit,
& in bonam partem accipitur, pro
παρρησιαστικῶς, h. e. liberius, aper-
tius.

Ἐυτολμῶ, ὤ, ὁ, ὁ, audax, animo-
sus.

Ἐυτολμία, αἰ, ἡ, audacia, animosi-
tas. 2. Macc. 13, 18.

Κατετολμάω, ὤ, audeo adversus,
aggredior contra. 2. Macc. 3, 24. τῶς
κατετολμήσας τὰς σὺνελθεῖν, quæ an-
ti fuerant (adversus) convenire.

ΤΟΞΟΝ, ὤ, ὁ, arcus, Apoc. 6, 2.
ἔχων ὄξον, habens arcum.

Τοξικός, ὤ, ὁ, sagittarius.

Τοξότης, ὤ, ὁ, idem.

Τοξότης, ὤ, ὁ, idem.

Τοξόμα, αὐτ. ὁ, sagitta, 2. Macc.
10, 30. ἀ τοξόμα, arcu peto, ferio.

Κατετοξόω, arcu configo, pres.
pass. κατετοξόουμαι configor ab arcu,
Heb. 12, 20. κατετοξόησται (3. sing.
fut. 1. pass. indic.)

ΤΟΠΟΣ, ὤ, ὁ, locus, Luc. 14, 9.
δὲς τὸ τόπον, da huic locum, h. e.
cede. Marc. 1, 35. ἐρημ. ὅπου, de-
sertus locus. ibid. 5. 45. ἐν ἐρήμῳ ὅ-
που, in desertis locis. Matth. 24, 15.
ἐν τόπῳ ἁγίῳ, in loco sancto. Eph. 4,
27. μὴ δότε ὅπου διαβολῶ, ne date
locum Diabolo, hoc est, prostigate-
eum. Rom. 12, 19. δότε ὅπου ὀργῇ, date
locum iræ, scilicet Dei, cujus solius
est vindicta. regio Joh. 11, 48. ἀφεῖν
ἡμῖν ὅπου καὶ ὁ ἔθνη, auferent
nobis & regionem & populum. Luc. 21,
11. καὶ τόποι, singulis in locis, passim.
Luc. 22, 40. ἐπὶ τῷ τόπῳ, ad eum locum,
nempe montem olearum. tempus
Ait. 25, 16. τὸν τόπον δόλο, ἵνα λάβω, lo-
cum (tempus) defensionis accipiat.
Mart. Luth. bene vertit, Raum em-
pfabe.

psalms. pro eo. Rom. 9, 26. *ὡς τὸ ἔ-
πε* ἢ *ἐρηγή* αὐτοῖς, pro eo, quod dictum
fuit eis &c.

Τοπάζω, cohoco.

Τοπάζον, *u*, *ῥ*, topazius, nomen
gemmae, Apoc. 21, 20.

Ἀτιπῶ, *o*, *u*, proprie, qvi nulli lo-
co convenit, importunus, turbulentus,
absurdo quodam ingenio praeclitus, of-
ficii seu loci sui nullam rationem ha-
bens, insolens. 2. Theff. 3, 2. incon-
veniens, vel improbus, Luc. 23, 41.
ἄτιπὸν ἄτοπον ἵππερ, nihil indecens fe-
cit. Ait. 28, 6. μηδὲ ἄτοπον, nihil in-
commodi, nihil damni.

Ἀτοπία, *ai*, *u*, absurditas, incon-
venientia. Judith 11, 11.

Ἐκτοπιζέω, loco moveo, 2. Macc.
8, 13. διὰ δὲ ὄργον αὐτοῦ καὶ ἐξέ-
πιν, in fugam converterebant seipsos &
e loco recedebant, loco se movebant.
Ἐπίπτος, *u*, *o*, qui est in loco, inqvi-
linus, Ait. 21, 12.

ΤΡΑΓΟΣ, *u*, *o*, hircus. Heb. 9,
12, 13. ἡ αἷμα τραγῶν καὶ μόσχων, san-
guis hircorum & vitularum.

ΤΡΑΠΕΖΑ, *us*, *u*, (videtur sic di-
ci per aphoresin pro τραπέζω, ex
τραπέα, *u*, *u*, numerus quaternari-
us, & πίζω, *us*, *u*, pes, planta pedis,
quod mensa sit quadrata, quatuor-
que insistant fulcris.) mensa, Marc.
7, 28. ὑποκάτω τῆς τραπέζης ἐδίδί, sub
mensa edunt (catelli.)

Τραπέζις, *u*, *o*, numularius, col-
lybista, quem Plautus vocat trapezi-
tam. Vide supra κίρνα, Matth. 25, 27.

ΤΡΑΧΗΛΟΣ, *u*, *o*, collum, (ex
τραχύς asper, & ἥλος clavis) Matth.
18, 6. Luc. 15, 20. ἐνίπτεον ἐν τῷ τρα-
χέλι, incidit in collum, hoc est, ruit
in amplexum.

Τραχυλίζω, in collum seu in cer-
vicem resupino, patefacio. Fut. τρα-
χυλίσω. Praet. act. τραχυλίκα. Praet.

A pass. τραχυλίσωμαι, unde part. prat.
pass. τραχυλίσωμαι, *u*, *o*, *u*, apertus,
patens, Heb. 4, 13. πάντα τραχυλίσ-
θηα τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, omnia inti-
mè patentia oculis ejus. Metaphora.
Nam τραχυλίζω proprie dicitur
tur, quæ à collo suspensa excoriantur,
& per dorsum tandem resupina-
ta finduntur, ut tota foris & intus o-
culus pateant.

Σκληρὸς τραχύς, *u*, *o*, *u*, dura cer-
vicis homo, pertinax, praefractus.
Metaph. desumpta à feroci, sternaci
& indomito equo. Ait. 7, 31. Hebrai-
smus ex Ex. 34, 9. עָקֹב עֵץ.
Populus durus cervicis.

ΤΡΑΧΥΣ, *ia*, *u*, asper, scaber,
salebrosus, (videtur ortum à τραχέ-
α verbis τραχέω, aspera nos tur-
bant.) Luc. 35, 5. αἱ τραχεαί, scil. ἀδελ-
φεί, aspera viae. Ait. 27, 29. εἰς τραχέως ἔ-
πος, in aspera loca.

C Τραχύτης, *u*, *o*, asperitas, exa-
speratio, 3. Macc. 1.

Τραχύων, exaspero.

† ΤΡΑΧΩΝΙΤΙΣ, *ia*, *u*, Tra-
chonitis Syria regio, quæ & Iturea
dicta fuit, juxta desertum Arabia,
cui praeerat Philippus frater Herodis,
Luc. 3, 1. Derivatur à Graeca voce
τραχών, *u*, *o*, locus asper & sale-
brosus. Thema est τραχέως, *ia*, *u*, in
fam. Gen. τραχέως, *ia*, *u*, in neut. gen.

D τραχύνω, *ia*, *u*, asper, a, um.

ΤΡΕΙΣ, *ai*, *u*, tres, pl. tant. (Ger-
man. drey.) Ait. 10, 19. ἄνδρες τρεῖς
ἦσαν οἱ, viri tres quærunτ te. Ait.
1, 1. Cor. 13, 13. Genit. τριῶν, trium.
Luc. 10, 36. Ait. 5, 7. ὥσπερ τριῶν ἀλ-
φῆων, trium horarum intervallum.
Dat. τρισί, tribus, Luc. 12, 52. τρεῖς
ἐνὶ δυοῖ, καὶ δύο ἐνὶ τρισί, tres ad-
versus duos, & duo adversus tres. Ac-
cus. τρεῖς, Ait. 20, 3. & c. 25, 1. *u*
τρεῖς ἡμέρας, post triduum. Ait.

Hebr. 13, 5. ἀφιλάργυρος ὁ τρεπόμενος, *A subj.* si Dominus permiserit. Fut. ἐπιτρέψω, permittam. aor. 1. ἐπέτρεψα, permisi, *Matth.* 19, 8. ἐπέτρεψεν υἱὸν ἀπαλῶσαι τὰς γυναῖκας υἱῶν, permisi vobis dimittere uxores vestras. *Act.* 21, 39. ἐπέτρεψέν (1 sing. aor. 1. aē. imper.) μοι λαλῆσαι, permittes mihi loqui, hoc est, liceat mihi verba facere ad hunc populum. *Luc.* 9, 19. ἐπέτρεψόν μοι ἀπελθῆναι (pro ἀπελθεῖν) permittite mihi, ut abeam. Praes. pass. B ἐπιτρέπεται, 1. Cor. 14, 34. καὶ ὅτι ἐπιτρέπεται αὐταῖς λαλεῖν, non enim permittum est illis loqui, scil. coram populo. aor. 2. pass. ἐπέτρεπτο, *Act.* 18, 16. τὸ δὲ Παῦλος ἐπέτρεπτο, Paulo vero permittum fuit.

Τρεπόμενος, εἰς ὅ, seu τρεπόμενος, εἰς ὅ, tropaeum, monumentum τῆς τῶν πολεμίων τρεπῆς, confessorum in fugam vel devictorum hostium, 2. Macc. 15, 6. συστήσας τρεπόμενον: statueret tropaeum.

Τρεπῶν, f. ἦσω, converto me; revertor.

Τρεπόμενος, in fugam verto. Praes. pass. τρεπόμεμαι, ἔμει, in fugam vector, p. p. ποτρεπόμενος, 1. Macc. 4, 20. aor. 1. ἐτρέπωμαι, in fugam versus sum; a sequenti

Τρεπῆ, ἦς, ἦ, conversio, mutatio, *Isa.* 1, 17.

Πολύτρεπος, εἰς ὅ, ἦ, variorum morum, vertumnus aliquis, seu Proteus. *Phocyl.* ἀπὸ μὴ πίστευ, πολύτροπός ἐστιν ὁμιλόμενος, populo ne crede, versatilis ingenii est vulgus, est bellua multorum capitum.

Πολυτρέπως, Adv. multis modis, *Heb.* 1, 1.

Ἀνατρέπω, subverto, legitur tantum bis, idque in praesenti. 2. Tim. 2, 18. *Tit.* 1, 11.

Προσανατρέπω, insuper subverto, f. ψω, *Sir.* 13, 23.

Ἀποτρέπω, averto, avoco, deterreo, dehortor, *Ilocr.* δότρεπεν τῶν ἀμαρτημάτων, a peccatis avocare, δαπνίτρεμαι, in med. form. averfor, 2. D Tim. 3, 5. καὶ τῆς δαπνίτρεως ὁ hostes averfare.

Διατρέπω, averto, pudore injecto deterreo.

Ἀδύετρεπος, εἰς ὅ, ἦ, qui averti vel abstrahi nequit; i. impudicus, verecundus, *Sir.* 42, 11.

Ἐπιτρέπω, permitto, 1. Tim. 2, 12. γυναῖκα δὲ διδάσκου σου ἐπιτρέπω, mulieri vero docere non permitto. 1. Cor. 16, 7. εἰς ὅ Κόρινθιοι ἐπιτρέπη (praes.

A subj. si Dominus permiserit. Fut. ἐπιτρέψω, permittam. aor. 1. ἐπέτρεψα, permisi, *Matth.* 19, 8. ἐπέτρεψεν υἱὸν ἀπαλῶσαι τὰς γυναῖκας υἱῶν, permisi vobis dimittere uxores vestras. *Act.* 21, 39. ἐπέτρεψέν (1 sing. aor. 1. aē. imper.) μοι λαλῆσαι, permittes mihi loqui, hoc est, liceat mihi verba facere ad hunc populum. *Luc.* 9, 19. ἐπέτρεψόν μοι ἀπελθῆναι (pro ἀπελθεῖν) permittite mihi, ut abeam. Praes. pass. B ἐπιτρέπεται, 1. Cor. 14, 34. καὶ ὅτι ἐπιτρέπεται αὐταῖς λαλεῖν, non enim permittum est illis loqui, scil. coram populo. aor. 2. pass. ἐπέτρεπτο, *Act.* 18, 16. τὸ δὲ Παῦλος ἐπέτρεπτο, Paulo vero permittum fuit.

Ἐπιτρέπη, ἦς, ἦ, procuratio, *Act.* 26, 12.

Ἐπιτρέπος, εἰς ὅ, procurator, *Matth.* 20, 8. *Luc.* 8, 3. Tutor, *Gal.* 4, 2. καὶ ἐπιτρέπεις ἐστὶν, sub tutoribus est.

C Ἀνεπιτρέτως, adv. citra permissionem; irrevocabiler, 3. Macc. cab. 1.

Ἐκτρέπωμαι, deflecto, exorbito; diverto, averfor. 1. Tim. 6, 20. ἐκτρέπόμενος τὰς βιβλάς κηρυττάντων ἀβερσаре profanos illos de rebus inanibus clamores. aor. 2. pass. ἐξετρέπην, deflexi, 1. Tim. 1, 6. ἐξετρέπην εἰς ματαιολογίαν, deflexerunt ad vaniloquentiam. aor. 2. pass. subj. ἐκτραπῶν ἦς, ἦ. *Hebr.* 12, 13. ἵνα καὶ ὁ χαλὸς ἐκτραπῇ, ne id, quod claudum est, amplius luxetur. Luxari est diverti a commissa offum. hoc est, ne amplius novo offendiculo periclitetur. *Me-laphora.* Fut. 2. pass. 2. Tim. 4, 4. ἐπὶ τὰς μύδας ἐκτραπήσονται, ad fabulas deflectent.

Ἐτρέπω, pudefacio, 1. Cor. 4, 14. οὐκ ἐτρέπων υἱάς, non pudefaciens vos ἐντρέπωμαι, revereor, *verb. med.* *Luc.* 18, 2. καὶ ἀνδρῶν καὶ ἐντρέπονται, ad fabulas deflectent.

ιδρ. & hominem non reuerens. ibid. v. 4. σύν ἐντρέποναι, non reuercor, Hebr. 12, 9 ἐντρέπονόμεθα (1. plur. imperf. med.) reuercebantur. aor. 2. pass. ἐντρέποντο, erubui, 2. Thess. 3, 14 ἵνα ἐντρέπη (aor. 2. pass. subj.) ut erubescat. Sir. 4, 25 ἀπὸ τῆς ἀπαιδοσύης σου ἐντρέψη, (aor. 2. pass. imper.) de inscitia tua erubescito. Ex. 10, 3. ἴσως τίνος ἢ βούλῃ ἐντρέσθῃς (aor. 2. pass. inf.) ut; Quousque non vis me reuereri? Matth. 23, 37 ἐντρέψησιν (3. pers. fut. 2. pass. indic.) τὴν γῆν μου, reuerbuntur filium meum. ἐντρέπονόμεθα ergo est fut. 2. pass. formatione, medium verò significatione. conf. Marc. 12, 6. Significatio verò ἡ ἐντρέπονόμεθα orta videtur ex eo, quod ii, quos pudet, faciem solent advertere, & in se convertere ipsos, ab iis, quorum aspectum non sustinent. Hinc impudentes, qui frontem non advertunt, dicuntur perfricte frontis.

Ἐντρέπη, ἡ, ἢ, (à prat. med. ἐντρέπονται) pudor, verecundia, 1. Cor. 6, 5. & c. 15, 34. ὡς ἐντρέποντο ὑμῖν λέγω, ad pudorem vobis incutiendum dico; hoc est, hæc dico, ut vos pudeat tanta ignorantia.

Περγεινόμεθα, adhortor, ἀπαξ λέγεται, semel legitur Act. 18, 27. ὡς περγεινόμενοι (aor. 1. med. part.) adhortati. Isocr. λόγος ἀντιπερὶ πικρὸς. oratio adhortatoria (λόγος δὲ ἀντιπερὶ πικρὸς, oratio dissuasoria.)

Περγεινόν, proprie circumverto, circumago, redigo. Act. 26, 24. καὶ ἡ Παῦλος, πὲρ περὶ αὐτοῦ γογγίζοντος εἰς μαλακίαν ἀντιπερὶ, insanus Paulus, multa litera te ad insaniam redigunt.

Ἀτραπὴς, ἡ, ἢ, via trita, non habens diverticula; ex qua non licet τραπῆν, divertii. Ex τραπῶ, quod Ionicum est pro τρεῖν, & a privi. Sap. 8, 10.

TPE'Ω, alo, nutritio. (similimum Hebræo תִּרְפָּה téraph, cibum) Luc. 12, 20. καὶ ὁ Θεὸς τρέφει αὐτὰς, & Deus alit eos. Apoc. 12, 6. ἵνα τρέψων, ut alerent. Fut. Σεΐσω, alam; ubi est 9 pro τ. Scilicet in presenti pro θείῳ legimus τρέψω ne duplex concurrat aspiratio. Prat. τρέψω. Prat. pass. τρέσσωμαι, Luc. 4, 16. ὃ ἐν τῷ παιδείῳ, ubi erat educatus, hinc ortum est

Θρίμμα τ, & pecus. Job 4, 12. a. 1. & c. ἰδρῖνα, alui, Matth. 25, 37. καὶ ἰδρῖναίμεθα. & aluimus. Jac. 5, 5. καὶ ἰδρῖνατε τὰς καρδίας ὑμῶν, nutritivis corda vestra, hoc est, vobis indulgissis, frenos libidinibus laxastis fecistis quicquid lubuit. Act. 12, 20. Ἀλῶ τρέφεται αὐτῶν τὴν χώραν ὑπὸ τῷ βασιλικῷ, eo quod aleretur regio ipsorum ex regis ditione. à prat. med. τρέσσω oritur

Τρεφὸς, ἡ, ἢ, alitor seu altor, nutritrix. 1. Thess. 2, 7. ὡς ἂν τρεφὸς θάλασση πὲρ ἰωνῆς τέκνα, ut si nutritrix fovet liberos suos.

Τρεφὸς, ἡ, ἢ, alimentum, nutrimentum, Matth. 10, 10. ἀλλ' ὁ ἱερῶν τῶν τρεφῶν αὐτῶν ἐστίν, dignus est operarius alimento suo. Act. 2, 46. μετὰ λαμβάνοντες τρεφῶν, assumebat cibum.

Act. 27, 34. ἀπολαβεῖν τρεφῶν, assumere cibum ibi & 36. ἀπολαβόντες τρεφῶν, ceperunt cibum. Hellenismus. Non tantum verba desiderii regunt Genit. sed

etiam verba alia, quorum actio conjuncta est cum desiderio. Errant, qui putant esse syncedochen, quævis est in Gallico sermone prendere du pain, h. e. accipere panis scilicet particulam. Act. 27, 38. κορεσθέντες τρεφῶν, saturati cibo. Jac. 2, 15. ἡ ἰσχυρία τρεφῶν, quotidiani victus.

Ἐντρέφω, externos milites alens; unde

Ἐντρέφω, αἱ, ἢ, ipsa actio alendi milites externos & stipendii illis præbendi.

Ξενοτεγφίω, ὤ, externos milites a-
lo, vel mercede conduco. 2. Macc. 10,
14. Ex ξινοῦ, peregrinus, ἔ τρι-
φω

Παιτεγφίω, ὤ, ὅ, ἡ, omnium nu-
tritor & altor, Sap. 16, 25. τῇ παιτο-
τεγφίᾳ συνεδωρεῖ, omnia nutriende mu-
nere suo. Ex πῦ, ἔ τεγφός,

Παιτεγφίω, ὤ, ὅ, ἡ, idem.

Πολιμοτεγφίω, ὤ, bellum nutrio,
bellum foveo, 2. Macc. 10, 14. αὐτοῖς
τῆς Ἰουδαίας ἐπιδιμοτεγφίᾳ, bellum a-
pud Judaeos nutritabat.

Σωίτεγφίω, ὤ, ὅ, ἡ, una educatus, 2,
Αἴ. 13, 1. νεύι σωίτεγφον, simul educa-
tum, enutritum. γλυκύ πᾶν σωίτεγφον,
Prov. dulce est omne simul enutritum;
ἀσφαλὺν αὐτὸν ἐκ τούτων, qđi una nobis-
cum adoleverunt, jucunda nobis est
ut plurimum consuetudo.

Σωίτεγφίω, ὤ, ὅ, ἡ, idem qđod
σωίτεγφίω, 1. Macc. 1, 7.

Τεκνιτεγφίω, ὤ, liberos educo. Fur.
ἡσω. Πρατ. τεκνιτεγφίᾳ, aor. 1. act.
ἐπικνιτεγφίᾳ, 1. Tim. 5, 10. vox com-
posita ex τέκνον ἔ τεγφίω, alo, qđa
vox utitur Homerus ἑδνός. γ. vel po-
tius est à nomine

Τεκνιτεγφίω, ὤ, ὅ, ἡ, liberorum al-
tor.

Ἀνατρέφω, enutrio. ἀνατρέφωμαι,
alor. aor. 1. med. ἀνατρέφωμαι, alui,
Αἴ. 7, 21. Part. praet. pass. ἀνατρεγμ-
ένῳ, educatus, Αἴ. 22, 3. aor. 1.
pass. ἀνατρεγμῆς, nutritus fui. Αἴ. 7,
20. ὅς ἀνατρεγμὴν πατρὸς τρεῖς ὥς τῷ ἑ-
κῷ ἔ πατρὸς ὡν, qđi fuit nutritus
mensis tres in adibus patris sui.

Ἀνατρέφω, ὤ, ὅ, ἡ, educatio. 2. Macc.
6, 13.

Βυστεγφίᾳ, ὤ, ὅ, ἡ, in profundo
nutritus; epistibeto balena seu ceti, 3.
Macc. 6.

Διατρέφω, alo, unde est
Διατεγφίᾳ, ὤ, ἡ, alimentum, 1.
Tim. 6, 8.

Ἐντρέφω, enutrio, Eph. 5, 29.

Ἐντρέφω, nutrio, ex qđo legitur tan-
tūm part. praet. pass. 1. Tim. 4, 6. ἐντε-
γφίᾳ, innutritus.

Σωτρέφω, simul educo, nutrio;
Pl.

ΤΡΕΨΩ, proprie curro, (affines
Hebr. תָּרַץ dērech, via. à qđo Hebr.
verbo est Germano-Belgicum dreschen)
per metaph. transfertur ad curricu-
lum vita humana, vel muneris fun-
dationem vel felicem progressum, vel vi-
res liberi arbitrii. 1. Cor. 9, 26. ἐγὼ τρέ-
χω ὡς τρέχω, ego itaqđe sic curro.
Joh. 20, 1. τρέχει, currit 1. Cor. 9, 24.
πάντες μὲν τρέχουσιν, omnes qđidam
currunt. Jer. 23, 21. αὐτοὶ ἀπίστειλα τῶ-
ντες ἀσφύται, ἡγὰρ αὐτοὶ τρέχουσιν, non
misi istos prophetas, ἔ tamen cur-
runt. 1. Cor. 9, 24. ὅπως τρέχετε (2.
plur. praet. act. imper. act.) ἵνα κατα-
λάβετε, sic currite, ut comprehendatis.
Gal. 2, 2. μήπως τρέχω (1. pers.
praet. subj.) ne currerem, 2. Thess. 3, 1.
ἵνα ὁ λόγος ἔ Κουρίᾳ τρέχῃ (3. sing.
praet. subj.) ut verbum DOMINI cur-
rat. Hebr. 12, 1. τρέχουσιν (1. plur.
praet. act. subj.) ἔ ἀσθενήσαντες ἡμεῖς ἀ-
γωνίαν, decurramus propositum nobis
stadium. Rom. 9, 16. εἰς τὴν τρέχοντες
neqđe currentis est. Imperf. ἔτρεχον
currebam. Gal. 5, 7. ἐτρέχετε καλῶς
currebatis bene. Fut. σπείσω, Πρατ.
διδέξωμαι, aor. 2. ἔδραμον (ab inus-
itato δρᾶμι) cucurri, Phil. 3, 16. αὐτοὶ
eis κατὸν ἔδραμον, non frustra cucurri.

Marc. 5, 6. ἔδραμον cucurrit. 2. 2. act.
imper. δάμιε ἵνα currite, 1. Sam. 20, 36.
à praet. med. δίδραμα est

Δάμιε, ὤ, ὅ, ἡ, Αἴ. 13, 25. cursus;
ἀνέμεται vel πλεῖν ἔ δάμιε explore;
σιν

seu absolvere cursum *Alt.* 20, 24. 2. A

Tim. 4, 7.

Δεξιός, ὁ, cursor. *Amos* 2, 14. *Job.* 9, 25. βίβλ. καὶ ἰσχυροτέρως δεικνύει, *Hebr.* dies mei velociores fuerunt cursore. *lit.* à prat. med. inusitato τέταρτος sunt seqq.

Τεχὼς, ὁ, rota, *Sir.* 33, 5. item curriculum per metonym. efficit. metaphorice τεχὼν ἢ ὕψους scil. ἡμῶν, totius vite nostre curriculum inde à nativitate usque. *Jac.* 3, 6. B beret.

Τεχὼς, ὁ, cursus,

Τεχνία, ἡ, ὁ, orbita, *Hebr.* 12, 13. τεχνία ὁδὸς ποιήματα, rectas orbitas facite, hoc est, rectum cursum tene.

Ἀντρέχω, decurro, recuro. *Sir.* 32, 12. ἀντρέχε εἰς οἶκόν, καὶ μὴ ῥυγῆ, accurre in domum, & ne desideas.

Ἐντρέχω, incurro, convenio, quædro, inhæreo.

Ἐντρέχεις, ὁ, ὁ, ἡ, velox, soles, diligens. *Sir.* 31, 22.

Ἐντρέχεις, αἰ, ἡ, discursus, diligentia, industria.

Κατατρέχεις, ὁ, ὁ, ἡ, versutus, ingenio dexter.

Ἐπιτρέχω, incurso, irrumpo. *Susan.* 6, 19. καὶ ἐπιδραμον αὐτῇ, & incursabant in illam.

Παρετρέχω, prætercurro, prætereo, præterlabor. *Sap.* 5, 9.

Ἐντρέχω, intro curro, *Alt.* 12, 14. εἰσδραμον (part. aor. 2. act. g. f.)

Ἰπποδρόμος, ὁ, ὁ, hippodromus, circus.

Ἰπποδρόμα, αἰ, ἡ, cursus equestris.

Ἰπποδρόμος, πρῶτος, Neptunus, equestrium certaminum præses.

Κατατρέχω decurro. *Alt.* 21, 32. καταδραμον (3. sing. a. 2. act.) ἐπ' αὐτῶν, decurris ad illos.

Καταδραμον, ἡ, ἡ, incurfus, decursus, 2. *Marc.* 5, 3.

Συντρέχω, concurro.

Συνδραμον, ἡ, ἡ, concursus, *Alt.* 21, 30. συνδραμον ἢ λαὸν, concursus populi.

Ἐπιωτρέχω, ita concurro cum aliis, ut incumbam. *Marc.* 9, 25. ἰδὼν ὅτι καὶ ὁ ἰσχυρὸς ἐπ' ἐπιωτρέχει ὁ χυλός, quum autem vidisset JESVS, ita concurrere turbam, ut ipsi incumbant.

Πετρέχω, percurro, *Marc.* 6, 55.

Προτρέχω præcurro, cursu alium anteverto. aor. 2. act. προδραμον, præcurri, *Job.* 20, 4. προδραμον πέτρων ἢ πέτρων, præcurrit citius Petro. *Luc.* 19, 4. προδραμον, præcurrent, *Job.* 20, 4.

Προδραμον, ὁ, ὁ, præcursor, *Hebr.* 6, 20. ἐπὶ προδραμον ὑπὲρ ἡμῶν εἰσῆλθεν ἰσχυρὸς, quod (nempe in calum.) præcursor pro nobis ingressus est JESVS.

Προτρέχω, accurro, *Marc.* 9, 15. προτρέχοντες ὑπὸ ζαντο αὐτῶν, accurrentes salutabant eum. aor. 2. act. προδραμον, accurri, *Marc.* 10, 17. & *Alt.* 18, 2. προδραμον (part. aor. 2. act.) accurrens.

ὑπὸ τρέχω infra cursu deferor. *Alt.* 27, 26. ὑπὸ δραμον (part. aor. 2. act.)

Διαδραμον, ὁ, percurro. med. διαδραμον, διαδραμον, *Sap.* 3, 7.

Εὐδραμον, ὁ, rectum cursum teno, *Alt.* 16, 11.

TPEΩ (ἀτρεω, unde est Latine rui tero, vexo, & hoc à Chald. VTR tera destrere,) tremo, contremisco, trepido, horreo. Fut. τρέσω.

Τρέμων, idem, *Marc.* 5, 33. ἢ τρέμων

E e e 2

φ 66

φειδυσσά καὶ τρέμουσα, *muller autem A*
metuens & tremens. 2. Pet. 2, 10 δό-
ξαι ἢ τρέμειν βλασφημεῖν, *non hor-*
rent dignitates probris incesse. à
prat. med. τέτρεμα derivatur

Τρέμα, ἡ, ὁ, tremor. Eph. 6, 5.
με φόβου καὶ τρέμειν, *cum timore &*
tremore. Marc. 16, 8. ἦτοι ἢ αὐτὸς
τρέμα, *tenebat verò eas pavor.*

Τετρεμία, tremo, f. ἦσα, aor. 1. ἔτρε-
μησα, tremui, 1. Macc. 2, 24.

Ἐτρεγμα, ἡ, ὁ καὶ ἡ, tremefactus, B
Ait. 16, 29. ἔτρεγμα Ἰουδαίου πρὸς ὁ-
πιστὸν τοῦ Παύλου, *tremefactus accidit*
ad pedes Pauli. Hebr. 12, 21. ἐκφοβός
εἰμι καὶ ἔτρεγμα, *expavescens sum*
& tremebundus.

Ἄτρεμος, ἡ, ὁ, ἡ, intrepidus, a.

Ἄτρεμος, intrepidè.

††† ΤΡΙΒΟΛΟΣ, ἡ, ὁ, tribu-
lus, Distel. herba frugibus inimica.
à Plinio inter terra pestes numeratur.
Matth 7, 16. Heb. 6, 8.

ΤΡΙΒΩ, tero, contero, tundo,
comminuo. Fut. τρήσω. Prat. τρί-
ψα. aor. 1. ἐτέριψα. Prat. pass. τίτρη-
μαι. aor. 1. ἐτέριθην. Prat. med. τί-
τρησα, unde est

Τρίβη, ἡ, ἡ, semita à viatoribus
trita. Matth. 3, 3. δὲ δεικνύει πρὸς
τρίβην, *complanate semitas.*

Διατρίβω, commoror, degeo. Ait.
16, 2. imperf. διέτριβον, *degebam,*
versabar. Job. 3, 22. & c. 11, 14. Ait. D
12, 19 & c. 14, 28. & c. 15, 35. & c. 25,
14. aor. 1. διέτριψα, *commoratus*
sum. Ait. 14, 3. & c. 20, 6. & διέτριψα-
μεν ἡμέρας ὀκτώ, *ubi commorati su-*
mus dies octo.

Διατρίβη, ἡ, ἡ, doctorum & phi-
losophorum disputatio.

Ἐκτρέβω, extero.

Ἐκτελιμα, αἰτῶ, ὁ, id quod aliquid
erimus vel extergimus, manui-

Συνεκτρέβω, simul extero, *slido; ex-*
termino. Sap. 11, 19.

Παρατρέβω, ἡ, ἡ, praepostera
& perversa exercitatio, 1. Tim. 6, 5.
παρατρέβω, *disputationes inutiles,*
noxia & pestilentis.

Σωτρέβω, contundo, qvasso, Luc.
9, 39. In passiva forma legitur Marc.
5, 4. σωτρεΐσθαι (prat. pass. inf.)
constritas fuisse. Matth. 12, 20. κάλα-
μον σωτρεμύδρον (part. praf. pass.)
ἢ καπνὰ ἐξ ἀρουδινῶν qvassatam non
confringet.

Σώτελιμα, τῶ, ὁ, contritio,
Rom. 3, 16.

Σώτελις, εἰς, ἡ, idem.

Σωτρεΐω, ἡ, ἡ, contritio, commi-
natio, concussio, 1. Macc. 4, 32. aor. 1.
pass. σωτρεΐσθην, *contusus fui.* fut. 2.
pass. σωτρεΐσθησμαι, Job. 19, 36. ὅτι
ἢ σωτρεΐσται αὐτῷ, *non confringe-*
tur ullum os ipsius.

C Χεγιοτρεΐω, ὦ. Fut. ἦσω. tempus
terro, Ait. 20, 16. χεγιοτρεΐσμαι, aor.
1. inf. ab ind. ἐχεγιοτρεΐσθαι, *tempus*
trivi.

ΤΡΙΨΩ, strideo, verbum ex sono
factum, ἀπὸ τοῦ λείψανος, *semel legi-*
tur Marc. 9, 18. τριψὶ τὰς ὀδόντας
stridet dentibus.

Τρύβω idem fere quod τρέβω, mur-
muro, susurro, proprie est turturis,
qvi hinc nominatur

Τρυγών, ὁ, ἡ, unde proverbium
τρυγὼν λαλεῖται, *turture vocalior.*
Luc. 2, 24. ζῶντων τρυγῶν ἢ δύο
ισοσῶς πείσονται, *par turturum, aut*
duos pullos columbarum.

† ΤΡΟΦΙΜΟΣ, ἡ, ὁ, Trophi-
mus, Ait. 20, 4. vir Ephesius. τρεψι-
μος, ἡ, ὁ, altor, qvi alit. item alu-
mus. τρεψίμου, ἡ, ἡ, materfamilias,
hera. à τρεφός, ὅ, ὁ, nutritor, altor,
quod est à prat. medio τέτρεφα. &
hoc ab aor. 2. Ait. ἔτρεφοι, & hoc à
Themate

Themate τρέφω nutritio, alo. *Fut. 3gi-*

TPYBAION ἑ τρυβλίον, u, ὅ, cacinus, paroplis, pátina, *Matth. 26, 23.* ὁ ἐμβάψας μετ' ἐμῆ ἐν τῷ τρυβλίῳ τῇ χειρὶ, qđi intingit micum manum in catino. *Marc. 14, 20.* eis ὅ τρυβλίον, in catinum. τρυβλίον in qđod βάλλον τὴν τεύχερα, iurunda panis in liqđido madefacienda, intrita.

TPYΓH, u, ἡ, triticum, hordeum, fruges. item vindemia, sic dicta a vino demendo.

Τρυγῶ, ὦ, fruges colligo. item vindemia, uvas decerpo. *Luc. 6, 44.* ἔδεν ἐν βάρῃ τρυγῶσι σαφυλῶν, neqđe rubo decerpunt uvas. *Fut. τρυγίσω.* aor. 1. ἐτρυγισαί, vindemiavi. *Apoc. 14, 19.* ἐτρυγισαί τὸν αἰνῶλον τὸν γῆς, vindemiabit vineam terra. *Apoc. 14, 18.* τρυγισσόν (aor. 1. imper.) τὸς ἐτρυγας τὸν γῆς, vindemia botros terra, hoc est, decerpe uvas seu racemos.

Τρυγητής, ἥρ, ὁ, ὅ τρυγητής, ἄ, frugum collector, vindemiator, *Sir. 33, 16.*

Τρυγητής, ἄ, ὁ, frugum collectio, vindemia, *Sir. 24, 27.*

TPYΠΩN, vide τρέψω.

TPYΠA, u, ἡ, foramen.

Τρυπίων, ὦ, terebro.

Τρυπίσμα, ἥρ, ὅ, foramen, *Matth. 19, 24.* ὁ τρυπίσματ' ἱαφίδ', per foramen acus.

† TPYΦAIN A, u, ἡ, Tryphæna. nomen mulieris Græcum, significat deliciosam, delicatulam. a nomine τρυφῆς, ἡς, ἡ, delicie. a themate δευπῖω. *Futur. ψω,* frango, comminuo, contero. Deliciae & voluptates frangunt animum hominis, & virum effeminant, *Rom. 16, 12.* Unde & τρυφῶσα, ὥσιν, ἡ, male enim per i scribitur, nomen itidem femina ibid. illis verò, qđi τρυφῶσι per i scribunt,

A videtur sic dicta ex τρω, qđod in compositione significat ter, & φάω, qđod est part. pres. att. a verbo φάω, luceo, q. d. ter lucens. Partic. φάων, φάων, φάω, lucens. φάωσι legitur apud Aratum. Sicut verò pro φάωσι dicimus βοῶσι: ita etiam pro φάωσι φῶσι.

TPYXΩ, tero; vexo, affligo. Pass. τρύχαμαι, vexor. imperf. ἰτρυχόμην, *Sap. 11, 11.* Idem qđod φέβεν

TPYΩ, tero, attero, idem qđod τείρω, unde ortum esse videtur. (δδυσ. d. ἔτερε ὃ γαστέρε λιμός, vexabat verò ventrem fames.) a prat. pass. τίτρυμαι est

Τρύμα, τρω, ὅ, foramen.

Τρυμαλία, ἄς, ἡ, idem, *Marc. 10, 25.*

ὁ τρυμαλίας τ' ἱαφίδ', per foramen acus. *Luc. 18, 25.*

† TPΩAΣ, ἄδ', ἡ, Troas, civitas Asia maritima. *Act. 16, 8.* foritè a Troibus ita appellata. Τρως est nomen proprium Regis Troja, ut habet Ovidius. itemqđe Vergilius *Georg. 3.* videtur nomen adeptum a Græco themate τρέω, perforo, pro qđo usitatum est πτρέω, sicut a δῶν δίδωμι dicitur δῶς, ita ὅ a τρέω τρέω, q. d. perforator, penetrator, terebrator.

† TPΩΓYAAION, u, ὅ, Trogyllium. *Act. 20, 15.* nomen urbis, compositum ex τρέω, comedo, rodo. τρέω, ὥς, ἡ, rosio, & γύλλω, u, ὁ, vas vimineum, quo milites asservabant cibos, quum ad bellum proficiscebantur. Sic ergò dicitur q. cella penuria.

TPΩΓΩ edo. *Fut. τρώξομαι.* Prat. πτρώχα. aor. 2. ἔφαγον. *Matth. 24, 38.* *Joh. 6, 54-57-58.* & c. 13, 18.

TYΓXANΩ, adipiscor, (regis Genit.) sum. *Luc. 10, 30.* ἀφίρτες ἡμε-

Θαυή τυγχάνοντες, eo seminece relicto. A. Ait. 24, 2. πολλὰς εἰρήνης τυγχάνοντες, multam pacem consequentes. Fut. τὸ δοῦμα (à τὸ δοῦμα fabricor) aor. 2. ἔτυχον, 1. Cor. 14, 10. εἰ τύχοι (3. sing. aor. 2. ait. opt.) si casus tulerit. 2. Tim. 2, 10. ἵνα σωθῇται τύχῃ (aor. 3. subj.) ut salutem adipiscantur. part. aor. 2. τυχών, ὅσα, οἱ, vulgaris, e. ob- vius, communis. Ait. 28, 2. ὁ τυχὼ- σαι φίλας θανάτων, non vulgarem hu- manitatem. Ait. 19, 11. θαυμάσις τυχόνται, miracula non vulgaria, hoc est, quæ alia antebac alibi vidissent, non passim obvia, in quæ quibus incidere pos- set. τυχόν, forte Ait. 1. Cor. 16, 6. Præter, ait. τυχόντος Hebr. 8, 6. Legi- tur Iliad. γ. 101. Et passim. 3. Macc. 5. ἡσδα πῆς βασιλείας αὐτῶν τυχόντες, istud auxilium ejus consecuti. 3. pers. præter, pers. pass. τυχόν, paratus est, (pro τυχόν) abjecto 2)

Ἐτυγχάνω, interpello, (proprid, C occurro alicuj præcandi causa. Sic Abigail occurrit Davidi. Sam. 25, 18. Et deprecata est imminentem cla- dem.) Rom. 8, 34. ὁ ἐτυγχάνει ὑμῶν, quæ interpellat pro nobis. Hebr. 7, 25. εἰς τὸ ἐτυγχάνειν, ad interpel- landum. Ait. 25, 24. ἐτυγχόν (4. 2.) μοι, compellaverunt me. ii. genera- liter occurro, incido in aliquem, 2. Macc. 2, 27. τὸς ἐτυγχάνον, inciden- tibus, scil. in hunc librum, i. e. legen- tibus.

Ἐτιόλεις, sive, ἡ, interpellatio, præ- ces. 1. Tim. 2, 1. Et c. 4, 5.

Ἐπετυγχάνω, interpello, inter- cedo. Rom. 8, 26. αὐτὸς πνεῦμα ἐπε- τυγχάνει ὑμῶν, ipse Spiritus in- tercedit pro nobis.

Ἐπιτυγχάνω, potior, assequor, legitur tantum in aor. 2. ait. idque quæter. Rom. 11, 7. ἡ ἐκλογὴ ἐπιτυχῆς, electio (hoc est, electi) assecuta est.

A. Hebr. 11, 33. ἐπιτυχῶν ἐπαγγελιών, ade- pti sunt promissiones.

Ἐπιτυχῆς, ἰ, ὁ, ἡ, qui voti sui compos fit.

Ἐπιτυχῆς, αἰ, ἡ, prosper successus, eventus. Sap. 13, 19.

Κατετυγχάνω, oro contra ali- quem.

Παρετυγχάνω, obvius fio, Ait. 17, 17. ὅς τις παρετυγχάνοντας, cum quibusvis obvis seu occurrentibus.

Συντυγχάνω, convenio, cum Da- tid. Luc. 8, 19. ὅσα ἰδούμενα συν- τυχόν αὐτῷ, id est, ὅσα, non poterant cum convenire propter turbam.

Τύχη, αἰ, ἡ, felicitas, quæ vox in N. T. non legitur, Gen. 30, 10. in ver- sione LXX. legitur. Sic Germanice Glück von gelingen. i. affine nomini γλῶσσι. Quid de Fortuna gentiliam sentire liceat, lege NB. Exegesis Job. Piscatoris in Aphorismos Loc. VI. Aph. 11. Et docet Augustinus quæ scripsit: pœnitent me, quod scribens contra Academicos, toties usus sum vocabulo fortune. Video enim ho- mines in pessima consuetudine habere, ut, ubi dicere deberent, hoc DEUS vo- luit, dicant, hoc fortuna voluit. h. i. Retract. c. 1. Fortuna Gentilium est blasphemia, quam Diabolus ex- spuit in divinam providentiam.

Ἀτυχῆσαι, ἡ, miseria, infortunium, D 2 Macc. 12, 30.

ΤΥΛΟΣ, αἰ, ὁ, callus seu callum, hoc est, cutis in aliqua corporis parte, quæ ex crebris laboribus obdu- ruit.

Τύλη, αἰ, ἡ, culcitra.

Τυλίω, in modum culcitæ seu straguli convolve.

Ἐτυλίω, involvo, Matth. 27, 59. Luc. 23, 53. ἐτυλίξαν (3. sing. aor. 2. ait.) αὐτὸν σινδόνι κατὰ, involvit il- lud sineone pura. Job. 20, 7. ἐτυ- λην.

τυλιγμένον, involutum. (part. pres. A pass.)

ΤΥΠΤΩ, verbero, (affine Hebr. *תפף* *tepofo*, pulsabit) *Matth. 24, 49.* *τυπτεν* τὰς συνάγωγας, verberare conserbos, imperfi. *τυπτον* (3. plur.) verberabant. *Marc. 15, 19.* Part. 1. *Cor. 8, 12.* *τύπτοντες* αὐτῶν τὴν συνείδησιν, vulnerantes eorum conscientiam. Fut. *τύψω*, eis, *ω*, in N. T. non legitur, sed *Act. 23, 3.* *τύπτεν* σε μέλλω ὁ Θεός, percutes te Deus. *τύπτοιμαι*, verberor, vapulo, cædor. *Act. 23, 3.* *κελεύεις* με *τύπασθαι*, jubes me cædi. à *πτα*, med. *τύπναι* derivatur.

Τύπος, *υ*, ὁ, proprie significat notam incisam, insculptam, pulsatione seu percussione effectam quælibet fabri ferrarii, securis, bipennes, ferræ, &c. consignare solent, ein eingeschlagenen Zeichen. proprie accipitur *Joh. 20, 25.* *τίαν* μὴ ἴδω *τὸν* τύπον τῶν ἁλῶν, nisi videro vestigium clavorum. *typus* seu signum rei futuræ. 1. *Cor. 10, 11.* vide supra *οὐκ* ἔστι *εἰκών*. *imago*, *figura*, *Rom. 5, 14.* ὅς ἐστι *τύπος* ὁ μέλλοντος, quæ est imago futuri. *forma*. *Act. 7, 44.* *τὸν* τύπον, ὁ ἰωακὴμ, juxta formam, quæm viderat. *Simulacrum*. *Act. 7, 43.* τὰς τύπους ὅς ἐποίησαν, simulacra quæ fecit. *exemplar*, *exemplum*. *Phil. 3, 17.* ἔχετε τύπον ἡμῶν, habetis nos pro exempla. vi. 1. *Tim. 4, 12.* *τύπος* γενῆ, esto exemplar. 2. *Thess. 3, 9.* ἵνα τὸν τύπον δώδω ἐἴς τὸ μιμεῖσθαι, nos exemplum dæmus ad imitandum. brevis summa seu argumentum. *Act. 23, 25.*

Ἀντύπος, *υ*, ὁ, proprie quæ instar dura incisus repercutit, ideoque pro refractario accipitur, quæi relinquitur. In N. Test. legisur tantum in n. g. & significat typum à regione respondentem alii typo. 1. *Pet. 3, 21.* ὅτι καὶ ἡμεῖς

ἀντύπον τῷ σάκκῳ βάπτισμα, cui rei nunt respondens exemplar baptismus nos quodque servat.

Τυπώ, infirmo, figuro, signum imprimo, f. ὥσα, aor. 1. ἐτύπωσα, *Sir. 38, 30.*

Ἀνατυπώ, ὦ, ἔ, ἀνατυπούμαι, reformo, typo represento. *Sap. 14, 17.*

Διατυπώ, infirmo, conformo, melius dispono. Item reformo, muto. *Sap. 19, 6.* ὅλη ἡ κτίσις διατυπύτο (3. sing. imperf. ind. pass.) *τοῦ* creatura mutabatur.

Ἐκτυπώ, ὦ, exprimo, effingo.

Ἐκτύπωμα, ατ, ὦ, ἔ, effigies, expressio.

Ἐντυπώ, ὦ, incido, insculpo, z. *Cor. 3, 7.* ἐντυπωθήσεται ὁ λίθος, informatum in lapidibus.

Ζηλότυπος, *υ*, ὁ, q. ζήλος τυπεῖς, zelo percussus.

Ἰκετυπώ, ὦ, oculis imaginem rei subicio, represento, adumbro.

Ἰκτυπώσις, εἰς, ἡ, exemplar, 1. *Tim. 1, 16.* expressa forma, 1. *Tim. 1, 13.* ἡκτυπώσιν ἔχει ὑμῶν λόγων, expressam formam tenetis sanctorum verborum.

Τύμπανον (pro τόπανον, *υ*, τὸ, quod ipsum etiam usitatum est, & significat instrumentum bellicum, quo cietur sonus) tympanum. *Hebr. תוף* *toth*, à *sono*. fustis; it. supplicium ejus, quæi fuste necatur, 2. *Macc. 6, 19.*

Τυμπανίζομαι, instar tympani distendor, *Hebr. 11, 35.* ἄλλοι δὲ *τυμπανίσαντες* (3. plur. aor. 1. pass.) alii disenti fuerunt, & distracti, quæi admodum corum in tympano distenditur. It. fustigo, flagello.

Ἀποτυμπανίζομαι, fiduculis extendendo, fustibus concido; torqueo, 3. *Matth. 3.* αἰχλῆς βαπτίσεως ἀποτυμπανίζομαι.

νιδίσται, probrosissimis tormentis *A* torq̄buntur.

Κτυπία, ὁ pulsu sonitus cico, strepo, strepito; factum ex τυπία pro τυπία pleonasmō. Hinc

Κτύπος, ὁ, sonitus, strepitus, Sap. 17, 19.

† ΤΥΡΑΝΝΟΣ, ὁ, Tyrannus: (affine est nomen Chald. ܬܪܢܢܐ palatium seu ܬܪܢܢܐ turan, satrapa, princeps; Et q̄bū Chaldaei primū regnarint, videtur origine esse Chaldaicum. Vnde versionem Chaldaicam Jos. 13, 3. Olim Reges sic dicebantur, posterioribus autem seculis nomen hoc factum est infame, teste Servio in 7. Aeneid.) de q̄bō Arist. Eth. 8. ita scribit: ὁ ἄρ' τυραννὸς τὸ ἰσχυρὸν συμφίγει, ὁ δὲ βασιλεὺς τὸ δὲ χειρὸς ἀποκοπὴ. Tyrannus spectat suum modum, Rex verō subditorum. In Nov. Test. est nomen proprium. Act. 19, 9.

Τυραννία, ἡ, tyrannus sum, regno, impero; construit. cum Genit. Sap. 10, 14.

Τυραννία, as, ἡ, tyrannis, tyrannicus dominatus; potentatus, 1. Macc. 1, 5.

Τυραννίς, ιδίᾱ, ἡ, tyrannis; imperium.

Ἐμωμένῃ, ὁ, crudelis tyrannus, 2. Macc. 7, 17. Ex ὠμὸς & τυμένῃ.

ΤΥΡΟΣ, ὁ, caseus; ἡ, a τείρω, sicco, q̄tia est lac siccatum.

Τυρώω, ὁ, coagulo, inf. pass. τυγῶν, dicitur de lacte cum in caseum condensatur.

Βύρυον, ὁ, τὸ butyrum, lactis spuma, Gen. 18, 8. ἂ βῦς, vacca & τυγῶς, caseus, q̄bōd ē butulo lacte plurimum fit. Butyri rem nomenq̄bē diu ignorarunt Graeci, nec Romani

minus; q̄bā de ru legendus Casaub. Animadv. in Athenaeum, lib. 10, 14. p. 744.

† ΤΥΡΟΣ, ὁ, Tyrus. Civitas maritima, emporium florentissimum, metropolis Phœniciae, Matth. 11, 21. Hebraice ܬܝܪ, ἄραδις ܬܝܪ in angustias redegit, constrinxit, pressit, obsidione cinxit. Sic dicta fuit Tyrus, q̄bōd in rupe esset adificata. Sic Ruppelia Gallorum, ἄρῃ nomen suum habet. Hinc est

Τύρις, ὁ, ὁ, Tyrius, civis Tyri. Act. 10, 20.

ΤΥΦΛΟΣ, ὁ, cecus, 2, um; Matth. 9, 27. & 11, 5. Act. 13, 11. καὶ ὁ τῶν τυφλῶν, μὴ ἐλπίζω ἥλιον, & ἐπὶ cecus, non videns solem. Ignarus rerum spiritualium, h. e. ad cultum Dei & aeternam hominis salutem peritinentium. Matth. 23, 16. καὶ ὑμεῖς ὁδοῦ τοῦ τυφλοῦ, ὅρα βοῦς, ὁ cecus αὐτοῦ! Rom. 2, 19. σκωτῶν ὁδοῦ τοῦ τυφλοῦ, se ducem esse cecorum.

Τυφλῶς, ὁ, excecō. Fut. τυφλώσω. Praet. perf. πτύφλωκα, excecavi, Joh. 12, 40. α. 1. τυφλώσας, idem, 2. Cor. 4, 4. 1. Joh. 2, 11.

Ἀπὸ τυφλῶς, ὁ, occæco. ἔτι καὶ δῶρα ἀπὸ τυφλοῦ ὁφθαλμοῦ σφῶν, munita & dona occæcane oculos sapientum.

Ἀπὸ τυφλώσας, ὁ, excecatio.

ΤΥΦΩ, ὁ, fumum excito. Fut. ὑψω per ὁ, tenui munita in aspiratam, ut distinguatur ἀ τύφω verbi τύπτω verbero Praet. πτύψα. aor. 1. ἔψα. Suidas ὑψῶν exponit per καπνοῦσας, comburere. τύφωμῃ, fumigo, fumum edo, Matth. 12, 20. λίαν τυφάσθαι ἢ σεσφ, linum sumigans non extinguet.

Τύφος, ὁ, ὁ, ὁ τύφος, ὁ, ὁ, fumus. item inflatio seu tumor animi, fastus.

Τυφίον